

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

LOV NA PLANETI GABON

Broj **5** ● 100 dinara

CH. A. BELL

NAUČNA FANTASTIKA X – 100

SVESKA 5/1985

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

Ch. A. Bell

LOV NA PLANETI GABON

V. d. direktora NIŠRO »DNEVNIK«
JOVAN SMEDEREVAC

Glavni i odgovorni urednik OOUR »Izdavačka delatnost«
ILJA VOJNOVIĆ

Odgovorni urednik Redakcije književnih izdanja
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Korektori:

JOVAN UGLJEŠIN
ANA ČOR
TODOR POPOV

Recenzent:
Dr STEVAN MICIĆ

Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Tiraž: 25.000 primeraka

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »Izdavačka delatnost«, Bulevar 23. Oktobra 31. Novi Sad. Telefon (021) 621-555. Broj žiro računa 65700-603-6350.

UKOPISI SE NE VRAĆAJU

LOV NA PLANETI GABON

1

Planeta Gabon nalazi se na deset svetlosnih godina od promenljive zvezde Šelijak, Beta Lire uslovno rečeno, pošto već čitavo stoleće sazvežđe Lira ne postoji, jer je Sulafat (Gama Lire), pretvorena u novu i kolapsirala. To, naravno, nije uopšte uticalo na orijentaciju u svemiru, jer se ona odavno odvijala po sasvim drugačijim pravilima. Planeta Gabon se, u stvari, nalazi u sistemu zvezde Bašlar, koja se za Zemlje ne vidi, jer je uvek pokriva promenljiva svetlost Šelijaka, ili tamni oblak svemirske mahovine koji se u tom regionu gomila već čitav jedan milenijum.

Iako udaljena čitavih 1105 svetlosnih godina od Zemlje, planeta Gabon je bila čest predmet razgovora, kako među specijalistima, tako i među svim ostalim slojevima ljudi i drugih civilizacija u Ujedinjenim svetovima. Za nju su se interesovali naučnici, umetnici, avanturisti, traagači za senzacijama i blagom, i, naravno, deca bar jedne polovine Galaksije.

Od trenutka kada je otkrivena, 2498 godine, interesovanje za nju raslo je i opadalo zavisno od onoga što se oko nje događalo ili od afere koje su se zbog

nje stvarale. Gabon je pripadao onim planetama koje su po svojoj egzotičnosti, neočekivanosti, neobičnosti flore i faune, po svojim rekama, mineralima i različitim drugim fenomenima, bile za svet druge polovine trećeg milenijuma ono što je crna Afrika predstavljala za evropskog čoveka u vreme Livingstona ili Ričarda Bartona, zemlja infantilnih snova i vrhunskih uzbuđenja, ali naravno još nedostižnija i neuhvatljivija.

Neposredno pošto je otkrivena u svojoj svojoj lepoti i neobičnosti, Savet Ujedinjenih svetova zabranio je svako kretanje u blizini planete i svako spuštanje na nju podveo pod stroge zakonske norme. Iskustvo koje je postojalo u istoriji rodne planete i sličnih naseljavanih svetova tokom čitavog milenijuma, bilo je tako gorko i strahotno, te se zaštititi tog novog sveta moralo odmah pristupiti.

Planeta Gabon postavljena je pod zaštitu čitavog sistema satelita i ratnih brodova, koji su je čuvali od svake nekontrolisane posete. Sistem zaštite bio je takav da je izgledalo gotovo nemoguće spustiti se na površinu planete, a da se prethodno ne bude opažen, zaustavljen, pregledan i, naravno, vraćen nazad. Zbog

toga su pokušaji ilegalnih upada na planetu bili organizovani na najlukaviji i najdrskiji način, ali su se ipak najčešće završavali hvatanjem, kažnjavanjem, a u nekim slučajevima – i vrlo tragično po drske avanturiste.

Međutim romani, video-stripovi, holo-revije, avanturističke serije i drugi vidovi zabave svakodnevno su nastojali da dočaraju sliku ovog neobičnog sveta. Ali, sve je to snimano na nekim drugim planetama, kompjuterski simulirano i improvizovano. No i to je u svakom ko je to video, podgrevalo želju da bar jednom stigne na planetu snova, ili, kako su je zvali – »planetu Zabrano voće«.

Malo je, u stvari bilo nade da će se na planetu iko spustiti, pa makar to bio i neki član Saveta ili čak i sam Vrhovni. Tek nekoliko inspektora za ekologiju i psihoekologiju imalo je pristup atmosferi planete Gabon, ali to su bili tako izabrani ljudi, da nijedna informacija nije mogla da izađe iz njihovih usta.

Tako sve što se u javnosti zna o planeti Gabon potiče iz godina kada je ona otkrivena; naravno, s godinama sve je i pretvoreno u neku neobičnu mitologiju. Činjenice o pravom stanju na planeti niko više nije mogao znati, jer, jednostavno, tamo više niko nije ni odlazio. Sprega strogih pravila, zakona i uredbi onemogućavala je ljude da se tamo spuštaju.

Planeta Gabon je tako postojala samo kao neka vrsta operetske mistifikacije i smešne realnosti, dok je istinska planeta na hiljadu i sto svetlosnih

godina od Zemlje, živela svoj život spremajući možda neka iznenađenja vasioni ili umirala u svojoj vrevi ili tišini.

I tako bi ostalo još ko zna koliko, da jednoga dana Mark Silard nije ušao u jednu od ovih novih prodavnica »MEDIJAL« u kojima su se prodavale knjige, video-čelije, stripovi i različita zabava. Želeo je da svome sinu Petrusu kupi neku novu igru ili neku lepu staru priču, kakve se neki put mogu naći zaturene na policama. On se još dobro sećao priča o Crvenkapi i vuku. Mačku u čizmama, Snežani ili Ivanu careviću, koje su u vreme njegova detinjstva doživljavale svoju ko zna koju renesansu. Osećao je potrebu da tako nešto upozna i njegov sin, kod koga je video samo te nove bajke o pobesnelom Montani, Plavokosoj Leliji, kraljici divlje zvezde i slično.

Mark odavno nije ulazio u ovakve prodavnice, i, čim je zakoračio, osetio je da su se stvari promenile, i to korenito. Ovo je sada bilo nešto sasvim drugo. Nigde se nije osećalo nikakvo elektronsko pražnjenje, nigde nije bilo nijedne žive duše, čak nikakvog mirisa niti treperenja svetla. A ipak sa svih strana, direktno u svest, neko ga je bombardovao serijama informacija o najnovijim izdanjima, preporučivao mu direktno kroz podsvest filmove, video-igre, mnemokocke i različite matrice za snove, pa čak i pilule koje stvaraju izvesnu predispoziciju za određene vrste snova.

Istovremeno, pred njim počele su se odigravati prizori iz predloženih zabava, da mu se

vrte oko glave projekcije različitih bića i letilica. Bila je to neka vrsta terora nad kupcem, kakvog u njegovoj mladosti nije bilo. To ga je stvarno šokiralo i zgadilo mu se, i u trenutku kada je želeo da napusti prostoriju, privuče ga novi predlog i ponuda velike mašine. Bilo je to nešto zaista sasvim novo, a nudilo se u svim postojećim oblicima – kao knjiga, video-strip, grafički strip, video-film mnemo-kocka. Najavljivano je kao doživljaj veka, neprevaziđen po napetosti, bitkama i strahotama. Delo se zvalo »Lov na planeti Gabon«, nove avanture Marka Silarda. Po onome što je mogao videti da se odigrava u vazduhu pred njegovim očima zaključio je da se zaista radi o nečem novom.

U svojoj kući imao je već dosta takvih priča i izmišljotina protiv kojih je davno prestao da se bori, jer bi se sve toliko zaplelo da bi svaki njegov otpor samo povećao tiraže i potražnju ovih besmislica. Njemu su svi izdavači redovno slali ta izdanja, a on ih nikad nije ni otvarao. Sam se sebi gadio dok bi čitao, gledao ili već na ko zna kakav način primao slike i reči iz tih izmišljotina. Jedina korist od svega bila je što je za korišćenje njegovog imena, u stvari za zloupotrebu, ipak dobijao lepo obeštećenje.

Ni sam baš nije znao zašto ga je ovo zainteresovalo, iako je verovao da se ni ova priča ne razlikuje od onih kao što su »Mark Silard osvaja svet ledenih džinova« ili »Divlja lavica napada Marka Silarda«. Možda ga je to što se pominje planeta

Gabon baš privuklo da sa policaj uzme sve što je na tu temu napravljeno. Planeta Gabon pripadala je pomalo i njegovim dečaćkim snovima.

Tek kad je stigao kući, setio se da sinu ništa nije kupio, ali je znao da će dečaka možda još više zabavljati ova priča, jer je primetio da Petrus već ima dosta sličnih stvari i gleda ih krišom od roditelja. Mark to nije voleo, ali nije mogao sprečiti sina da se pomalo i divi svom ocu. Brinulo ga je samo da mu sin ne stekne lažnu sliku o njemu, lažnu, predimenzioniranu i pre svega glupu. Naravno, dečak je mislio drugačije i već je sam mogao da razdvoji stvari jedne od drugih.

Nikoga nije bilo kod kuće i Mark pripremi sebi hladno piće pa ubaci video-konac u mašinu. Ni sam nije znao otkud mu je to odjednom naspelo da gleda te gluposti.

Ali ono što je video ubrzo ga zaprepasti do krajnosti, jer ne samo da je mladić koji ga je igrao savršeno ličio na njega samog, po pokretima, osmehu, celokupnom ponašanju, već je i po shvatanjima koja mu je udahnuo scenarist, po načinu reagovanja na zbivanja, u potpunosti ličio na njega, Marka Silarda. Samo u nekoliko slučajeva Marku se učinilo da bi postupio drugačije i to verovatno lošije nego što je radio njegov dvojnik u video-priči. Očigledno je bilo da je iza svega stajao neko ko je dobro proučio ne samo njegov život već i celokupno njegovo biće. Isto tako zaprepastilo ga je koliko je napredovala popularna umetnost novog vremena.

U stvari, nije ni mogao znati da li je ovo popularna umetnost, šund ili pravo umetničko delo. Osetio se starim, zbunjenim i pomalo umornim.

Posebno su ga uzbuđivali pejzaži planete Gabon na kojoj je trebalo da se događa ta neverovatna priča. O njoj on nije znao ništa. Ona je za njega, kao i za sve ostale, još uvek bila nedodirljiv svet, na koji on nikada nije ni mislio, jer je bilo dovoljno svetova na koje je mogao da ide i na kojima je boravio, pa ga nije nimalo mučilo što nije posetio tu zabranjenu teritoriju. Ono što je video ličilo je čas na san snevača božanskih, čas na san snevača đavolskih snova: neprekidno su se smenjivali predeli raja i pakla.

Sve je bilo i suviše iskonstruisano, ali je ipak za njega predstavljalo veliki izazov. On je već odlučio da ode tamo. Čim je ugledao prvu sliku, znao je da će otići, jer to je bila njegova davno potisnuta želja. Nije video mogućnost da ga u tome neko može sprečiti. Ipak, nije imao snage da do kraja pogleda šta mu se sve desilo u tom velikom lovu, već prekide gledanje i odnese sve to što je kupio u Petrusovu zbirku, i ne iznenadi se mnogo kad vide da dečak sve to već ima, pa je verovatno sve i gledao.

Iako je to bilo glupo i besmisleno, on oseti kako ga je pokrenulo, malo ga mrdnulo iz čamotinje u koju je upao poslednjih meseci motajući se po Atlantis-zdanju, besciljno obilazeći institute, restorane i roneći po okolini. Sad je opet imao neki cilj – planetu Gabon. Jedna zabavna

priča, jedna besmislica, odjednom mu je dala ideju. Mark Sillard odlučio je da ode na planetu Gabon.

2

Mark nije mogao verovati da se administracija Ujedinjenih svetova već toliko birokratizovala da je postalo nemoguće dobiti čak ni podatak kako se ostvaruje pravo za spuštanje na planetu Gabon. Iako je imao neograničeni ugled, ravan ugledu Vrhovnog, a iza sebe i autoritet Službe, i bio prava živa legenda, on nikako nije mogao da se domogne precizne informacije o tome kako dobiti dozvolu za odlazak na daleku planetu. Gomila propisa koji su donošeni već nekoliko vekova toliko je zaplela čitavu stvar, da se više nije mogao utvrditi postupak za dobijanje dozvole. A kad je celokupni materijal predstavljen Mesecu, kao centralnom kompjuteru Ujedinjenih svetova, on je jednostavno zaneleo i vratio predmet. Njegove ćelije ustanovile su potpunu apsurdnost svega što je predloženo, jer su zakoni, uredbe, amandmani i pravila toliko poricali jedni druge, ukidali i prenosili nadležnosti, da je stvarno postalo nemoguće obaviti tu jednostavnu radnju – izdavanje vize za boravak na planeti Gabon.

A kad je postavio pitanje: pa kako se onda spušta na planetu, – dobio je odgovor da se tamo nije niko spustio već više od jednog veka. Jasno mu je bilo iz kakvih razloga. Planeta je, znači, sve to vreme bila bez kontrole na površini, samo strogo

čuvana iz orbite. Razlozi koji su navođeni kao prilog zabranama bili su besmisleni, jer se ekološka zaštita planete mogla sprovesti i uz redovno sletanje na nju.

Postavio je direktno pitanje:

– Dobro, a kako ću onda ja da stignem tamo? Ko će mi izdati dozvolu?

Smešeći se, Vrhovni mu je odgovorio u stilu velikog administratora i mudraca:

– Možeš pričekati jedno pola veka, dok naši pravnici ne prouče stvar i uspeju da sa novim zakonima usaglasе postojeće ili ih sve ukinu i olakšaju postupak za izdavanje prethodnih dokumenata. Naravno, ti možeš sve da obaviš i ilegalno, na način kako si već navikao da radiš kad ne može drugačije.

Ali zapamti, kršenje zakona Ujedinjenih svetova povlači za sobom posledice koje ne mogu mimoći ni čoveka kao što si ti. Čuvanje naših zakona obaveza je koje moramo da se držimo, i to je jedini pravi preduslov našeg postupka, kičma naše snage.

– Naravno, – reče Mark ironično. – Ako nas to ne sačuva od propasti, ništa drugo sigurno neće. Nego, imaš li ti bolji predlog?

Vrhovni ga je gledao smešeći se i dalje

– Svakako, možemo tolerisati tvoj pad na planetu, ako posledice ne budu suviše destruktivne.

– Kakav pad? – upita Mark i shvati na šta je Vrhovni savetnik mislio.

– Da, – nastavi Vrhovni – tamo te čeka još jedan problem.

To je zaštitni kordon u orbiti. Njime komanduje neki Abaza, koliko znam – neki ludi i neumoljivi inspektor. Taj, kažu, ni rođenog oca ne bi pustio dole. To neka bude tvoj problem.

– Viktor Abaza – seti se Mark, – to je najzaguljeniji čovek Službe. Gde ste njega našli.

– Mislim da su baš takvog i tražili za to mesto – reče Vrhovni. – On je bio najbolji mogući izbor.

Vrhovni se očigledno zabavljao gledajući Marka koji se ljuti na glupu situaciju u kojoj se našao.

– Da, još nešto – dodao je savetnik, – zapamti, ovaj razgovor nismo nikad vodili. On nije zabeležen.

Mark klimnu glavom.

Tako je ostavljeno njemu samom da odredi vreme i način spuštanja na planetu. Naravno, i izbor društva za put i opreme koju će koristiti. Mark se nadao da će mu u pripremama za put najviše pomoći Mesec svojom beskrajnom memorijom i dokumentacijom koju je imao o svakom kutu Galaksije. U mnogim dosadašnjim poduhvatima neki sitni detalji, na koje mu je pažnju skrenuo stari prijatelj, bili su odlučujući za uspeh njegove misije, a toliko puta spasli su mu glavu.

– Šta mi sve možeš reći o planeti Gabon? – upitao je jedne večeri svoga prijatelja.

Mesec je lakonski odgovorio:

– Sve i ništa!

– Kako to?

– Jednostavno, moji podaci stari su više od jednog veka, a i uz to su nepouzdati. Jedino što

vredi su izveštaji prvih istraživača, ali kako se zna, planeta se u međuvremenu neprekidno menjala. No, mislim da znam ko u ovoj stvari može mnogo da pomogne. Jedan naš stari prijatelj, koliko čujem, čest je posetilac Gabona. On vešto mimoilazi sve brane i zamke koje je postavio okrutni Viktor Abaza.

– A ko to? – upita Mark.

– Vaš pacoliki drug iz velikih ratova, princ Mišolikih!

– Zar Mali Oposum?

– Tačno Komandante, Mali Oposum je, mislim, jedini u celoj Galaksiji koji vam sve što treba može reći o toj planeti; on vas može spustiti na nju i provesti kroz njene prašume i planine.

Mark je znao da je Oposum apsolutno najveštiji lopov ovog regiona Galaksije, ali činilo mu se neverovatnim da i uspeva da se neprimećen spusti na planetu Gabon.

– Zna li se kako on prolazi pored tih silnih straža?

– Komandante, ne budite naivni, niko ne zna da on silazi dole. Uostalom, planetu ipak čuvaju samo ljudi i njihove mašine, pa je i strašni Abaza od krvi i od mesa, a Oposum zna ključ za sve ljudske slabosti. Kako u tome uspeva, neka vam sam kaže.

– U pravu si – reče Mark. – Imaću to na umu.

– Siguran sam u to – odgovori Mesec.

Šta je Oposum mogao da traži na planeti Gabon Marku nije bilo jasno, ali je znao da je to nešto izuzetno privlačno i važno, jer se Mišoliki ne bi upuštao u avanturu, ako mu to ne

bi donosilo veliku korist ili neobično zadovoljstvo.

– Još nešto, komandante, – reče Mesec – sve ostalo što se sakupilo u mojim memorijama o planeti kroz vekove, biće vam na raspolaganju čim zaželite.

– Hvala – reče Mark. – Neću ni ovoga puta odstupiti od stare navike da se o podacima obaveštavam na samom putu.

– Kako vi kažete.

– Da, reci mi zna li se gde je Oposum? – upita Mark.

– To ja zaista ne znam – odgovori Mesec. – Iako mogu da mu pošaljem poruku. Odavno ništa o njemu nije prošlo kontinuumom. Najbolje će biti da se poslužite vašom starom metodom. Sačekajte ga u nekoj od kritičnih tačaka svemira, gde se on obično mota sa ostalim mutnim tipovima sličnim sebi.

Mark je znao na šta Mesec misli. Stari kompjuter je pod kritičnim tačkama svemira podrazumevao napuštene planete, satelite, krčme, burdelje, bescarsinske zone, azile za progonjene otpade i slična mesta. Tamo se uvek moglo naići na trag malog princa i Mark nikad nije promašio kad ga je tražio. Dovoljno je bilo samo da pomene ime Mišolikog, pa da ta vest već stigne do njega.

Do zvezda Šelijak i Bašlar dobro je parče puta i dosta je mesta sa kojih će moći da pošalje poruku Malom Oposumu, čak i da, možda, naleti na njega samog.

Da bi za ovaj let dobio svoj veliki brod Poluks, Mark je morao

da zvanično prijavi neki važan zadatak čiji je stepen za Ujedinjene svetove bio od takvog značaja da bi ga Savet mogao lako usvojiti. Međutim, sad nije bilo nikakvog rata, niti ikakvih opasnosti po postojeći poredak, a još manje je bilo nekog neredovnog stanja u celom regionu zemaljskog carstva. Isto tako, nije bilo baš toliko vremena da bi se moglo smisliti nešto dobro i da bi se za to pripremila potrebna dokumentacija.

Postojao je, međutim, jedan način da se brod mogao koristiti bez zvanične potvrde Saveta. Tehnička služba Meseca, koja je vršila kontrolu svih brodova Ujedinjenih svetova, izdala je nalog za ponovno ispitivanje Poluksa, na kome su nedavno izvršene izvesne izmene. Naime, prema Markovom predlogu i projektu centralnog kompjutera, izrađen je i ugrađen u brod adapter za skok kroz hiper – svemir.

Mark je svoju ideju zasnovao na poznatoj hipotezi svog pradede koji je tvrdio: ako se u blizini nekog tela prekine gravitaciono polje postojeće vasionne, onda to telo, poneseno sopstvenim silama, može prodreti u sve postojeće svetove. Takav skok u hiper – svemir izveden je pre čitavog stoleća i tada je ostvareno ono što su pisci naučne fantastike u dvadesetom veku koristili u svojim smešnim delima. Međutim, taj skok najčešće je bio gubljenje orijentacije. Brodovi su se gubili i lutali nepoznatim prostorom vođeni očajem ili intuicijom navigatora. Najčešće su iz hiper – svemira ispadali razdrobljeni ili su

upadali u polja sila zvezda i slične neprilike, a mnogi su ostali da lutaju tim bezličjem.

Adapter koji je Mark konstruisao uz pomoć Meseca predstavljao je telo sastavljeno od tečnih kristala, u koje su unete sve poznate koordinate ljudskog svemira, ali i neki čudan nagon za vraćanjem u taj svemir. To kristalno telo moglo se održavati jedino u gravitacionom polju koje je gradio ljudski svemir. Skok ili putovanje kroz hiper – svemir, odvijao se bez ikakvog trzaja i trnutno, iz tačke u tačku. Sve je nalikovalo nekoj vrsti kratkog sna i, u stvari, predstavljalo mentalno prenošenje materije kroz nematerijalni svet, što je u potpunosti proizilazio iz teorija Gregorijusa Malameda Sivog (1999 – 2101) i Fridiha H. Tenbruka (2078 – 2109), rano umrlog genija.

Žive kristalne ćelije, uključene u pogonski kompjuter broda, našavši se u bezličju hiper – svemira, počele su da »čeznu« za povratkom, i ta njihova »čežnja« prenošena je na pogon broda kome su predavane koordinate tačke na koju je trebalo iskočiti. Sve je bilo vrlo jednostavno, ali se ipak celom uređaju morao dodati i stabilizator koji je sprečavao da brod ne padne u kovitlac. Stabilizator je ugrađivan u kormilo za skretanje u paralelu, i tako je dobijen savršen uređaj, koji je ipak bilo teško razumeti, iako je savršeno funkcionisao.

Sve ovo bilo je potkrepljeno formulom, čiji je početak izgledao ovako:

$$\frac{c(O+m)+m^2 \dots}{S^n} = A$$

Formulu su naravno sačinili Markovi blizanci i jedino su je oni razumeli, jer u tridesetak njenih elemenata i pojmova koje je koristila, samo nešto manje od polovine moglo je da se definiše.

U nalog za korišćenje Poluksa upisano je: »Brod se koristi za proveru tačnosti obrasca...« Nijedna buduća kontrola neće biti u stanju da utvrdi o čemu se radi, a to je bilo dovoljno. Brod je tako dobio i nalog je već upućen službi održavanja na Mesecu.

Ostalo je još samo da objasni Vandi kako mu se leti nekud iza božjih leđa, a da za to nema baš neke prave razloge. A više od ičega želeo je da leti na tu planetu Gabon, i to sam kao što je nekad činio. Osećao je već dugo potrebu da bude sam u dubokom svemiru i da spava sanjajući sopstvene snove. Nadao se da će mu se sada to dogoditi. Ali i Vanda je bila sklona avanturama, i to je ono što ga je najviše plašilo. Poželeće da pođe i ona na ovaj put, i tako će se izložiti opasnostima koje vrebaju oko te planete. Bio je, međutim, zaprepašćen kad je ona jednostavno rekla:

— Svrbi te guzica od sedenja u kući. Vidim da si se zaželeo čistog vazduha i avantura, iako možda za to više i nisi. Da te nisu na to navukle one polugole device iz »Lova na planeti Gabon«, koje zavodiš jednu po jednu. Bojim se da ih tamo nema.

On shvati da je ona videla ceo video-program, za šta on nije imao živaca, tako da i nije znao da tamo postoje i neke ljubavne avanture koje su mu momci prikažili.

— A, ne, — reče Mark pokorno — nisam ja više za to.

— Ti? — odgovori Vanda smejući se — Ti nisi?

— Ne veruješ mi? — upita on.

— Ne verujem ti, ali te puštam na tu planetu Gabon, samog, jer tamo nema nikakvih Amazonki i devica, već jedino zmija i čudovišta koja će te držati na oprezu.

— Baš si nemilosrdna! A ako me pojedu?

— Biću mirnija ako te pojedu aždaje Gabona nego neke Amazonke, i to pošto se naslede tvojim telom.

Oboje su se onda još neko vreme šalili, a onda Vanda počela mu sprema odeću i ličnu opremu za put, ispitujući ga koga će povesti sa sobom, jer nije verovala da će se sam upustiti na to putovanje.

— Ne znam tačno, ali odavde ne bih poveo nikoga. Jedino ako u slobodnom svemiru nađem nekog od starih drugova. Pre svega, moram negde iskopati Oposuma, jer izgleda da on poznaje puteve ka planeti.

— A znaš li gde je on? Nije nam se odavno javljao.

— To i jeste ono što će mi biti najteži deo posla. O njemu nema nikakvih vesti, iako znam da se može pojaviti odjednom, kako on to već ume.

Posle dva dana, Mark je bio spreman za put. Obavio je nezvanične posete Vrhovnom i šefu Službe i ručao sa njima. To

su bili oni njegovi tradicionalni ručkovi sa zvaničnicima, kad su se dogovarali o stvarima koje niko nije beležio. Obojica su mu, međutim, skrenuli pažnju da ovaj let čuva u tajnosti.

Vanda i mali Petrus otpratili su ga do piste sa koje je svojim Bel-Amijem trebalo da poleti ka Mesecu, gde će ga, u orbiti, dočekati njegov brod. U maloj komandnoj kabini primao je od Vande poslednje savete kako da se ponaša i redovno šalje poruke, a od sina porudžbine za njegovu zbirku kristala. I oni su se već spremali da izađu, kad kontrola leta javi da je tražen. Mark uključi komunikator i vide na ekranu lice svoga prau-nuka Marka Plavog, koji se sme-šio:

– Moram da te vidim – reče mladić.

Bio je to jedan od potomaka koji su krenuli drugim putem. Mladić je bio unuk njegovog sina Marka Devetog, i po uzoru na dedu, bavio se zabavnim medijima. Iako je bio potpuno udaljen od svih Markovih inter-sovanja, ipak je možda bio je-dan od njegovih najomiljenijih potomaka iz te generacije.

– Požuri – reče Mark.

Mladić je zadihao dotrčao do Bel-Amija i Mark ga propusti kroz elektronsku zaštitu.

– Pokušavaš da pobegneš? – reče on sedajući u komandnu fotelju.

– Kuda da pobegnem? –

upita Mark začuđeno.

– Tamo! – pokaza mladić iznad sebe.

– Da, do Meseca, na neke pro-vere broda. Običan rutinski let!

– Čak do planete Gabon, zar ne? – reče mladić.

Mark ga je gledao zaprepaš-ćeno ne shvatajući otkud to mla-dić zna.

– Kako si to saznao?

– Zaboga stari, a šta ja ne mogu saznati?

– Pa da, šta ti sve ne možeš da saznaš? Iako baš to ne razu-mem... To je bilo nemoguće saz-nati.

– Sve to samo tako izgleda – odgovori mladić.

– Dobro, i šta sada, jesi li do-šao da mi to kažeš? Ili je u pita-nju nešto drugo?

– Da u pitanju je to drugo – odgovori mladić.

Marku je sad bilo jasno šta mladić želi. Učinilo mu se čak i da ne bi bilo tako loše da ga po-vede sa sobom.

– Ali, koliko znam, ti nikad nisi išao u ekspedicije, zar ne?

– Treba jednom početi i sa tim – odgovori mladić.

– Na žalost, ja sada krećem, a ti nisi spreman – reče Mark.

– Naprotiv, ja sam spreman. Poneo sam sve što mi treba. On pokaza svoju malu tašnu i Mark prepozna univerzalni ur-edaj za pamćenje. Bio je to glavni alat njegovog prau-nuka – time se pisalo, slikalo, pam-tilo, komponovalo i zapisivala slika. I šta mu je više trebalo; svega ostalog na Poluksu ima napretek.

– Primljen si – odgovori Mark praveći se kao da je pora-žen.

Vanda i mališan su se zatim oprostili od njih i Mark primeti da je Vanda mladiću nešto šap-nula. U tom trenutku bilo mu je sve jasno, ili je bar tako mislio.

Za nekoliko minuta bili su izvan atmosfere rodne planete i leteli iznad noći koja je vladala nad Azijom, a iz daljine im se približavao Mesec.

Obojica su ćutali posmatrajući na videu Zemlju, koja je sada skoro sva bila u tami. Uгледаše zatim kako pored njih prođe neki vitki brod, koji je prevozio putnike između Marsa i Zemlje. I pošto su ga otpratili pogledom, Mark se okrenu mladiću i upita ga:

– I sada ini reci, šta sve ovo treba da znači?

– Kako misliš?

– Šta ti je odjednom naspelo da ideš sa mnom na tu glupu planetu? Uostalom, kako si uopšte mogao saznati da letim tamo, kad to ne zna niko sem Vrhovnog i šefa Službe.

Mladić ga je gledao češući se po glavi, i reče:

– Naleteo sam na to slučajno.

– Kako?

– Ne znam smem li da ti kažem? – reče mladić.

– Možeš slobodno, jer i sam znam ko ti je to rekao. Vanda? Zar ne?

Mladić klimnu glavom.

– Ali zašto? – upita Mark i istog časa se seti. – Da nisi možda ti taj veliki tvorac serije »Lov na planeti Gabon«? Pa da, to si ti, ti si čak i bio glumac koji me je igrao, samo su ti proměnili kosu.

Još neko vreme posmatrao je mladića, a onda ga zagrli i dodade:

– Odlično, momče, sad znam zašto te je Vanda uputila u stvar. Htela je da i sam vidiš koliko imaš talenta. Bojim se da ćeš se razočarati. Tamo će

stvari da stoje drugačije, ali radujem se da si sa mnom. Zaista se radujem.

Posle sata leta, Mesec ih je već automatski vodio ka ulazu u veliki brod, koji se plavio sred tamnog svemira rasipajući na sve strane blagu svetlost svoje elektronske zaštite, kroz koju su se probijale crvene oznake Ujedinjenih svetova – velika spirala probijena strelicom. Na brodu su se jasno videle i najnovije prepravke koje su izvršene – brod je dobio dva kratka krila koja su mu davala stabilnost prilikom uljetanja u hiper – svemir ili vremenske čvorove.

Već iz daljine ugledali su kako se vrata unutrašnje palube otvaraju, spremna da progutaju njihov mali brod. Posle nekoliko minuta Bel – Ami, vođen Poluksovim računarom, uplovio je u unutrašnju palubu. Njih dvojica su samo čekali dozvolu za izlazak. Uskoro se pritisak između svih komora izjednačio i oni su mogli da izađu. Već na prvom koraku, dok su stajali na mekoj palubi, čuli su pozdrav koji im je uputio računar:

– Dobro došli, komandante Silard i mladi gospodine Plavi!

– On me poznaje? – upita mladić iznenađen.

– Moji računari poznaju svu moju porodicu i sve moje prijatelje, a naročito moje neprijatelje, što mi je isto tako važno. Uostalom, videćeš već sve to, dečake!

U komandnoj sali Poluksa nije bilo velikih promena. Svi su dobro znali da Mark ne želi da

išta menja u svojim navikama i da voli da mu stvari uvek budu na istom mestu. Komandna sala najčešće mu je predstavljala jedino boravište na ogromnom brodu i pored brojnih soba za odmor i razne oblike snova i zabava. On je u njoj jeo, spavao, čitao, upravljao brodom, a voleo je da u njoj vodi i ljubav sa svojim saputnicama. Tada bi uključio veliki video-zid i za sliku odabrao neki od najlepših delova neba da mu osvetljava prostor dok osvaja kakvu lepoticu.

Tehničari su prilikom poslednjeg remonta Poluksa imali predloge da izmene nešto u rasporedu senzorskih dugmadi i malih monitora, kako bi upravljanje brodom postalo još lakše, ali niko nije imao smelosti da to uradi. Ipak Mark vide da su zamenili pod u sali i znatno poboljšali udobnost stolica i ležajeva. Sve je bilo imitacija nekog stila s početka dvadeset drugog veka.

Bilo je i tu najprijetnije iznenađenje, nešto što je odavno tražio da dobije: u visini očiju, levo od komandnog pulta, okačen o stativ, visio je akvarijum sa džinovskim amebama sa Zauraka B2. Verovalo se da te amebe upijaju strah i umor iz psihopolja i time olakšavaju putnicima i ratnicima daleka putovanja i mučne situacije. Mark u to nije bio baš siguran, ali je znao da one mogu predskazivati budućnost, naravno ne neku daleku budućnost, ali su bile u stanju da predosete šta će se dogoditi desetak minuta unapred. One su menjale boju svoga pihtijastog tela prema prilikama na koje nailaze. Predskazujući sta-

nja u kojima će se čovek naći, omogućavale su da se na vreme reaguje. Sva ispitivanja fiziologa i psihofiziologa, kao i sva druga materijalistička ispitivanja, nisu dala nikakve rezultate koji bi objašnjavali tu osobinu, iako je ona bila apsolutno dokazana. Još u svojoj ranoj mladosti Mark je pokušavao da dokaže kako ova vrsta ameba poseduje vremenske pseudopode i da se njima istovremeno kreće i kroz prostor i kroz vreme.

Oduvek je želeo da ih ima kraj sebe, ali tek sada su uspeli da mu ih nabave i postave u akvarijum. Tretman koje su one zahtevale bio je toliko komplikovan da se u tome uspelo tek posle nekoliko decenija. I tada ga nisu zaboravili: on ih je dobio prvi. Konačno ih je mogao imati uz sebe. Ne samo da su bile prijatne za posmatranje, jer su svojim bojama i kretanjem odmarale posmatrača i tako obavljale u njemu neku vrstu psiho-fiziološke katarze, nego su mogle da pomognu i u kretanju punom opasnosti.

Mladi Mark stade uz oca da posmatra ta skoro bezbojna bića koja su kružila među velikim listovima vodenog bilja. Sada su bila obojena blago plavo, a ta boja dolazila je od malog tamnoplavog jedra koje je pulsiralo iz sredine životinje. I kada su polako počele da menjaju boju, koja se pretvarala u ljubičastu a istovremeno ubrzale i ritam kretanja, mladić upita Marka:

— Nešto ih je uzбудilo?

— Da, — reče komandant — znaju da ćemo krenuti za deset minuta. Dodirnule su svojim

pseudopodama trenutak kad skaćemo u hiper-svemir. One to vole.

Dok je to objašnjavao mladiću, Mark je pripremao brod za skok ka planeti Kaus Medijus 7, nekada poznatoj Planeti općinjenih, na kojoj su sada živeći Mišoliki. Želeo je da prvo proveri da li se Oposum nalazi kod kuće. Znao je da možda nije tako, ali je verovao da ipak treba početi odatle. Kad je konačno odredio koordinate planete u odnosu na Poluks, on se spremi da pritisne senzor za skok, ali istog časa mladi Mark reče:

– Zašto ove amebe postaju zelene?

Mark brzo povuče ruku sa senzora i pogleda ka akvarijumu. Amebe su zaista postale otrovno zelene.

– Čudno kako su brzo promenile boju, – reče mladić – kao da im se više ne sviđa skok kroz hiper-svemir.

– Nije to. Ne sviđa im se mesto gde ćemo iskočiti. Ne sviđa im se region Kaus Medijusa. Tamo se nešto neobično zbiva, nešto neprijatno i opasno, a ako su tamo kakve neprijatnosti, budi siguran da tamo Malog Oposuma nema. On najmanje voli takve stvari.

– I šta ćemo sada?

– Promenićemo pravac leta, svemir je na svu sreću beskrajan – reče Mark.

I dok je polako ukidao pripremljenu naredbu, amebe su počele da menjaju boju, vraćajući se polako u svoje prvobitno svetloplavo stanje. Istovremeno, smirivale su i svoje pokrete priljubljujući se za vrhove listova

vodenog bilja. Očigledno znale su da je put u opasnost otkazan.

Mark tada uključi posebni kanal za Mesec i istog trenutka se začu:

– Izvolite komandante?

– Reci mi, znaš li šta se događa kod Kaus Medijusa?

Kratka pauza, koja je usledila od pitanja do odgovora, govorila je komandantu da se radi o nečemu vrlo ozbiljnom, i nejasnom, jer je Mesec oduvek bio poznat po sigurnim i preciznim odgovorima. Svoju nesigurnost najčešće je voleo da iskazuje tim pauzama između pitanja i odgovora.

– Ne znam, – konačno odgovori veliki kompjuter – iz predela Kaus Medijusa ne stižu nikakve informacije, ali to je uobičajeno, jer način komuniciranja Mišolikih uvek je bio u potpunosti nepoznat. Ali ipak odande nešto stiže.

– Šta? – upita Mark.

– Već danima primam nerazumljive šumove grupe UG25. Oni stižu u talasima po već davno poznatom ritmu.

– Ne znam šta su to šumovi UG25? – reče Mark. – Nekad sam čuo nešto o njima, ali se sada ničega ne sećam. Podseti me!

– Naravno komandante, – odgovori Mesec. – Odmah će vam sve biti jasno. Šumovi grupe UG od broja 14 do 27 pripadaju civilizacijama Hamlinos. To znate šta je, zar ne?

– Boga mu kalajisanog! – uzviknu Mark. – Da li je moguće? Pacovi su onda u velikoj nevolji.

– Tako i ja mislim – odgovori Mesec.

Mladi Mark nije znao o čemu se radi i komandant mu ispriča priču o Hamlinosima. Hamlinosi predstavljaju neku podvrstu hominidskih vukova, koji pomalo nalikuju vukodlacima iz sujevernih legendi i kataloga strave iz ranih perioda civilizacije. To je jedna apsolutno nedruželjubiva grupa koja ne održava ni sa kim čak ni diplomatske odnose, iako se trudi da poštuje postojeće granice i zakone koji su, kao opšti, postavljeni u Galaksiji. To je bila relativno velika grupa naroda, ali niko o njima nije mnogo znao. Jedino se znalo da im se ne treba zameriti, jer onda umeju da se okome na čitav jedan narod ili sistem i dok ga ne unište ne ostavljaju ga, makar trpeli ogromne gubitke. Poznato je da su dosad uništili najmanje pet malih svetova i čitav jedan sistem slobodnih republika Gila i Mutanata. A veruje se da su jedna ili dve planete naseljene ljudima nestale u njihovim napadima.

Još se nije znalo kako su došli do tehnologije koju koriste, jer je bilo očigledno da je oni nisu stvorili, pošto je bila zasnovana na nekom nepoznatom sistemu kakav niko u Galaksiji nije koristio. Njihovi brodovi nisu ostavljali iza sebe nikakav trag, niti šum, iako nisu leteli ni kroz paralele, ni kroz hiper-svemir, niti kroz vreme. Bilo je očigledno da im je tehnologiju neko doturio s namerom da ih pripremi za rat u Galaksiji. Ipak, nisu mogli ostati neprimećeni, jer su između sebe komunicirali posebnom vrstom šumova, koji su pripadali grupi UG. Iako su ljudi i

druge civilizacije imali hiljade časova ovih šumova na svojim trakama i kristalima, niko nikad nije uspeo ništa od svega toga da razume.

— I šta će biti sada sa Mišolikima? — upita mladić.

— To i mene interesuje — odgovori Mark. — Oposum će pronaći neko rešenje, inače će mu otići glava, a on nju voli više nego išta na svetu — tu svoju ludu glavu i prljavu cilindar na njoj! U najgorem slučaju, nestaću u nekom od paralelnih svetova. Neće mu čak biti teško ni da svoje ostavi na cedilu. Kad je u pitanju njegova glava, spreman je da žrtvuje pola svoga plemena i oni mu ništa neće zameriti.

— A zar im mi ne možemo pomoći?

— Ne, — reče komandant — to ne ne bismo nikako smeli, jer bi nas to uvuklo u veliki rat u kome bi stradali mnogi svetovi. To sebi ne možemo da dozvolimo. Protiv Hamlinosa sme se poći u obračun samo ako su oni nešto započeli: tada ne prave osvetničke pohode. Sada, dok vlada pritajeni rat sa Gilama, Mutantima i Kiborzima takav sukob bio bi nam najmanje potreban. Oposum dobro zna da nam se ne može obratiti za pomoć. On zna sve pravila svih igara.

Marku je ipak bilo žao naroda Mišoliki, koji se možda nalazi pod uništenjem. Platiće neku Oposumovu obest, grešku ili pogrešni pljačkaški pohod nekog od malih vojvoda. Isto tako, Mark je znao da su se Mišoliki često i radovali tim velikim stradanjima, jer bi posle

njih krenuli u još snažniji ciklus razmnožavanja. Jedno od najvećih zadovoljstava za Mišolike bilo je ubrzano razmnožavanje i odgajanje miliona dece. I posle najvećih počasti, kad bi se ceo narod sveo na nekoliko hiljada jedinki, Mišoliki bi se nekud povlačili i za dve ili tri godine pojavili bi se kao višemilionski narod. Zbog toga se verovalo da često i sami izazivaju sudbinu, jer su posle svakog takvog ciklusa bivali inteligentniji, snažniji i čvršći. Bio je to jedan od zakona njihove evolucije.

Mark se pitao je li rat sa Hamlinosima nastao iz želje da se izlože opasnostima i uništenju, kako bi se obnovili, jer je njihova poslednja velika obnova bila još pre jednog stoleća.

– Otkad pratiš te šumove Hamlinosa? – upita Mark.

– Već nekoliko meseci – odgovori Mesec: – otkako su se pojavili, identifikovao sam tri mesta sa kojih se javljaju.

– Da, – reče Mark – koja su to mesta?

– Prvo planeta Gabon, zatim Per N i onda Kaus Medijus 7.

– Šta je to Per N?

– Pratilac Alderamina, zar se ne sećate? Tamo je razoreni svet Kiborga.

– Da – odgovori komandant.

Sada je tačno znao gde je to. Kefej Alderamin je zvezda na nekih 50 svetlosnih godina. Mala zvezda Per N pratilac je Alderamina, i ona je oko sebe okupljala čitavo jato od četrdesetak planeta, koje su nekad služile Kiborzima kao pravo carstvo. Posle propasti Velikog Kiborga Trevora, planete su

napuštene i važile su otada za neku vrstu ukletog sveta na koji se niko nije spuštao. Jedino su ljudi iz Službe obavljali kontrolu sondama i automatskim brodovima. Bio je to zaista idealan svet za skrivanje.

– Šta misliš, šta su tamo tražili Vukoliki? – upita Mark.

Mesec je ćutao. Bilo je to pitanje kakvo se ne može postaviti nijednom kompjuteru, jer on ne raspolaze nijednom realnom činjenicom.

– U redu, – nastavi Mark – to ćemo proveriti. Možeš obavestiti Zemlju da nećemo skočiti u hiper-svemir, već ćemo ovih pedesetak svetlosnih godina preći za tih nekoliko dana.

– Pa srećan put, komandante – reče Mesec, – pratiću vaš let.

Dok je Mark pripremao Poluks za konačno poletanje mladi Mark se zagledao u akvarijum sa amebama. One nisu menjale boju. Znao je da je put kojim će krenuti bezopasan.

Mladić nije ni osetio da već lete. Shvatio je to tek kad je na monitoru koji je bio rezervisan za Zemlju, ugledao samo jednu svetlu zvezdu, koja je žuto svetlela. Bilo je to Sunce, ali izgledalo je tako malo i beznačajno, izgubljeno u svemiru.

Poluks se udaljavao nadsvetlosnom brzinom, koja je svakog sekunda sve više rasla. Region Sunčevog sistema uskoro se izgubio u velikim jatima zvezda i mladić više nije mogao znati koja je od tih sitnih zvezda Sunce. Bili su već u dubokom svemiru, tamo gde se više ne sreću brodovi ljudi, pa ni drugih civilizacija. Čak i koridori prema Polari, koji bi, po pravilu,

trebalo da prolaze ovuda, išli su drugom stranom – ka Arkturu, pa do Mizara, i tek onda k svetovima Polare, gde su ljudska naselja bila izmešana sa svetovima mnogih miroljubivih i vrednih bića, ne naročite inteligencije.

Predeo ka kome su oni leteli čitava dva veka bio je gotovo zabranjena zona, jer su se kroz njega kretali opasni brodovi Kiborga, njihovi sateliti, lovci i samoubice, koju su štitili ceo region. Strah od ostatka tog sveta još se održavao jer je ovde sve bilo pusto. Marku je to odgovaralo, iako je znao da ga sigurno prati bar jedan par nećijih očiju.

Posle tri dana, na crnom nebu pred njima najsvetliji objekat bio je Alderamin, a ispod njega jedna crvena zvezda, koju je još davno Heršel nazvao »Granitnom lepoticom«. Između te dve zvezde, kraj one blede tačke, nalazio se razrušeni svet Kiborga.

Mark uključi sve Poluksove senzore koji su osluškivali, videli i pratili sve što se zbiva u dometu od jednog svetlosnog sata u kome je bio smešten čitav taj ukleti svet.

A kad su već bili sasvim iznad zvezde Per N, na montorima su se jasno videle kiboroške planete i male pomoćne »planete svetiljke« koje su taj svet osvetljavale neobičnim avetinjskim sjajem. Sve je, tako izmešano, nalikovalo modelu nekog džinovskog atoma koji se gasi sam od sebe. Sem svetlosti, iz sistema ništa nije dolazilo. Nije bilo nikakvih šumova, čak ni električnih pražnjenja u atmosferama planeta. Mark se pitao

je li zaista tako. Zar je moguće da ni neutrinski prislušivači ništa ne beleže, čak ni iz dalekog svemira. Sve mu je to ličilo na neku vrstu džinovske prevare. On u to nije smeo da upadne.

5.

Ako iz mrtvog sistema koji se nalazio pred njima nije dolazio nikakav šum i ako se nije video nikakav pokret, to nije moralo značiti da na brojnim planetama i veštačkim građevinama nema nikoga. Tu su se mogli skrivati pljačkaši, svemirski pustinjaci i luralice, koji su uvek organizovali svoj život tako da ih niko nije mogao kontrolisati. Među njima najviše je bilo sasvim mirnih ljudi i bića, ali i vrlo opasnih, koji nisu prezali da upotrebe najmoćnija oružja. I pored deset slojeva energetskog štitnika, koji je Poluks mogao da stvori oko sebe, Mark je znao da će neprekidni oprez biti najsigurnija mera zaštite.

Jato malih sondi već je istraživalo atmosfere svih trideset i devet planeta i osluškivalo je iz neposredne blizine kretanje vetrova na njima i tutnjavu podzemlja. Sonde će pokupiti hiljade podataka, koje će tek računar moći da razvrsta i da odabere one najvažnije. Za ta dva dana njih dvojica imaće dovoljno vremena da se posvete proučavanju građe o planeti Gabon, koju im je pripremio Mesec.

Međutim, to i nije bila neka druga priča i u njoj nije bilo baš mnogo detalja kojima je Mesec inače raspolagao kada su bili u

pitanju skoro svi objekti u svemiru. Mark je bio navikao da od njega dobija podatke o položaju svakog objekta, o rotaciji, raznim vrstama magnetskog i gravitacionog polja, o elementima od kojih je sastavljen, živom svetu, tačne karte površine i preseke podzemlja, uz to i kratak istorijat geološkog i biološkog sveta, i, naravno, sve o stanovništvu, uključujući i njegov karakter i navike.

O planeti Gabon bilo je zaista vrlo malo podataka.

Najviše ih je bilo o zabranama koje su se odnosile na nju. Bila je to gomila zakona i uredbi koji su zabranjivali spuštanje na planetu, lov njenih životinja i berbu bilja, zatim odnošenje kristalnih stena i uzimanje uzoraka vode i vazduha. Uz to su se nalazile i formule hemijskih struktura živog i mrtvog sveta, ali nije postojao nijedan jedini podatak o reljefu i rekama, niti je postojala bilo kakva video-projekcija ili čak fotografija. Karte kojima je raspolagao Mesec bile su neupotrebe i on se sam od njih ograđivao, smatrao ih je obmanom.

Bilo im je jasno da će na planetu Gabon morati da idu potpuno nepripremljeni, a to se nije događalo baš često u vremenu u kojem žive. Utoliko je sve ovo Marka još više privlačilo. Pogotovu što je znao da će mu možda glavnu prepreku za spuštanje na Gabon predstavljati njegov stari dobri Viktor Abaza.

— Izgleda da je u onoj video-priči koju si napravio bilo mnogo više podataka nego što ih zna Mesec — reče Mark.

— Naravno — odgovori mlađić. — Ali, oni su samo proizvod puke mašte, iako ima ponečeg što sam tu i tamo čuo. Ipak, sve je pravljeno u skladu sa pravilima koja važe za pravljenje avanturističkih priča.

— Ne znam, — reče Mark — ne razumem se u to tako dobro, ali voleo bih da znam šta o tome misli veliki mozak.

— Oprostite, komandante, — javi se kompjuter — ali ja mislim da znam šta o tome misli gospodin Mesec.

— Da!

— Gospodin Mesec misli da u umetničkim delima uvek ima neke istine, a o ovome posebno misli da je proizašlo iz priča onih koji su nekada boravili tamo. On kaže da sve to ipak nije samo puka izmišljotina i da je on neke od tih podataka srećao u pričama rekla-kazala, a one uvek imaju realnu podlogu. Naravno, mnogo šta od toga vremenom je izvitopereno različitim interpretacijama, ali se u osnovi može uklopiti u šemu sveta planete Gabon.

— O, — uzviknu Mark ironično — tvoj i naš gospodin Mesec, znači, sluša i skuplja lovačke priče. Zbog takvih priča ja sam često išao na razgovor kod Vrhovnog. Uvek ih izmisle neki idioti, prošire ih i izvitoperu. Ali, priznajem, tačno je da uvek u svemu ima neko zrnice istine.

— Komandante, — reče kompjuter pomalo uvredeno — vi i sami znate da je gospodin Mesec uvek skupljao sve što je informacija, što je laž i izmišljotina, i da je iz toga uvek vadio suštinu.

– To je tačno – odgovori Mark, – nikada se on nije prevario. Ali, ovo je sad sasvim drukčiji slučaj. Oko planete Gabon ispletena je tajanstvena mreža, jedva prozirna i neprobojna. I pitam se ko ju je ispleo? Verujem da su u tome najmanje umešale prste službe Ujedinjenih svetova; radi se naime, o nekom drugom ko je upleo ljude u sve to. Uostalom, to nas očekuje...

Marka prekide signal koji je javljao da su sonde-istraživači počele da se vraćaju.

Od hiljada podataka koje su sonde unosile u računar, on je iznosio samo suštinu iz koje je izlazilo samo jedno: svet Kiborga bio je potpuno mrtav i napušten. Atmosfere mnogih planeta bile su zagađene ili su nekud iscurile, površine su im bile razvaljene ili su još tinjale posle požara. Svuda je vladala pustoš i tek na dve ili tri mogla se videti divlja, prizemna vegetacija koja je rasla po močvarama što su ih preko razvaljenih kontinenata stvorili okeani i mora. Ovi napušteni svetovi će, ako ne budu kultivisani, za nekoliko milenijuma postati pravi pakao, ako to već nisu bili i sada.

– Ovde nema ničega – reče Mark. – Niti Kiborga niti Ham-lionosa, iako je očigledno da su Hamlinosi bili ovde.

– Ko zna šta su tražili? – dodade mladić.

– To sigurno nećemo nikad saznati, jer...

Tada ga prekide glas računara:

– Komandante, sonda 27 nije se vratila. Čak joj ne mogu ući u

trag. Nestala je u trenutku kad se nalazila iza svoga cilja.

– Tu smo! – uzviknu Mark.

– Planeta 27 zadržala je našu sondu.

– Kako zadržala? – upita mladić.

– Ne znam, ali najverovatnije ju je neko skinuo s orbite, a to može da znači dve stvari: taj neko uplašio se što je otkriven ili želi da skrene pažnju na sebe. Pre ću verovati u ovo drugo. Šta ti, dečko, misliš o tome?

Gotovo u isto vreme odgovoriše i mladi Mark i računar, verujući svaki da je njemu upućeno ovo pitanje:

– Najverovatnije je tako.

– To ćemo uskoro videti – reče Mark smejući se njihovom sinhronizovanom odgovoru.

Poluks se odmah uputio ka Planeti 27 koja se nazirala u daljini, bledezelena i siva. Ona se nalazila u centru sistema od sedam Gospodarevih planeta, na kojima je Gospodar Trevor nekad imao svoje prestone palate; na tim planetama proizvodila se hranljiva supstanca koja je održavala kiborška tela, ili, kako se uobičajeno govorilo – hrana za stado.

Planeta 27 nalazila se u centru oko kojeg je kružilo šest drugih, samo nešto manjih planeta. Svojom pozicijom one su sa svih strana štatile svoj centar. I Mark se plašio da će imati velikih problema prilikom ulaska u mali sistem, ako automatska zaštita na planetama i dalje dejstvuje. Oružje Kiborga bilo je moćno i sposobno da probije svaku zaštitu, pa možda čak i Poluksovu. Ali, nije imao izbora. On se mo-

rao probiti do Planete 27, jer se tamo nalazio neko ko će znati nešto više.

Stajali su nedaleko od sistema koji nije bio prostran: imao je prečnik od oko milion kilometara, što je izgledalo premalo za sedam planeta. Sa ovog mesta jasno se video položaj svake planete, kao i jata ubojitih satelita kojima su one bile okružene. Ta jata satelita zatvarala su prilaz svakoj planeti posebno, a sva zajedno sprečavala su da se prodre do centra. Da li je u njima još bilo smrtonosne energije? To je trebalo ispitati i Mark je lansirao veliki balon koji su u potpunosti otvorio u blizini najbliže planete. Bila je to velika meta, ali je već za nekoliko trenutaka nestala, razneti plotunima koje su na nju usmerili sateliti branioci.

Uključeni video-teleskop pokazivao je detalje ubojitih satelita i bilo je očigledno da svi oni još funkcionišu. Kiborzi su, znači, razorili svoj sistem, kako im je bilo naređeno, ali nisu ostavili nezaštićeno njegovo srce. Mark se čudio kako to nije bilo poznato Službi kad je ona obavljala redovne inspekcije ovakvih mesta. Bilo mu je jasno da iza toga možda stoje Hamlinosi.

Maksimalnim povećanjem teleskop je pokazao Planetu 27. Jasno su se ocrtavale obale okeana, predeli pod zelenilom i neki od velikih razvaljenih gradova. Ali, ni sada se nije moglo primetiti nikakvo kretanje sem, kod velikih detalja, talasanje okeana.

— — Šta ćemo sada? — upita mladić.

— Hoću da vidim i drugu stranu planete, — odgovori Mark — a ona će se pojaviti tek za dvanaest sati, jer je rotacija planete ista kao Zemljina. Ni Kiborzi nikad nisu uspeali da se prilagode planetama sa drugačijom rotacijom. Možda nas s druge strane očekuje iznenađenje. Tamo je onaj ko nas očekuje. U to sam siguran.

— Nadam se — reče mladić s dosta neverice.

Imali su vremena da odspavaju, ostavljajući računaru da vodi brigu o brodu i celom regionu. I posle šest sati spavanja, on počeo da ih budi, pošto se druga polovina planete već jasno videla. Skoro sve pokrivao je veliki okean koji se zelenio. Mark nasluti tamniju mrlju na toj ogromnoj površini i polako je približio teleskopskom kamerom.

Nije se iznenadio kad je video da je to neko plutajuće ostrvo, ogromna građevina koja se polako klati na talasima okeana. Dimenzije tog ostrva iznosile su nekoliko kilometara i na njegovoj površini jedva su se naslućivale neravnine i ostaci građevina. Bilo je to jedno od onih ciklopskih zdanja kakve su Kiborzi gradili na svetovima koji su pripadali njima.

— Da pokušamo ponovo sa sondom? — reče Mark.

Nova sonda sa Poluksa poletela ka planeti 27. Dok je letela pored jedne od planeta zaštitnica, ona ubrza iznad brzine svetlosti tako da snažni mlazevi neutrona i laserskih zraka, ispaljeni prema njoj sa satelita, samo isekoše prazni prostor. Nad samom planetom ona se

zaustavi i zatim polako poče da se spušta ka ostrvu. Konačno, zaustavi se ni pet stotina metara od površine, ali istog trena odozdo bljesnu jedan laserski zrak i sonda se raspade.

– Tu smo! – viknu Mark. – Dole ima nekoga ko nas očekuje.

– Nisam baš siguran – doda mladić. – Možda treba pokušati s radiom.

– Mislim da to neće vredeti – odgovori Mark. – Dole ne mogu da prodru radio-talasi. Odbrana koja štiti sistem ne propušta ništa ni u jednom pravcu. Mi moramo dole.

– Ali pitam se kako ćemo se probiti kroz tu zaštitu?

– Videćeš – reče Mark.

Mark usmeri Poluks ka najbližoj planeti i već sa stotinu kilometara ispali ka njoj snažne mlazeve antimaterije razarajući njenu atmosferu. Zatim iz svih neutronske topova ispali nekoliko plotuna i oni ugledaše kako se planeta skoro raspada pod snažnim udarima antimaterije, a zatim i neutrona. Komadi planete leteli su na sve strane u strahovitom haosu i vatri koje su umnožavali odbrambeni sateliti svojom dodatnom paljbom prazneći svoje baterije na komadima planete. U trenutku kad je sve počelo da se smiruje Poluks se provuče kroz dim i prašinu i za nekoliko minuta zaustavi nad velikim kiborškim ostrvom.

– Ono što smo napravili bilo je neverovatno – reče mladić.

– Kao u tvojim video-igramama, zar ne?

Mladić se kiselo nasmeši.

– Nemoj da se ljutiš – reče Mark – i ne brini, sve je ovo snimljeno na memorijama Poluksa. Dobićeš ekskluzivno pravo da koristiš materijal. Napravićeš milionitu storiju »Rata zvezda«. Ali, sada da vidimo da li se onaj momak odozdo može javiti.

Mark uputi nekoliko radio-poziva iako je znao da na njih neće dobiti odgovore i da se zato mora sam spustiti.

– Nema ništa – reče on. – Ali onaj ko nam je ulovio sonde nalazi se tamo dole... Da, i čeka nas.

– A ako nas napadne?

– Ne verujem – reče Mark.

– Nema toga ko će napasti naš brod, pogotovu ako zna šta ima nad glavom.

– Možda taj ne zna.

– Videćemo – promrmlja Mark i ispali dugi neutronske mlaz kojim razori jedan krak ostrva. – Ovo neka mu bude opomena. Njemu ili svima njima. A sada da pošaljemo komunikator.

Iz depoa Mark izvadi mali komunikator, postavi ga u kontejner i padobranom prenese do cevi za lansiranje. Posmatrali su zatim kako se padobran polako spušta ka metalnoj ili plastičnoj površini ostrva i prizemljuje. Iz jednog otvora istrčala onda neki čovek i prišavši kontejneru počeo da ga otvara. Kroz nekoliko sekundi čuli su:

– Jesi li ti lud, Silarde? Zar misliš da me rasturiš kao onu planetu?

Marku se glas učini poznatim.

– Ko si ti? – upita.

– Zar me ne prepoznaješ?

— Nešto mi je poznat tvoj glas. Oslobodi video-oko da ti vidim lice.

I ugledao je lice zaraslo u bradu, riđu i sedu, delimično pokriveno crvenom kosom. Između brade i kose sijale su neke zelene opasne oči. Samo jedan čovek imao je takve oči.

— Viktor Abaza, je si li to ti?

— upita Mark.

— Pun pogodak, dobijaš nagradu! — javi se čovek odozdo.

— Šta čekaš, diži me odavde!

— Šta ti tu radiš, čoveče? Ti treba da budeš na drugom mestu.

— Odlično govoriš, Silarde. Tako bi trebalo da bude ali vidiš da nije.

— Jesi li tu sam?

— Sam sam, sada sam sam, a čućeš već šta radim ovde. Samo me digni odavde.

Mark se malo zamislio, a onda odgovori:

— A da prvo ja dođem dole?

— Bolje nemoj. Ovde baš nije prijatno!

— Zašto?

— To je duga priča, ali možda bi bilo dobro da siđeš. Imaćeš šta da vidiš. Ti znaš šta je ovo bilo?

— Da — odgovori Mark.

— I ponesi jednu bocu nečeg jakog, zaboravio sam kako izgleda ukus pića.

— Dobro, silazim — javi Mark. Treba li ti još nešto? Možda lekovi?

— Ma ne, ne treba. Samo flaša pića da ne gubim vreme dok se ti muvaš okolo.

— Silarde — reče malo zatim

— za svaki slučaj naoružaj se.

— U redu — reče Mark začuđen porukom.

To što je naišao na Viktora Abazu zabrinulo je komandanta. Bilo je jasno da se događaju neke neobične stvari. Prvo, to znači da je planeta Gabon nezaštićena i prepuštena neprijateljima i krijumčarima. Sila koja je ovde dovela Abazu i zatočila ga ima sigurno velike i strašne planove.

Dok je spremao bocu najboljeg zelenog ruma, Mark je objašnjavao mladiću kako da održava vezu sa njim. Onda je u svoju torbu stavio nekoliko lekova i pilule superkoncetrovane hranljive supstance. Znao je da će i to biti potrebno starom vuku čiji mu je glas malopre i pored povišenog tona ličio na glas iznemoglog očajnika.

Već je pošao ka svome malom brodu, kad se seti Abazine opomene da se treba naoružati. Vрати se do svog malog arsenala i sa police skide neutronske pištolj, a onda potraži jednu od onih baterija koje su imale napon od deset hiljada volti. Baterija je nalikovala dršci mača sa zaštitom za ruku. On je zakači za levi bok svojih pantalona. Bilo je to jedno od najstrašnijih oružja koje je ikada nosio sa sobom. Isprojektovao ga je, pre čitavog veka, lično za njega stari čuvar arsenala Spajk, a sastojalo se od pletenice sačinjene od titanovih i silikonskih vlakana koja je bila provučena kroz šav njegovih pantalona. Na svome donjem kraju pletenica se završavala finom kićankom od mikroskopski tankih vlati kojih je bilo na stotine hiljada. Drška baterije koja se uvek pričvršćivala na gornji kraj pletenice, pletenica i ki-

čanka činili su to najstrašnije oružje – Silardov bič. Bič se naglim pokretom izvlačio iz šava i uključivanjem baterije bio je u stanju da kroz kićanku izbacuje energetske munje od sto miliona volti, kroz svaku nit kićanke jedan volt. Razarao je i najtvrdje metale a dezintegrisao organsku materiju. Njegove munje ubijale su na razdaljini od pedeset metara.

– Ti ćeš odozgo pratiti sve što se događa – reče on mlađiću – moj komunikator biće stalno otvoren, jer želim da i ti i računar znate šta se sve događa. Budi spreman na sve, jer, koliko vidim, ni onaj dole nije siguran u ono što se može dogoditi.

Mark ode do Bel-Amija i uskoro se već spuštao ka velikom metalnom ostrvu, koje se blago klatilo na talasima okeana. Čudilo ga je što ne vidi Abazu. Pitao se zašto se ponovo povukao u unutrašnjost građevine.

6

Bel-Ami se prilepio za metalnu površinu ostrva i počeo da stvara oko sebe energetski štitnik, ali snažniji i otporniji nego obično. Komandant nije želeo ništa da rizikuje. Rezultati uzoraka atmosfere koji su se pojavili na malom monitoru govorili su da je ona slična zemaljskoj, sa nešto povećanom količinom pare, najverovatnije zbog blizine okeana. Na velikom monitoru ocrtavala se pusta i ravna površina ostrva sa nekoliko srušenih tornjeva i antena, ali i nekoliko razbijenih letelica i brodova. Kao da je sve

bilo pokriveno naslagama soli, jer je treperilo na svetlosti koja je stizala iz prostora. Od Viktora Abaze nije bilo ni traga i Mark je ostao da čeka dok se ovaj pojavi. Tek posle pola sata on ugleda kako se na dvesto metara od Bel-Amija podiže neki poklopac i iz unutrašnjosti ostrva izlazi neki čovek. Mark uze svoju torbu, opipa oružje i pođe napolje.

Odelo koje je imao na sebi omogućavalo mu je da lako prolazi kroz energetski pojas i on bez teškoća napusti svoj brodić. Abaza mu je sporo trčao u susret, pružajući ruke, a zatim ga zagrlji čvrsto i pokuša nešto da kaže, ali iz njegovog grla stizalo je samo krkljanje, a onda se začu i plač. Mark je osetio da je to plač izazvan velikim olakšanjem i rasterećenjem. Zato je pustio prijatelja da se isplače, a kad mu se učinilo da se Abaza smiruje, on mu pruži otvorenu bocu pića. Abaza nagnu bocu i ispi dva – tri gutljaja, a onda zastade zagrcnuvši se.

Tek tada pokuša da se osmehne i progovori:

– Silarde, da li ja to sanjam?

Da li ja to sanjam, stari prijatelju?

– Naravno da ne sanjaš.

Mark mu onda pruži jednu kapsulu, koju Abaza proguta, a onda ponovo nateže bocu.

– Sve to – nastavi Abaza brišući suze. – Koliko je trebalo izdržati? Koliko je samo trebalo izdržati. Još samo malo i ja bih pošao za ostalima.

– Mark, ti to ne možeš da zamisliš!

– Šta, staro momče?

– Kojim ostalima? A gde su oni? Kako si uopšte dospeo ovamo? Gde ti je brod?

– Brod je tu negde, na dnu ovog smrdljivog okeana, a moji ljudi, cela odbrana Gabona, dole su pod našim nogama. Mrtvi.

Dok su išli prema otvoru iz kojeg je izašao, on ukratko ispriča šta se sve zbilo.

Pre nešto manje od godinu dana na velikom komandnom brodu planete Gabon, Centauru, zabeležen je poziv za pomoć. Poziv je stizao iz predela kuda obično ne prolaze brodovi, jer su najbliži koridori bili daleko čitavu svetlosnu godinu. Uskoro je identifikovana ogromna krstarica Hamlinosa, kojoj se pokvario pogon i zbog toga je beznadežno lutala, nošena gravitacionim silama svemira. Po pravilu, zaštita planete ne daje nikakvu pomoć čak ni u svojoj blizini, ali je Abaza smatrao da im je život već inače dosta monoton, pa što da ne pruže pomoć Hamlinosima makar ih i ne voleli, pogotovu što su imali stručnjake za sve vrste pogona. Tri najbolja inženjera poslata su jednim brodom do krstarice, ali su i oni uskoro zatražili pomoć bar još petorice tehničara. Posle dva dana video-sistemom komandant krstarice Luig Lu zahvalio je lično Abazi i obavestio da su ljudi sa Centaurusa već krenuli nazad.

Niko, međutim, nije očekivao da će to biti napad na Centaurus, jer je u transporteru sa tehničarima bilo i pet Hamlinosa koji su ih držali vezane. Hamlinosi su tako uneli u Centaurus ogromnu neutronske bombu i time ucenili Abazu.

– Šta mi je ostalo drugo nego da im predam brod? Nisam želeo da žrtvujem svoje ljude. Verovao sam da će nas pustiti kad napustimo ovaj region i predamo im planetu koju su želeli da osvoje. Posle nekoliko dana ispraznili su sve naše odbrambene satelite i brodove i sve ljude prebacili na Centaurus, a onda su nas doveli ovamo, iskricali na ovo ostrvo, a naš brod potopili.

– Zašto vas nisu ubili – upita Mark – kad im je to bio cilj?

– Ne znam – odgovori Abaza. – Najverovatnije iz sadiističkih razloga, a možda i zato što smo im ipak popravili brod. Ko će ih znati: oni su čudan narod. Ali, kako si me ti pronašao? To je još veće čudo?

– Ne znam – reče Mark, – to je zaista veliko čudo. Ali, ipak je postojao neki trag. Hamlinosi su primećeni u ovom predelu u trenutku kad su vas iskrccavali. I ja sam pošao tim tragom. Primećeni su kod planete Gabon, ovde u predelu Per N, i kod Kaus Medijusa.

– Znači, ti si u lovu na Hamlinose? – upita Abaza.

– A ne, – odgovori Mark – ja sam pošao u lov na planetu Gabon.

Abaza ga je gledao netremice, ne shvatajući ništa od onoga što je čuo.

– A šta se desilo sa tvojim ljudima? – upita Mark dok su se približavali otvoru iz kojeg je izašao Abaza.

– Ne bih želeo da ti to pričam. Jednostavno, ne želim da mislim na to. Čak ni sam ne znam šta se sve zbivalo za ovih

godinu dana, ili sto godina koliko je sve to trajalo. Veruj, izgubio sam osećaj za vreme.

— Jedan deo nestao je u okeanu već prvih dana, druge su u sumrak pojela čudovišta, a ostali su umirali polako, sami od sebe i straha koji je rastao u njima svakoga dana, svakoga sata...

— A ti? — upita Mark.

Ali Abaza kao da nije čuo: već je počeo da se spušta u unutrašnjost ostrva. Široko kružno stepenište spuštalo se čitavih stotinu metara u dubinu. Dok su se njih dvojica spuštali, Mark je mogao videti kiklopske dimenzije prostora koji se pred njim pružao. Činilo mu se da velikoj dvorani ne sagledava kraj. Tek kad su ponovo bili na ravnom, mogla se donekle oceniti veličina celokupnog zdanja. Dole je vladao savršen geometrijski red i čistoća. Na sve strane videli su se redovi providnih kontejnera ispunjenih nekom tečnošću; zatim: u zidovima su se naslućivale inkubatorske komore za odgajanje organizama u specijalnim uslovima. Sve to bilo je povezano raznobojnim cevima i spletovima žica, gradeći neki nerazumljivi lavirint.

Dok su hodali prostranom dvoranom, Abaza je nastavio svoju priču o užasu koji ih je zadesio kad su se našli na ostrvu i u ovom prostoru. Ljudi su polako počeli da lude od metala koji ih je okružavao, od vazduha koji su udisali, od neba koje su gledali preko dana, od šumova okeana koji ih je neprekidno zapljuskivao. Posebnu moru stvarali su ogromni polipi koji su u sumrak osvajali ostrvo

i puzili po njemu, pokušavajući da prodru kroz otvore. Već posle nekoliko nedelja broj zatočenika počeo je da se smanjuje. Ljudi su izlazili napolje u nevreme i odnosili su ih talasi i polipi, ili su se zatvarali u tamne komore, da polude od straha, umru ili izvrše samoubistvo.

— A ti? — upita Mark.

— Ostalo je samo nekoliko sati pa da im se i ja pridružim. A onda se pojavila tvoja sonda.

— I čime si je skinuo? — upita Mark koga je to interesovalo jer u blizini nije video nikakvo oružje.

— Imao sam mali laserski pištolj kojim sam želeo da se ubijem. Ne znam zašto su mi ga Hamlinosi ostavili. Valjda u znak samilosti. U njemu je bilo energije samo toliko da mogu skinuti te dve tvoje sonde. Bio je to jedini način da skrenem pažnju na sebe.

Abaza je vodio Marka ka drugom kraju prostorije, gde je treperilo neko slabo fluorescentno svetlo. Ono što se tamo moglo videti užasnulo je komandanta. U velikim kontejnerima, potopljena u tečnost, ležala su tela Abazine posade. Na njihovim licima video se strah, očajanje i beznade: sve ono što ih je oteralo u smrt!

— Idemo odavde — reče Mark.

Unutra se osećao kao u nekom džinovskom grobu čijom polutamom još lutaju duhovi preminulih. Obojica su požurili napolje.

Napolju ih je dočekala polutama, pošto na ovoj planeti nikada nije vladala mrkla noć, isto kao ni potpuni dan. Hladan

vetar sa okeana za trenutak ih osveži, ali polako poče i da im ledi tela koja su se u zagušljivom prostoru bila oznojila. Mark oseti kako ga Abaza steže za ruku i tek tada opazi da je njegov mali brod gotovo nestao pod spletom nekog džinovskog polipa. U stvari, nije se moglo odrediti da li se to jedan ili više polipa omotao oko energetskog štitnika Bel – Amija. Izgledalo je kao da žele da ga slome ili usisaju u sebe.

Životinje su osetile da se približavaju i počеше da odmotavaju svoje pipke i da ih pružaju prema njima.

– Bežimo nazad – šapnu Abaza.

– Ne možemo, – odgovori Mark – zar ne vidiš da nas čekaju i iza leđa?

U stvari, sa svih strana ove ogromne životinje penjale su se na ostrvo i u vazduhu se osećao čudni teški miris koji su sobom donosile iz okeanske dubine. Polipi su polako napredovali prema njima, verujući da im plen neće izmaći. Mark je osećao bol u svojoj desnoj ruci, koju je Abaza sve jače stezao.

– Smiri se momče – reče Mark.

Činilo mu se da će njegov prijatelj konačno poludeti kao i njegova posada. Zato odluči da odmah krene u napad. On izvuče svoj tanki titanski bič i pusti u njega napon iz baterije. Sa malog kićanke sinu kratka munja ispunila vazduh ozonom. Mark onda stiskom šake pojača napon i zamahnu bičem prema najbližoj životinji. Stravična munja izlete iz biča i udari polipa po pipku koji se dizao. Pi-

pak se otkide i otkotrlja se u grčevima. Mark zamahnu još nekoliko puta i uputi munju prema glavi životinje. Polip odskoči kad ga je udario grom od nekoliko desetina hiljada volti i ostade nepomičan.

Abaza je bio zaprepašćen onim što vide. Mark se onda okrenu oko sebe, i, izbacivši nekoliko snažnih munja, zaustavi životinje koje su im se približavale s leđa.

– Drži ovo – reče Abazi, pružajući mu neutronske pištolj. – Ti štiti odstupnicu. Ne smeš ih pustiti bliže od trideset metara. Pažljivo gađaj među oči, jedino tako ćeš ih zaustaviti. Ja ću očistiti put do broda.

Mark onda poveća napon u biču, tako da su njegove munje ne samo ubijale nego su i dezintegrisale polipe, kako napred tako i s obe strane, a iza leđa čuo je Abazu kako zadovoljno psuje posle svakog dobrog pogotka. Do Bel-Amija ostalo je još oko sto metara, a zbunjene i uplašene životinje počele su da se povlače ka okeanu. Vazduh zasićen električnim pražnjenjem uplašio ih je, a njihova tela, koja su se povlačila i sama nabijena elektricitetom, praznila su se međusobno i zaplitala u smrtonosnom grču.

Za dva minuta Mark stiže do Bel-Amija i odmah povuče za sobom Abazu koga su polipi već sustizali. Energetska zaštita se za delić sekunda otvori i Mark i Abaza skoro upadoše u brod. Nekoliko sekundi bilo je dovoljno da im vidik zatamni stotine džinovskih pipaka koji su se priljubili uz energetski zid trepereći pod vibracijama sta-

tičke energije. Bila je to strašna i veličanstvena slika.

Čim su ušli u komandnu kabinu Bel-Amija, Mark uključi antigravitaciono telo i brodić poče da se polako diže, a zatim naglo uzlete iznad ostrva. Na monitoru mogli su jasno videti kako se polipi odvajaju od brodića i sa visine od stotinu i više metara padaju i rasprskavaju se o ostrvo.

Mark onda prelete preko celog ostrva i ugleda ono što ga užasnu. Nijedan santimetar te ogromne površine nije bio slobodan: sve su pokrili ti džinovski polipi. Pitao se kako je Abaza sve to mogao da izdrži toliko vremena. Od kakvog je materijala sačinjen taj čovek?

Abaza je, međutim, spavao u udobnom ležaju kraj Marka. Kao da je prebrinuo sve brige sveta. Posle pet minuta, Bel-Ami je već bio u Poluksu. Mark pokuša da probudi prijatelja, ali mu to nije nikako uspevalo. Onda dozva mladića i zajedno ga prebaciše u jednu od kabina na brodu.

Sad više nisu imali ovde šta da traže. A i došli su ovamo više vođeni nekim providenjem nego razumom. Trebalo je što pre napustiti ovaj ukleti svet. Ipak, pre nego što će krenuti, Mark usmeri sve svoje moćno oružje prema ostrvu i razori ga. Ono je naglo počelo da tone stvarajući džinovski vrtlog koji je povlačio za sobom gomilu polipa. Za nekoliko sati ostrvo će biti na dnu okeana skrivajući u svojoj utrobi tela Abazinih momaka.

Znao je šta sad treba da učini. Ono što je hteo na početku ovog

puta – skok kroz hiper-svemir. On odredi koordinate Kaus Medijusa, zatim uključi adapter za kretanje kroz hiper-svemir i polako dodirnu zeleni senzor. I dok je trepnuo okom, već su bili tamo. Na velikom videu pred njim je stajala Planeta općinjenih, ili kako su je u novije vreme zvali: Planeta miševa.

Da je trenutak ranije pogledao svoje amee, video bi da one nisu menjale boju, što je značilo da ovde više nije bilo opasnosti, ali on na to nije ni mislio; jednostavno nije imao vremena da misli na opasnosti. Želeo je da se što pre nađe sa Hamlinosima, licem u lice, ali njih ovde više nije bilo.

7

Planeta miševa bila je sva u dimu i plamenu i jedva su se nazirale njene planine i pustine. Čak i na slikama sa najvećim povećanjima ništa od detalja nije se moglo videti, sem donekle prostrani krateri, duboki nekoliko stotina metara, koje su ispunjavali slana voda i zeleno ulje što se slivalo sa polova planete. Poluks obiđe celu planetu i jedino što se jasno videlo bila je nekadašnja džinovska palata Kiborga, koja je stojala prkošeci vatri i dimu. Bilo je očito da je svet Malog Oposuma stradao i da će za njegovu obnovu biti potrebna čitava decenija. Bilo je pitanje šta se desilo sa malim princom? Da li je i on nestao u velikoj bici.

Šta je to moglo toliko izazvati Hamlinose da se ostrve na Mišolike? Sigurno su za to imali neki jak razlog. Uostalom, oči-

gledno je da su potpuno izgubili kontrolu nad sobom kad su napali čak i ljude, i to u regionu gde Ujedinjeni svetovi suvereno vladaju. Hamlinosi su krenuli u veliki pohod ili za nekoga obavljaju neki prijav posao.

Dok su oba Marka pokušavali da na površini razorene planete pronađu neke tragove života, nisu ni primetili da se Abaza probudio i da je došao u komandnu salu. Trže ih njegov zvižduk i glas:

– Mila majko, kakav je ovo pakao ispod nas?

– A oživeo si! – reče Mark.

– Znaš li koliko si spavao?

– Ne znam.

– Tri dana.

Abaza zviznu od iznenađenja:

– Zato sam tako gladan i žedan, ili bolje: žedan i gladan.

Dok je razgovarao sa komandantom, Abaza je sve vreme gledao mladog Marka, a onda upita:

– A ko je ovo?

– Moj praunuk.

– Vidi se da je neko tvoje novije izdanje – reče Abaza. – Nadam se da je manji mangup nego što si ti bio.

Za to vreme Mark je već pozvao svog robota, sintetizatora hrane, jer je znao da starog vuka treba što pre nahraniti. Robot se zaustavio iza Abaze, koji se naglo okrenu shvativši da je neko stao iza njega.

– Šta je ovo? – upita on ugledavši robota starinskog izgleda, kakve je viđao samo u muzejima ili na filmovima koji su prikazivali događaje iz prošlosti.

– To je Jang Li, moj kuvar – reče Mark. – Čeka tvoju porudžbinu.

– Kakvu porudžbinu?

– Rekao si da si gladan i žedan, zar ne?

– I ovo može da mi ispuni želju?

– Naravno. Niko kao on ne može da ti ispuni želju – reče Mark.

– Dobro, šta on može da skuva?

– Šta hoćeš. Zar ne Jang?

Robot se nakloni.

– Eto vidiš, – dodade Mark

– i on priznaje, iako čuti iz skromnosti.

Abaza se ironično zagleda u robota koji je ličio na spravu sklepanu od različitih delova. Pogotovu je bio smešan po tome što su se na njemu jasno videli lažni i islikani delovi, što nije moglo promaći oku iskusnog tehničara.

– E pa, momče, – reče Abaza

– donećeš mi omlet sa sirom od petnaest jaja, čekaj – od dvadeset, krvavi biftek, svežu salatu, bokal crnog vina i tortu od malina. I da požuriš!

Robot se nakloni i pođe ka kuhinji.

– Očekivao sam da ćeš smisliti nešto bolje – reče Mark.

– Ima vremena, – odgovori

Abaza – ovo je bilo nešto o čemu sam sve vreme razmišljao. I to je bila prva želja koju bih sebi ispunio. A videću ume li ova tvoja konzerva da to napravi. Samo, pre toga, naravno, ti ćeš izvaditi jednu od onih tvojih slavni boca.

I dok je Mark vadio ispod komandnog pulta bocu brandija, iz kuhinje je stizao robot gurajući kolica sa hranom koja je odlično mirisala. Abaza se

zabezeknu ugledavši pred sobom sve što je naručio.

– Šta je ovo? – upita on.

– Čarolija – reče Mark.

– Kako je to uspeo? Koga ti imaš tamo u kuhinji?

– Nikoga – reče Mark smejući se. – Tamo je samo Jang Li. On je najsavršeniji sintetizator hrane. Najbolji u Galaksiji.

Abaza ga nije slušao, već se bacio na hranu i za desetak minuta pred njim je sve bilo očišćeno. Za sve vreme dok je jeo samo je nešto odsutno mrmljao i stavljao velike zalogaje u usta. Bio je gladan kao deset vukova.

– Pa, je li bilo dobro? – pitao je Mark.

– Sjajno!

– Hoćeš li još nešto?

– Može.

Mark pucnu prstima i robot se pojavi naklonivši se.

– Samo jednu čačkalicu – reče Abaza smejući se. – Zapalo mi je malo mesa za zube. Dečko, sjajan si i izvini što se šalim, ali kad si već tu, donesi još jednu litru vina da ne dangubimo.

Tek sada Abaza je bio sposoban za pravi razgovor i upita:

– Dakle, šta se to vidi? I gde smo sada?

– Planeta opčinjenih – reče Mark.

– Ko ih je tako udesio?

– Tvoji prijatelji, ako se ne varam.

– Vukoliki?

– Da, – reče Mark – izgleda da su se okomili na Malog Oposuma i njegov narod.

Abaza je brzo shvatio da je u pitanju nešto daleko krupnije jer ako su Hamlinosi napali dve

tačke u regionu u koji tako retko zalaze, to znači da se osećaju snažnijim nego što su inače. Ili neko moćan stoji iza njih? U oba slučaja oni su svoje napade izveli gotovo otvoreno.

– Slušaj, Silarde – počeo Abaza – njušim ovde neku veliku igru. Iza svega stoje nečiji prsti. Je li ti jasno?

Mark je klimao glavom, a on nastavi:

– Brine me još nešto: pravilo kojeg se Vukovi drže.

– Na šta misliš?

– Na pravilo tri napada – reče Abaza. – Oni napadaju u serijama. Tri puta uzastopice. A onda se smiruju na neko vreme.

– Nije važno koliko puta napadaju, – reče Mark – nego zašto napadaju. Prvo, treba da znamo zašto su napali tebe; zatim: zašto su napali Oposuma; tek tada ćemo saznati ko će biti treći.

Abaza se zagleda u Marka i kad se zatim okrenuo prema bokalul sa vinom, vide da je on prazan. On ga pruži mladom Marku:

– Momče, idi kod one mašine i nabavi još malo vina, da mi bolje proradi mozak.

Mladić uze bokal i pođe prema kuhinji, a Abaza reče:

– Fin ti je taj dečko... Nego, znaš šta mislim: Hamlinosi su prvo napali mene. Očigledno im je trebala planeta Gabon, a pored mene tamo se nije moglo. A što su napali pacova?

– Zbog iste stvari. On je, ako nisi znao, bio redovan posetilac planete Gabon.

– Šta si hteo time da kažeš?

– Jednostavno, – nastavi Mark – Oposum je i pored svih

tvojih čuvara i zakona redovno silazio na tvoju planetu.

– Ali ni ja nisam silazio – reče Abaza zaprepašćen.

– Znam, ali to se pacova nije ticalo.

– Neće biti, – promrmlja Abaza – neće biti...

Sipao je vino u čašu i psovao nešto sebi u bradu. Bio je zaprepašćen, poražen i nesrećan.

– A šta je tamo tražio?

– Saznaćemo to od njega kad ga pronađemo, ako ga uopšte i pronađemo – reče Mark.

– Ko je još znao za njegove boravke na planeti? – upita Abaza.

– Ne znam. To, u stvari, zvanično ne može da potvrdi niko sem Meseca, a on to neće da učini.

– Hm, a šta misliš: ko će treći biti napadnut?

– Mislim da znam – nastavi Mark posle kratke pauze. – Sada sam u to sve više siguran.

– Hajde, gukni!

– Mi!

– Kako mi? Ko mi?

– Mi, – reče Mark – nas trojica u Poluksu.

– A što, bogamu, mi?

Mark je uživao u zaprepašćenom licu svoga prijatelja, čije su oči skoro izbezumljeno gledale iz raščupane brade. Abaza nije mogao da shvati što bi sada trebalo da oni budu napadnuti.

– Zato što idemo na planetu Gabon, – reče Mark. – Mi smo pošli tamo, a Hamlinosi napadaju samo one koji imaju veze sa njom. Dali ti je jasno?

To je bilo logično, ali nije bilo jasno nikome od njih. I nije moglo biti jer bi morali znati šta Hamlinosima znači planeta

Gabon, što oni imaju na njoj i zašto im je potrebna.

– Čekaj, – počeo Abaza, ali ga prekinu pisak komunikatora koji je najavljivao poruku. Ona se uskoro začu:

– Moj pozdrav, komandante Silard! Kako ste?

– Ko je to? – upitaše mladi Mark i Abaza istovremeno. Bio je to glas koji je Mark neprekidno očekivao i bilo bi pravo čudo da se nije javio.

– Zdravo pacove! – viknu Mark – gde si mali đavole? Je su li ti osmudili rep i brkove?

Istog trenutka na monitoru se ukazala veselo lice Malog Oposuma, koji je kežio svoje oštre zube:

– Zamalo, komandante, da me uhvate živog, ali nisu poneli soli da mi stave na rep. I ništa od toga!

– A gde su oni sada ako smem da znam?

– Pogodite.

– Otkuda bih mogao? – reče Mark praveći se da ne može da se seti.

– Ali pogađajte.

– Jesi li ih uništio sve do jednog?

– A ne, – odgovori Oposum – ja jednog uvek ostavim za pelcer: da ode kući i da javi šta se desilo. Zar ne znate, komandante?

– Možda nije trebalo. Navući ćeš još veću bedu na vrat.

– A, ne. Neću. Hoću samo da saznam gde im je glavna kuća. Gde se smestio veliki Gospodin. Da mu skinem kožu. I sada znam.

– Planeta Gabon? – reče Mark.

– Vi sve znate, komandante,

– reče Oposum praveći se da je razočaran.

Tada se začu strašna Abazina psovka, jer on kao pravi čuvar planete Gabon nije mogao shvatiti da se na planetu koju on čuva čitavu deceniju i na koju se sam nikad nije spuštao, sada može iskrcevati svako ko hoće.

– Ko to tako sočno pokazuje svoje raspoloženje? – upita Oposum.

– Jedan moj prijatelj i prijatelj tvojih prijatelja – reče Mark i pozva Abazu u sektor video-oka. Kad ga Oposum vide, uzviknu:

– Abaza, stari moj, zar si živ? Mislio sam da su te Vukoliki poždrali.

– A znao si za to? – upita Abaza. – Znao si za to, matori pacove.

– Da, – odgovori Oposum – ali ništa više! Nisam mogao znati kud su vas odveli i šta je bilo s vama, jer su odmah zatim napali i nas. Ali, raduje me da si ostao živ.

– Nemaš pojma, pacove, kako se tak ja radujem – reče Abaza.

Neko vreme su tako stajali i gledali se preko videa, jer su očigledno bili utrošili sve reči.

– A šta ćemo sada, komandante? – upita Oposum

– Sada ćemo poći u lov na planetu Gabon. – Nas dvojica već imamo iskustva u lovu na Vukove.

– Tako je, komandante, – javi se Oposum – ali biće to lov bez golih žena, a ne kao u onoj dečjoj priči koju su napravili o vama. Moram vam reći da je to hit kod Mišolikih. Deca ne

mogu da spavaju ako ne pogledaju bar neku epizodu.

– Šta, zar je to već stiglo i kod vas? – upita Mark zaprepašćeno.

– Nego, od nekih Mutanata, torbara, kupili smo hiljadu kopija. – Ali, komdandante, – nastavi Oposum – hoćemo li i gospodara Abazu povesti dole, na planetu Gabon?

Abaza je nastavio da psuje i idući do robota po novu flašu vina.

– Požuri – viknu Mark, – spremi se da predeš kod nas. Nemamo vremena za čekanje.

– Tako je – odgovori mališa. – I, da ne bismo gubili vreme, moji su već na tragu vukovima. Oni će nas dočekati dole kad budemo sletali.

– Sjajno, ali pazi se da ih ne otkriju.

– Ne brinite, poslao sam najbolje tragače. Uostalom, vi znate moje ljude...

– Da – promrmlja Mark za sebe – znam, sa zadovoljstvom će pristati da ih oderu za tebe.

Za desetak minuta videli su kako se Poluksu približava mala, smešna letilica. Bila je to Oposumova »korpa« za prebacivanje u druge brodove. Mališan je stizao.

8

Mali Oposum je zadovoljno gladio svoje mišje brkove dok je pričao kako je uništio flotu Hamlinosa. Bila je to duga priča, sva kitnjasta, od neobičnih detalja koji su se graničili s neverovatnim. I dok su mladi Mark i Abaza mislili da je u njoj više laži nego istine, Mark je dobro znao da je u priči sve

tačno, od reči do reči. Oposum nije umeo da laže, ali njegova nesreća bila je u tome što su njegova dela uvek bila na granici fantastičnog, pa su mu ljudi teško verovali.

Ispričao je kako su Hamlinosi opkolili njegovu planetu, baš u vreme dok se slavila deseta godišnjica njegovog naseljavanja. Jata njihovih pretećih brodova i krstarica pokrila su nebo Kaus Medijusa, a onda je postavljen ultimatum. Vukoliki su tražili da im se preda Oposum ili će razoriti planetu. U istoriji Mišolikih nije poznato pokoravanje neprijatelju, te Hamlinosima čak nisu poslali nikakav odgovor.

Vukolili su pričekali da prođe rok koji su dali za predaju i onda su svojim teškim oružjem napali planetu. Rok je, međutim, bio dovoljno dug da se ratni brodovi malog naroda, koji su uvek bili smešteni u prvoj paraleli, prestroje za napad. Čekali su samo da im se pridruži njihov vođa.

Posle te vatrene opomene Hamlinosi su poslali novu poruku, verujući da će se Oposum predati. I, naravno, on je u svojoj maloj letilici krenuo ka njihovom komandnom brodu. U trenutku kad su neprijatelji mislili da ga svojim topovima mogu razneti, on je nestao ka paraleli u kojoj ga je čekala njegova flota. Bilo mu je dovoljno samo nešto više od jedne sekunde da svojim prenese koordinate svake neprijateljske letilice i izda naređenje za napad. Istog trena male đavolje kante počele su da iskaču iz svoje paralele razarajući nezgrapne brodove

Hamlinosa, koji su padali ka zapaljenoj planeti sagorevajući u njenoj atmosferi i mešajući svoju prašinu sa prašinom ruševina koje su napravili nekoliko minuta ranije.

— Sjajno — reče Mark. — Znao sam da si veliki ratnik! A sada mi reci zašto te jure Hamlinosi?

Oposum se zagleda u Marka, zatim i u ostale koji su očekivali njegov odgovor. Izgledalo je da se i sam prvi put pita zašto.

— Vrag će ih znati, oni su tako mutan i opak svet — reče.

— Tačno je da jesu, — nastavi Mark — ali nije poznato da su ikoga napali bez razloga. U poslednja dva veka tako nešto nije zabeleženo. Mora da nešto postoji.

— Stvarno ne znam — reče Oposum. — Kad uhvatim nekog od njih, saznaćemo.

— Mislim da mi je jedina želja na svetu da bar jednog imam u šakama — prosikta Abaza.

— Hm, — ponovo poče Mark — a ja bih još nešto hteo da znam. Kakve ti veze imaš sa planetom Gabon?

Oposum ga pogleda brzim pogledom, ali zadrža hladnokrvnost. Marku ipak nije promakla mala nesigurnost u stavu Mišolikog, i zato nastavi da ga strogo posmatra, dajući mu do znanja da očekuje odgovor.

— Pa možda nekakve i imam, ali mislim da to nije važno.

— Ipak, izgleda je to vrlo važno — reče Mark malo oštrije. — To će i Abaza da ti kaže. Izgleda da si se tu upleo u nešto što ni sam ne znaš. Uostalom, ti sigurno znaš da je pla-

neta Gabon ekološki objekat broj jedan za Ujedinjene svestove i da se na nju niko ne može spuštati bez dozvole Saveta.

– Znam, ali ko je ikada dobio dozvolu Saveta? I ko se tamo skoro zvanično spustio?

– Ne znam, – odgovori Mark – neka to objasni Abaza.

– Koliko ja znam, tamo se već čitava dva veka niko nije spustio. I ovo što si ti radio, ako se dokaže, može te stajati mnogih peripetija. Pacove, mislim a si preterao.

– Maestro, – reče Oposum mene se ne tiču vaše zabrane. Ja nisam čovek, ja sam dišoliki. Možda je moje mesto pravo na planeti Gabon. Ja ne tušim njenu ekološku ravnotežu, zar vam to nije jasno?

To je bilo tačno. Oposum i njegov narod pripadali su, na neki način, takvim planetama, i – ko zna – možda oni i vode poreklo baš sa planete Gabon.

– Uostalom – nastavi on, – tamo se, pored mojih spuštaju još neki brodovi.

Izgovorio je to izazivajući Abazino strpljenje.

– Čiji brodovi!

– To me nikad nije zanimalo. Ja sam tamo gledao samo svoja posla. I trudio sam se da izbegnem sva mesta gde bih se s nekim mogao susresti.

– Ipak: ko je to bio? – upita Abaza.

– Ne znam, ja ih nikada nisam video.

– A kakve si ti poslove tamo obavljao? – upita Mark.

– Šefe, je li ovo neko saslušavanje? – upita Oposum. – Mogu ja i da se vratim kući.

– Smiri živce, pacove, nije ovo zvanična istraga, iako ne tvrdim da je neće biti. Čak sam siguran da će do nje doći. Ovo je samo prijateljsko raspitivanje na koje bi trebalo da daš prave odgovore – reče Mark.

Oposum se premišljao i videlo se da mu je krivo što se izložio svemu ovome.

– Dobro, reći ću. Išao sam tamo da kradem.

– Šta?

– Komandante, samo nemojte da mi se smežete – reče on skoro plačno.

– Dobro: nećemo ako nije smešno!

– Onda neću ni da kažem, i pustite me da idem!

Mark tada zagrmе:

– Pacove, nemoj mnogo da se prenemazeš! Ovo su suviše ozbiljne stvari. Zar ti sve ne miriše na rat, a ti tu skrivaš neku svoju pacovsku glupost. Dakle, šta si tamo krao?

– Jaja – reče Oposum skrušeno, pomalo uplašen i postiden.

– Šta?

– Jaja ptice kuu.

Samo da su bili drogirani nekom drogom ozbiljnosti Mark i ostala dvojica možda bi izdržali da ne prsnu u smeh. Abaza je prvo praćakao nogama, zavaljen u fotelju, kao da se davi, a onda se skotrljao na pod. Dok su svima od smeha tekle suze, Oposum ih je gledao kiselo se smešeći. Posle nekoliko minuta, Mark je uspeo da se nekako zaustavi i da upita:

– A što su ti bila potrebna jaja ptice kuu?

– Komandante, – počeo Oposum – to su dobra jaja. To je

genijalna stvar. Kad god su mi dovodili nove ženke, a vi znate kako je kod nas pet puta godišnje sklapaju se novi brakovi a meni mlade dovode na ispit – morao sam malo da se pothranim, Komandante, nisam ja više tako mlad!

Ovim se Oposum još više izložio smehu, koji postade još snažniji. Ali, sada se i on pridruži ostalima, potpuno se opustivši. Kad su se malo smirili, Mark reče:

– Ej, đavole mali, ala si nas nasmejao! Zamalo zbog jaja da izgubiš glavu i celu planetu?

– Pa šta?

Nisu mogli znati da li se on pravi lud i naivan ili je stvarno takav. Bilo je potpuno neshvatljivo da on te stvari govori ozbiljno. Ili je znao suviše, ili ni o čemu nije imao pojma?

– Dobro, – reče Mark – sad smo se nasmejali. Ali: hoću da znam da li si na Gabonu video Hamlinose?

– Ne znam, možda i jesam – odgovori Oposum – ali meni se čini da je u pitanju nešto veće. Osećao sam to. Komandante, vi treba da znate da sam ja tamo odlazio kao lopov i zbog toga sam se čuvao svega što šuška. Meni je bilo glavno da izvučem živu glavu.

– I jaja – reče Mark. – Pa ipak: kažeš da si nešto video i osetio.

– Jesam, osetio sam da se tamo nešto kuva, ali mislio sam da se radi o lopovima kao što sam ja, samo nešto većeg kalibra, jer na Gabonu ima šta da se ukrade.

– Šta, na primer?

– Videćete kad budete stigli tamo. Jaja su najgluplje što se tamo može uzeti, i to radi samo moj narod. Planeta Gabon je čudo nad čudima. I neko je dobro smislio što je zabranio spuštanje na nju.

– Kako zabranio – reče Abaza rezignirano, – kad se mangupi šetaju po njoj kad god zažele.

– Maestro, to nema veze s vama. Vi ste je čuvali od ljudi, a mi pripadamo drugom svetu... Mi imamo drukčija pravila.

Mark je tačno razumeo sve što Mišoliki govori. Naslućivao je tajanstvo onoga što mali zna i naslućuje. Osećao je da se iza ovog slučaja krije nešto veliko i opasno i da se više ne sme čekati.

– Odlično! – Ovo što smo čuli malo nas je zabavilo. Pacov je uvek imao smisla za šalu, ali ono što se događa oko nimalo ne liči na šalu. Zbog šale se ne uništava celokupna odbrana jedne planete i ne polazi u lov na tu planetu, makar lovci bili vukovi a lovina samo pacovi. Interesi su mnogo veći, i sve se vrti oko planete Gabon. A nama ne ostaje ništa drugo nego da se uputimo tamo.

Svi začutaše osećajući ozbiljnost. Mark je, međutim, sve vreme mislio kako je sve ovo za njega na izgled skup slučajnosti koji je započeo njegovim ulaskom u prodavnicu igračaka i dečje zabave, a završiće se verovatno krvavim obračunom sa najmračnijim narodom ovog regiona Galaksije. Sve je mnogo strašnije nego priče koje se o njemu prave da bi se zabavila deca i naivni.

– Dobro, pacove, – nastavi Mark posle pauze – šta predlažeš: kojim ćemo putem do te tvoje planete?

Oposum shvati da su sada prešli na ozbiljne stvari i odmah se baci na posao. Bez ikakvih karata i podsetnika, on izdiktira stazu kojom će se prebaciti do sistema Bašlar. Dok je diktirao imena i brojeve zvezda, ulaze i izlaze iz paralela, skokove kroz hiper-svemir, praveći čvor – kako niko ne bi otkrio pravac njihovog kretanja, Viktor Abaza je bledeo od užasa. On koji je pedeset godina svog života proveo određujući koridore u Glaksiji, a zatim nastojao da se kretanje njima ozakoniti a izvan njih zabrani kretanje, shvatio je da se staza koju je izdiktirao Oposum ne samo nigde ne seče sa nekim od postojećih koridora, već im se čak ni ne približava. Abazi odjednom postade jasno da je sve bilo uzaludno i da postoji čitav tajni svet i tajni putevi kojima se kreću sile i narodi obavljajući svoje mutne i strašne poslove. On zausti da nešto kaže, ali se uzdrža i čuteći ode u svoju kabinu.

– Jesi li sve zapamtio? – upita Mark svoj kompjuter, a kad dobi potvrđan odgovor, dodade: – Onda, šta čekaš?

Slika svemira naglo poče da se menja jer je Poluks krenuo Oposumovom stazom, a Mark je bio time zadovoljan jer je sada mogao konačno da se opusti. Samo još upita:

– Koliko nam treba da stignemo tamo?

– Tri dana! – odgovori Oposum.

– Ako je tako, možemo onda na spavanje. A ti, mališa, imaš tu svoje piće i klopnu pa navali. Mislim da si naučio da se ponašaš na ovom brodu. Nisi ovde prvi put.

Mark ostavi Oposuma i svog praunuka i ode do bazena, skide sa sebe svu odeću i baci se u vodu. Hranljiva tečnost obuhvati ga i ispuni svežinom; u njegove pore unese mirise i sredstva za omekšavanje mišića i smirivanje nerava, ali i blago sredstvo za lepi san.

Za to vreme Oposum je s uživanjem maltretirao robota – kuvara naručujući neka čudnovata pacovska jela. Mladi Mark je sve to sa zanimanjem posmatrao, ali kad Oposum naruči neke gadne smrdljive crve, i on se pokupi i ode u svoju kabinu.

Mišoliki nastavi sam da jede i da sve zaliva jakim pićem, prateći jednim okom promene slike na videu. Znao je da sve ide kako treba, jer je prepoznao svaku zvezdu, svaku maglinu u daljini, svaki oblak prašine. Poluks se kretao tačno onako kako je on odredio. Bilo je to dobro i sigurno. Za tri dana počće njegov veliki lov na planeti Gabon i on zadovoljno mljacnu ustima, pomislivši šta ga sve tamo očekuje. Ovi ljudi ne moraju baš sve da znaju.

9

Početkom trećeg dana leta dodirnuli su koronu zvezde Šeljak, a u daljini ugledali bledu zvezdu Bašlar, i znali su da će za nekoliko sati ugledati i njene planete. Tako se i dogodilo. Sve one bile su puste i bez atmos-

fere, još usijana magma ili lopte gasova, a one sasvim blizu zvezde: vrele kamene lopte omotane sumpornim ogrtačem. Samo planeta Gabon, zelenoplava bliznakinja Zemlje, ili, kako su je neki stari putopisci nazivali – bliznakinja Amazonije, blistala je u svom izobilju i lepoti: kao suprotnost pustinjama svojih sestara.

Sad kad su već bili tako blizu nisu više želeli da se kriju. U stvari, već na jednu svetlosnu godinu od sistema stizala su upozorenja o zabrani prilaska, navodene odredbe zakona, uredbe, razni brojevi i godine. Sve je to stizalo sa davno snimljene trake koja je emitovana već mnogo godina. Navodene su kazne koje očekuju prekršitelje a one su se kretale od astronomskih novčanih cifara do višegodišnje izolacije na rudarskim planetama.

– Je li, maestro – kako to ti misliš da kazniš sam sebe? – upita Oposum.

Tek tada i ostali prepoznaše Abazin glas sa trake. On je samo stezao zube i psovao sebi u bradu.

Do njih stiže i poruka:

Brodu Poluks! Služba ekološke zaštite sistema Bašlar zahteva vaš povratak ili obilaženje sistema. U protivnom, bićemo prinuđeni da vas zaustavimo. Inspektor Abaza.

– Vidi, vidi – reče Mark, – oni i dalje izigravaju zaštitu planete. Zar je moguće da ne znaju da si s nama? U nečemu su se izgleda prevarili. Šta da im odgovorimo?

– Jednu pesmicu – reče Abaza, – Jednu kratku pesmicu

koju ću da im odsviram i otpavam. Oni je ne znaju.

Abaza sede za komunikator i preko kompjutera, nekim dubokim teškim glasom, otpeva kratku melodiju. Pesmica je glasila:

U daljini vidim sedam pajaca,
svaki od njih svoju sliku baca,
i svaki tajno ime čuva svoje,
a putnik pogađa, čije je koje.

Tada se dogodi nešto što iznenadi sve putnike sem Abaze. Kroz komunikator počese brzo jedna za drugom, da stižu poruke. Bila su to imena Melinda, Anita, Rozalija, Jovana, Bela, Samanta i Josefina. Kako je koje ime stizalo, Abaza je otkucavao po jednu šifru u komunikator. Kada je sve bilo gotovo, on ustade i reče:

– Silarde, odbrana planete Gabon za sada je kapitulirala.

– Kako?

– Jednostavno: njihovi računari više ne rade, svaki je dobio naredbu da je mrtav. Treba im nekoliko sati da se oporave i da Hamlinosi shvate o čemu se radi. Zato moramo požuriti.

Poluks je ulazio u sistem Bašlar i svi su sad očekivali napad brodova Hamlinosa, ali, iako su već bili na domaku planete, nisu videli nijedan jedini. Oposum im onda objasni da Hamlinosi verovatno neke od svojih brodova kriju dole na planeti ili u samim odbrambenim satelitima koji nose tako lepa ženska imena.

Tada se i on primače komunikatoru i otkuca nekoliko kratkih rečenica.

– Šta je to? – upita Mark.

– Dao sam zapovest mojim momcima da dole unište sve

brodove Vukolikih. Hoću da nas dočekaju dole, to zadovoljstvo niko mi ne može uskratiti.

— Bogami, ni meni — reče Abaza.

Oposum malo kasnije načulji uši i, pošto je kroz komunikator čuo neki pisak, dodade:

— Komandante, moji ljudi su obavili posao. U trenutku kad sam im javio, oni su uključili svoje mine. Vukovi nas sada dole očekuju. I još bih nešto predložio.

— Kaži.

— Mislim da nebo treba očistiti od ovih lepotica, ma koliko se naš maestro ljutio. Ti sateliti mogu da ožive i da nas unište. Zato je najbolje da ih nema.

— Lako je tebi, pacove, da to govoriš. To nije tvoja babovina. Znaš li koliko je to koštalo Ujedinjene svetove? — reče Abaza.

— To me ne zanima. Mene sada zanima moja koža, a ona nije sigurna dok god su Hamlinosi u tim srebrnim kuglama. Uostalom, nije sigurna ni vaša.

— Mislim da je mali u pravu — reče Mark.

— Ti ćeš pisati izveštaj Save-tu!

— Hoću! — odgovori Mark.

Računar im za nekoliko sekundi pripremi putanju za najbrži napad, i Poluks krenu u susret neprijatelju. Poštujući interstelarne zakone, oni Hamlinosima uputiše poziv za predaju, ali odgovor je bila samo gomila psovki. Sve je ponovljeno tri puta i snimljeno za potrebe interstelarnog ratnog suda, a onda mlazevi antimate-rije poleteše prema neprijatelju. Njih je trebalo u potpunosti dezintegrisati, jer ništa nije smelo

da padne na tle planete Gabon. Ekološki zakoni morali su se poštovati. Da se dogodilo bilo šta drugo Abaza im ne bi oprostio.

Kad je nebo bilo oslobođeno velikih satelita, Mark se okrete Oposumu:

— A sada, momče, da pre-demo na pravi psao. Gde ćemo se spustiti? Gde nas očekuju tvoji ljudi?

— Komandante, — odgovori Oposum — zar mislite da sam tako lud da se spustim tamo gde su moji pacovi, a ne kako vi kažete. Oni, uostalom, više i nisu tu. Oni su sigurno već na planeti Moh.

— Kako to misliš? Gde ti je ta planeta Moh?

— Oni su mrtvi, komandante, na tu planetu odlaze duše mrtvih moga naroda. Zar mislite da su mogli umaći Hamlinosima koji su najbolji tragači u svemiru? Vukovi su ih pronašli i poklali.

Jesi li siguran?

— Bilo bi čudo da se to nije desilo.

— I ti si znao da će im se to desiti? — upita Abaza.

— I oni su toga bili svesni! — odgovori mališan.

— Kako to: svesni? — upita mladi Mark.

— Oni su radili svoj posao, mladiću. Radili su kao što ćemo uskoro i mi to isto da radimo, samo što će naše šanse biti daleko veće. Oni su i pošli zato da nam olakšaju put.

Mišoliki su imali neobičnu životnu filozoviju, čak su i Marka, koji ih je već dugo poznavo, iznenađivali i oduševljavali. Zaboravljao je tada na nji-

hov prljavi način života i običaje kojih se gadio i zgražavao. Znao je da se ne treba čuditi ako ovi pacovi jednog dana zavladaju Galaksijom, jer oni su više često gube, što znači da mnogo uspevaju i da nauče. Ipak, nadao se: kad oni budu vladali on više neće biti živ.

— Spustićemo se tamo gde je sada noć — nastavi Oposum i sam usmeri veliki brod prema tamnoj strani planete.

Skoro romantičnu sliku površine planeta zameni tama u kojoj se uskoro nađe brod. Posle dvadesetak minuta Oposum zaustavi brod i reče:

— Tu smo!

Mark uključujući noćne oči i na videu se ukaza površina neke vode.

— Šta je ispod nas? Neko more? — upita on.

— To je jezero Lot.

— Zar ćemo se spustiti na njegovu površinu?

— Ne na njegovu površinu već na njegovo dno! — reče trijumfalno Oposum. — Komandante, zar vaš Bel — Ami nekada na Jupiteru nije bio podmornica? Zar će mu biti teško da podmornica bude i na jezeru Lot? Dole nije tečni amonijak već najčistija voda Galaksije.

— Neće biti problema, ali zar moramo baš tako da se spustimo?

— To je, verujte mi, najbolji način da nas niko ne otkrije. Hamlinosi će znati da smo se spustili, da smo tu i poskušać da nas pronađu, da pronađu naš brod i naš trag, ali im to neće poći za rukom, a to je dovoljno da počnu gubiti živce.

Komandante oni su jako živčani, više nego naš maestro.

Nikome nije bilo jasno kako to Oposum zamišlja spuštanje na dno jezera i skrivanje među algama, ali verovali su u njegove sposobnosti, jer je oduvek bio poznat po tome da ume da zametne treg.

— Spuštanje prepustite meni — reče on važno. — Nego, sada će biti potrebno da se opremimo za spuštanje. Pre svega potrebno nam je oružje. Komandante, u vašem arsenalu ima sjajnih stvarčica koje nam dole mogu biti korisne. Vas su oružari porodice Spajk snabdeli najlepšim stvarima na svetu, najlepšim i najopakijim koje se daju zamisliti. Da li dozvoljavate da malo pronjuškam po kršu iza onih vrata i odaberem što nam treba.

Oposum nije ni čekao dozvolu već je otvarao vrata prostorijske u kojoj je stajalo oružje i oni su kroz otvorena vrata samo mogli da čuju njegove uzvike oduševljenja i psovke koje je od milošte upućivao pojedinim komadima oružja. On je bio veliki poznavalac tih stvari, gotovo kao i komandant Silard.

Posle nekoliko minuta počeo je izvlačiti ono što je odabrao, a to je bila najčudnija zbirka koja se mogla zamisliti za vreme u kojem su živeli. Bio je tu jedan od najlepših predmeta zbirke: elegantni ženski samostrel, zatim: dva vitka japanska mača, jaka ali tanka mreža za hvatanje zveri od neuništivih i neraskidivih vlakana, nekoliko kratkih noževa sa sečivom oblika plamena, jedna kutija od crvenog drveta u kojoj su se nalazile

dve kratke cevi i desetak strelica sa žaokom škorprije Norbert i još gomila sitnica koje je samo Mark prepoznavao.

— Maestro, — reče on Abazi — kao što vidite, ovde nema ničega što bi se kosilo sa članom 78 Pravilnika o spuštanju na planetu. Nema vatre-nog oružja, lasera, neutronskih pištolja. Samo ovaj moj mali, fotonski.

— Ali, svaki taj komad opak je kao najgora zmija — reče Abaza. — Ne bih voleo da ti budem neprijatelj, pacove.

— Vi ste moj prijatelj, maestro, zar ne? — odgovori Oposum.

— Nadam se, nadam se.

— Komandante, verujem da se nećete ljutiti što ćete vi i vaš prijatelj dobiti samo po jedan mač i nekoliko sitnica. Verujte, više vam i ne treba. Sve ostalo oružje, ako baš bude neophodno, napravićemo dole sami. Da, zamalo da zaboravim. Potrebne su i maske za disanje pod vodom, jer, bez njih, ostali biste zarobljenici na dnu jezera. Ja svoju uvek nosim u torbi.

Oposum izvadi i pokaza im smešnu gužvu neke tkanine koju je navlačio preko usta i nosa i kroz nju u vodi i u dimu mogao da diše najčistiji kiseonik. Maske koje je Mark odabrao bile su mnogo složenije, ali ne i bolje od Oposumove.

Mladi Mark tek tada shvati da za njega nema ni oružja ni bilo kakve opreme i to glasno primeti.

— Na žalost, sine, — reče Mark — ovo što činimo nije opereta, već poduhvat koji traži ljude čijoj se smrti niko neće iz-

nenaditi. Naravno, i ljude koji o smrti sve znaju, jer tamo dole ona će biti na svakom koraku...

Mladić ga je gledao s nerazumevanjem.

— Znam da si se nadao da ćeš se spustiti dole, jer to je jedan deo tvojih snova, ali biće i za to jednoga dana vremena. Sada je daleko važnije da budeš na Poluksu. Ovako velik brod ne može se ostaviti sam i tvoje prisustvo na njemu biće naša jedina nada da se izvučemo odavde. Kanali za vezu neprekidno moraju biti otvoreni.

Onda je objasnio mladiću da se mora pouzdati u računar, ali da se u kritičnoj situaciji, kad mu se učini da sve prelazi moći njegovog shvatanja, može obratiti čak i Zemlji.

— I još nešto: sve poruke koje budu stizale sa Zemlje, Meseca ili iz slobodnog svemira samo primaj, ali ne odgovaraj na njih. Za to će biti vremena tek kad se ja vratim. Zaštitno polje mora biti uvek maksimalno i tako te niko ne može ugroziti. Da, ne uzvraćaj nikakvu vatru i ne obraćaj pažnju na napade. Ponašaj se kao da te nema. To je najbolji način da ostaneš bezbedan.

Zatim su se oprostili s mladićem, i, opremljeni za spuštanje na planetu, ukrcaše se u Bel-Ami. Mladi Mark mogao je da prati let male letilice sve do trenutka kad je dodirnula površinu jezera Lot i nestala u njegovim dubinama. Na svome monitoru, iako je bila velika tama, mogao je da vidi kako se ustalasila voda kada se Bel-Ami spustio na nju. I njemu je uzdrhtalo srce. Pitao se da li će ih ikada

više videti. Ali, bilo je vreme da i on napusti ovu tamu.

Prema programu, Poluks dva puta obiđe planetu čija sunčana strana svojom lepotom uzbudi mladića i još jednom ga rastuži što nije mogao da se spusti na nju. Onda, odmaknuvši se od nje, on napravi skok kroz hiper-svemir ka mestu koje mu je određeno.

I u trenutku kad se Poluks smirivao u blizini velikog oblaka, koji je predstavljao ostatke nekadašnje zvezde Sulafat, Bel-Ami sa trojicom lovaca polako je pristajao na dno jezera Lot.

– A sada ćemo odmah prema severu, da se sklonimo sa ovog mesta gde nas neko može odati – reče Oposum.

– Ko da nas oda? – upita Abaza.

– Ima ovde podlih stvorenja. Ne znate vi, maestro, čega sve ovde nema – reče Oposum. Vi ste čuvali ovu planetu kao da je neki zabranjeni raj, ali ovaj raj pun je zmija gadnijih nego što mislite. Koliko se sećam, i ljude su iz raja isterali zbog neke zmije.

– Sve ti znaš, pacove, – reče Abaza.

– Vodi nas! – naredi Mark.

Oposum stavi svoje kandžice na senzore komandi i brodić se polako pokrenu ploveći iznad samog dna jezera. Video-radar pokazivao je veliku stenu, koja se u vodi kao zid pružala pred njima. Oposum je vodio brod pravo ka zidu i oni uskoro među vodenim biljem i algama ugledaše otvor koji vodi u unutrašnjost stene. Nisu se zau-

stavljali već nastaviše kroz platinu.

– Kud će pacov nego u rupu – reče Mark.

– Komandante, – odgovori veselo Oposum – ne zaboravite da smo mi najbezbedniji i najsnalažljiviji u rupama, isto kao i vi u vašim tornjevima od čelika, kamena i akrila. Ne brinite ništa kad vas ja vodim.

– Videću već da li treba da brinem. Kud nas vodiš?

– Tamo gde treba da izađemo – reče Oposum.

Kroz nekoliko minuta on zauzvavi brod i reče ponosno:

– Tu smo!

Upalio je sva svetla na zidovima broda i oni ugledaše dosta prostranu dvoranu čiji su zidovi treperili pod svetlom. Iz zidova su virili ogromni raznobojni kristali, kakve Mark nikada nije video. Dno se žutelo od peska nalik zlatu.

Oni počеше da se pripremaju za izlazak. Sve oružje i pribor staviše u lake valjkaste kontejnere, a zatim na lica navukoše maske i kroz komoru za izlazak, koja se brzo napunila vodom, krenuše napolje. Voda je bila ugodno topla, a vazduh koji su udisali kroz svoje maske imao je miris neke biljke koje se Mark sećao još iz detinjstva kada je plivao po Adriatiku. Taj miris ovde je dolazio od algi koje su pokrivala stene.

Iako je možda izgledalo besmisleno, Mark ipak uključi energetska zaštitu Bel-Amija koja se ovde znatno razlikovala od one koju je upotrebljavao na Zemlji ili u slobodnom svemiru. Oko broda se nije stvorilo snažno statičko polje, koje bi,

verovatno, dovelo do reakcija s vodom i rastvorima soli u njoj, već je uključio dva energetska polja koja su se okretala oko broda u suprotnim pravcima, potirući jedno drugome silu, ali i stvarajući štit koji niko nije mogao da probije.

I tada su krenuli za patuljkom koji ih je vodio nekud gore, osvetljavajući put lampom koju je postavio na svom čelu. U stvari, samo deset metara iznad njih nalazila se obala podzemnog jezera, posuta sitnim peskom. Mark uze šaku tog peska koji je bio težak i sjajan. Sada je bio siguran da je to zlato. Na Zemlji ga odavno više nije bilo u prirodi, iako je isto tako odavno izgubilo i vrednost kao plemeniti metal, ako nije imao kakvu umetničku obradu koja bi mu dala vrednost.

Mark se osvrtao oko sebe pokušavajući da prodre pogledom kroz tamu do drugog kraja dvorane. Sve je izgledalo kao u vreme pre stvaranja sveta i kao da tu niko nikada nije bio, ali malo dalje, u pesku, on vide tragove nekih stopa sličnih Oposumovima i postade mu jasno da je princ patuljaka ovde u jednom od svojih tajnih carstava.

— Ovom stazom duž obale izaći ćemo iz pećine — reče Oposum.

Vodio ih je brzo kao da žuri da što pre izađe iz podzemlja. Išli su za njim hodnicima u kojima se Oposum savršeno snalazio i posle pola sata on stade i pokaza im veliki kamen koji im je preprečio put:

— Komandante, ovo ja ne mogu da pomaknem. Tu je potrebna vaša snaga.

Mark i Abaza se snažno nasloniše na kamen i on počeo polako da se pomiče s mesta, a iza njega se ukaza otvor. Kad su ga potpuno odmakli s mesta, kroz otvor ih zapahnu mirisni vazduh nekog predela i oni tog trena iznad prašume i jezera ugledaše kako se u daljini rađa sunce ove planete, plava zvezda Bašlar. Mark je bio siguran da je to najlepše rađanje sunca koje je video u životu.

10

Oposum prvi izađe na mali plato pred otvorom, i pošto pažljivo osmotri okolinu, pozva Marka i Abazu. Kada su izašli, pred njima se raširi ogromni prelepi predeo, a iznad svojih glava ugledaše ogromni kristalni zid koji se pružao čitavih dve hiljade metara prema nebu. Iz njegovih pukotina visile su duge lijane, sve u buketima cvetova. Mala jata ptica ili leptirova lepršala su iznad pukotina i žbunova u kojima su im se nalazila skloništa. Kristalnu površinu zida sada je osvetljavalo plavo sunce Bašlar i svetlost se na njemu umnožavala prelivajući se preko talasastih krošnji prašume pod njihovim nogama. Odozdo je dopirala buka ptica i različitih životinja koje se nisu videle. Nijedan od tih zvukova, piskova i krikova Mark nije nikada čuo, nije mogao ni da zamisli kako ta bića izgledaju.

Sa male zaravni na kojoj su se nalazili nazirala se staza što je vodila među džinovsko drveće prašume. Izgledalo je kao da tom stazom niko skoro nije kročio.

– Hoćemo li ovuda? – upita Mark.

– Da, – odgovori tiho Oposum – ali ne još. Možemo nešto da proverimo.

On ispusti nekoliko oštarih krikova koji se izmeštaju sa bukom prašume i onda nađu uši. Pažljivo je osluškivao šumove ispod sebe, a onda mu se na licu razli osmeh.

– Tu su – prošapta.

– Ko?

– Prijatelji!

Mark je pokušavao da vidi dole u guštari te prijatelje, ali tamo se ništa nije moglo zapažiti, čak ni kretanje metarca.

– Gde su? – upita.

– Tu su, ali oni su stidljivi i plaše se nepoznatih.

– Hm, a na šta liče?

Mišoliki se počeli iza uha pokušavajući da oleda na šta bi mogli da liče njegovi prijatelji, ali izgleda da mu to nije baš odmah pošlo za rukom.

– Je su li i to neki pacovi? – upita Abaza.

– Ne bi se moglo reći, više liče na jepure.

– Je li? – reče Mark. – A šta ti je to?

– Zečevi.

– A zašto su stidljivi, jesu li i plašljivi kao zečevi?

– Oni se nikad nisu sreli s ljudima, i ne umeju da se ponašaju. Ali to nije važno. Idem ja da ih vidim.

On napusti dvojicu prijatelja i šmugnu kroz žbunje, niz stazu, pravo ka polumraku prašume.

– Mora da su smešni ti njegovi jepuri – reče Abaza. – I sad ne znaš da l' su jepuri ili zečevi... gde je samo čuo te reči. A šta misliš, Mark, neće li on nas

da proda tim jepurima za jedno dva jaja od one ptice.

– Ne, – odgovori Mark – budi siguran da neće.

– Ja mu baš ne bih verovao.

Sunce se sve više dizalo iznad horizonta i već im je grejalo lice, a oni su se naslonili na stenu iza sebe i uživali u toploti, mirisnom vazduhu i svetlosti. Obojica su u isto vreme zapazili kako se iznad samih vrhova planine što se dizala nad njima, pojavljuje neka ogromna ptica koju nisu poznavali. Ona je kružila poput kondora, a možda je bila i veća od njega i imala je tamnije perje. Tek kad se pomerila prema prašumi, oni videše da je tamnoplava, skoro ljubičasta. Učinilo im se da ispušta krike.

Tada dojuri Oposum mašući rukama:

– Sklonite se u pećinu! Može vas opaziti.

Oni se brzo skloniše u tamu pećine ne znajući šta se događa.

– Šta se zbiva! – upita Mark.

– Ptica kuu! – reče Oposum.

– Je li ona što nosi jaja koja ti kradeš? – upita Abaza smejući se.

– Baš ta! Njih se treba čuvati. One su u dosluhu sa Hamlinosima. One su njihove oči.

– Ne zezaj, pacove, – reče Mark – kako bi one bile u dosluhu sa vukolikima.

– Jesu kad vam kažem. One nadgledaju planetu i izveštavaju o svemu što vide. Jeste li čuli njen krik. Baš je javljala da ničeg nema u blizini. Znači, nije vas primetila.

Mark proviri kroz otvor i vide pticu kako i dalje kruži nad njihovim glavama.

– A što one to rade za Hamlinose?

– Vukovi im ostavljaju darove. Love za njih i ostavljaju im lešine.

Posmatrali su kako se ptica spušta niže nad prašumu, pa se ponovo diže k nebu.

– I šta si saznao od tvojih prijatelja? – upita Mark.

– Ono što sam i mislio. Hamlinosi su pobili svu sedmoricu mojih prijatelja i ostavili ih ptici kuu.

Videlo se da je mališan ipak tužan, iako se pravio da to prima kao normalnu stvar.

– Pa ti si to znao. I oni su to znali, zar ne?

– Jeste, ali ipak je to strašno. Nadam se da su oni već stigli na planetu Moh i da uživaju u društvu starih prijatelja koji su tamo stigli pre njih.

– Ne lupaj, pacove, – reče Abaza – nego reci šta ovi tvoji jepuri pričaju o Vukovima?

– Da, tvrde da ih ima devet. Tačno tri trojke. Videli su ih kad su se spustili transporterom koji su moji ljudi digli u vazduh. Oni su se onda dali u poteru i sve ih pohvatali za nekoliko sati. Oni su najbolji tragači u svemiru.

– I gde su sada?

– Tamo iza velike reke, razapeli su svoje čadore i čekaju da im dođe pomoć. Uznemireni su jer su videli propast svih srebrnih satelita, ali su zato još krvooločniji, budite sigurni.

– I šta si još čuo?

– Moji prijatelji kažu da treba da se čuvamo, Vukovi će brzo saznati gde smo: čim budemo van zaštite stena. Možda već i znaju.

Oposum je sve vreme izviri-vao prateći let ptice, a onda ponovo načuli uši i počeo da osluškuje. Mark pokušava da iz te kaka-fonije zvukova što su dolazili iz prašume izdvoji onaj koji prati Oposum, ali, naravno, nije to mogao. Onda se mališan odjednom opusti i reče:

– Sad možemo da izađemo i krenemo dalje, ptica se vratila preko planina ka zapadu.

Kad su izašli napolje, nebo je bilo prazno. Samo se plavo sunce diglo već visoko iznad horizonta. Oposum povede svoje prijatelje niz stazu i oni su se začas našli pod krošnjama drveća. Tu je vladalo neko prijatno polusvetlo, koje je pogde bilo probijeno tankom ili nešto širom trakom sunca. Vazduh je ovde mirisao na neku vrstu malina, ali oni ih nigde nisu videli. Išli su za Oposumom, koji ih je vešto vodio između drveća, kroz šikaru i spletove lijana, a da se nisu nigde zapleli ili spotakli.

– Odlično se snalaziš ovde – pohvali ga Abaza.

Oposum se okrete i osmehne se:

– E, moj maestro, ovde bih se ja davno izgubio da ispred nas ne idu moji prijatelji. Oni nas vode kroz svoj svet.

– Ali, nigde ih ne vidim!

– Tu su.

Mark je ćutao. On je poznavao bića koja se kreću napred kroz lavirinte ili kroz tamu i telepatski vode one koji su za njima. Izgleda da je Oposum bio u takvoj vezi sa svojim prijateljima. Naslućivao je da ih možda neće ugledati do kraja misije i da će napustiti ovu pla-

netu a da ne sazna kako izgledaju.

Išli su tako, dosta ostrim tempom, čitava dva sata bez zastojevanja i Mark počeo da oseća glad. Tada se začu šum neke vode. Posle nekoliko koraka, iza guste zaveske od paviti niz koje su se spuštali buketi cvetova nalik kaktusima, ukaza se pred njima malo jezero u koje se obrušavala voda sa dva vodopada. Oposum naglo zastade:

— Ovde ćemo se odmoriti. Mislim da ste i gladni. A voda je odlična za piće.

Onda on pisnu nekoliko puta i zatim nestade u gustišu, ali se ubrzo vrati noseći s naporom nešto što je ličilo na košaru ispletenu od divlje loze. Unutra je bilo voća koje je snažno mirisalo, a uz njega još i nekih repa i korenja.

— Ovo su sve dobre stvari — reče on. — Probajte, sve je već čisto.

Mark i Abaza pažljivo zagrizoše ono što je bilo nalik na voće i osetiše da ima slankast ukus, da je masno i vrlo hranljivo. Za to vreme Oposum je iz svoje zbirke oružja vadio mali harpun i nadneo se nad vodu jezera. Za nekoliko minuta već se vraćao sa nekoliko valjkastih životinja, za koje reče da će biti sjajno pečenje, ali da su bolje kada se jedu presne.

On izdvoji četiri takve životinje, raspara ih svojim ostrim nožem i izbacila iz njih nešto što je nalikovalo na vreću sa crevima. Zatim u peščenom tlu iskopa rupu čije dno pokri mahovinom, algama i nekim širokim lišćem i tu poreda sve četiri ži-

votinje, a onda ih pokri izdanima i cvetovima paviti. Onda se onda dva koraka, otkači sa svog pojasa fotonski pištolj, okrenu cev za nekoliko navoja ulevo i ispali široki mlaz od tri sekunde, potom još dva puta, nešto duže. Odozdo, iz rupe, već se osećao miris sago-relog lišća, nešto poput metvice, a onda ih zapahnu miris pečenog mesa. Oposum šmrknu taj mirisni vazduh, pa se ponovo nađe nad pečenje: počeo nešto da petlja oko pištolja i ispusti još jedan kratki fotonski mlaz rekavši:

— Samo još malo, da napravim koranicu.

Onda raširi široke čvrste listove jedne palme koja je rasla blizu njih i svojim kratkim mačem izvadi pečenje iz jame. Meso se pušilo i fino mirisalo. On ga položi na listove i ono je sada ličilo nekoj velikoj, dobro pečenoj šnicli. Oposum zatim uze jedan ljubičasti plod i iscedi ga preko pečenja a jednu zelenu repu iseče po dužini. Kada je sve bilo gotovo, on uhvati list i sve umota u rolnu, a onda nešto kroz meso udenu trn i pruži po jedan komad obojici ljudi.

Iako je to sjajno mirisalo, i Mark i Abaza su se ustezali da počnu s jelom. Prvo zagrize Mark i oseti jedan od najsavršenijih ukusa koji je ikada imao u ustima. Oposum je bio savršen kuvar. Niko ne bi mogao poverovati da se uz pomoć fotonskog pištolja može napraviti takvo pečenje.

— Ti si genije — reče Mark gutajući meso neobične životinje, kome su sok ljubičaste

biljke i ljutina zelene repe davali neverovatan ukus.

— Onda prijatno — reče Oposum dižući ostatak lovine, — ja idem da ovo pojedem zajedno sa mojim prijateljima.

I dok su Mark i Abaza na obali jezera, skriveni zavesom od paviti, s apetitom jeli svoj obed, Oposum je negde u tami prašume sa svojim prijateljima žvakao presno meso životinja, jedući sa posebnim zadovoljstvom i njihovu utrobu. U isto vreme, on je vodio i razgovor o velikom lovu koji su on i njegovi prijatelji spremali Vukolikima, ali je jednim okom merio mlade ženke koje su se motale okolo diveći se njegovom cilindru. On je sa zadovoljstvom udisao miris te mlade divljači koja ga je podsećala na njegove mišolike ženke, ali su ove u svojim zečjim telima sadržavale još više gracioznosti i čulnosti, i to ga je strahovito uzbuđivalo.

Dvadesetak milja dalje, tri robustna vuka, naoružani teškim sekirama i oružjem nalik bazukama, krenuli su tragom bića čije su prisustvo na planeti osetili. U tri vukolike zveri rasla je želja za krvlju, i ona ih je vodila kroz prašumu.

Oni su se kretali vešto, iako ne tako brzo kao Oposum i dvojica ljudi, ali su zato nepogrešivo odredili mesto gde su se ljudi i Oposum nalazili. Među mirisima prašume osećali su i miris plena kojem se približavaju.

Jedno, međutim, nisu znali: da se iznad njihovih glava, kroz krošnje drveća i gustiš loze i mahovina, skoro nečujno provlače bezbojne leteće zmije Abal

upijajući svojim telima slike strašnih zveri. I tada se jedna od neobičnih zmija odvoji i poput munje požuri napred u pravcu Oposuma i ljudi.

Ona se zaustavi iznad Oposumove glave i spusti se dole kraj njega. Tu je svi dočekaše sa veselim piskom, ali ona je bila nema i nije mogla da im odgovori. Ali zato njeno telo počeo da pulsira i da polako dobija boju. Na površini fine tanke kože počeo polako da se iscrtava slika tri strašna Hamlinosa koji se približavaju.

Oposum se onda diže, nešto naglo pisnu svojim prijateljima, i oni istog trena nestadoše pod korenje ogromnog drveta, a on požuri da se vrati Marku i Abazi koji su spavali, kao da se nalaze na najbezbednijem mestu na svetu. On ih prodrma i oni polako otvoriše oči.

— Dolaze — šapnu Oposum, a oni naglo skočiše na noge i dohvatiliše svoje oružje.

— Ne brinite, nisu još tako blizu. Imamo vremena da se pripremimo. Dolaze samo trojica.

11

Tri vukolike zveri, obučene u crne pancire od tamnog titanijumovog vlakna, teškim korakom uništavala su tlo pod nogama. Gezile su bezobzirno, ne krijući svoj položaj i pravac svoga kretanja. Bile su suviše sigurne u sebe i svoje oružje. Znali su da su skoro nepobedivi. U svim dosadašnjim sukobima s ljudima bili su apsolutni pobednici, jer njihovo oružje, konstrukcija njihovih oklopa i energetska zaštita njihovih tela bili su nepro-

bojni za fotonsko i lasersko oružje kojim su se ljudi služili.

Oružje i oprema koje su Hamlinosi dobijali od nekog nepoznatog prijatelja činili su ih nepobedivim. I nedavni poraz kod Kaus Medijusa, kao i ovaj iznad planete Gabon, bili su najverovatnije oni izuzeci i slučajnosti koje potvrđuju pravilo.

Hamlinosi su istovremeno osećali da ta tri slaba bića koja su tamo daleko pred njima nisu bili naoružani ničim što bi moglo povrediti njihova tela. Koraćali su odlučno, tačno ka mestu gde se nalaze ta smešna bića sa još smešnijom namerom.

Što su se više približavali svome cilju, u svesti Vukova sve jasnija je bila slika tri krhka bića koja ih očekuju. Već na pet milja od obale gde su se Mark i Abaza odmarali Hamlinosi su jasno videli njihove likove. Bez ijedne izgovorene reči, samo sa malo režanja u znak prezira, konstatovali su da sva trojica u isto vreme vide tri skoro gola stvora, obučena u krpe i loše naoružana – dva Zemljanina i jednog Mišolikog, i to baš onog za kojim tragaju. Znali su da će Zemljane spaliti svojim oružjem, a Mišolikog privesti Gospodinu za ručak. Gospodin je oduvek voleo lako osmuđene Mišolike.

Dok su koraćali činilo im se da sve teče po planu, jer je slika njihovih budućih žrtava bila sve jasnija. Da staro pravilo nije određivalo da u lov ide trojka, bilo bi dovoljno da ode samo jedan od njih i da obavi ceo posao. Ali, odjednom slika u njihovoj svesti počne da se leluja, da se muti i da na trenutke nestaje,

kao da se neko polje energije isprečilo između njih. Bilo je to nešto sasvim nerazumljivo, jer dosad nije postojalo ništa što je moglo da spreči osećanje i dalekovidost Hamlinosa. Pred njima se pojavljivao neki nevidljivi i neprobojni zid, neprobojan čak i za njihove dalekovide unutrašnje oči. Hodali su uskoro samo po sećanju na ono što su nedavno videli u svesti, ali i sećanje je polako počelo da im bleđi. Iz trena u tren bili su sve izgubljeniji u prašumi koja ih je sada samo zasipala mirisima i kricima bića koja nisu videli i prema kojima su osećali samo mržnju.

Oni nisu znali da se planeta Gabon diže protiv njih, da svako drvo, svaki list, svaka travka i cvet i svako biće diže i zrači svoj deo otpora, stvarajući to strašno i neprobojno polje koje ih sprečava da vide kud idu i oduzima im glavnu moć.

Hamlinosi su sada već nasumice hodali kroz prašumu, osećajući da su upali u klopku koju im neko moćan postavlja. Njihova inteligencija, međutim, nije bila dovoljna da nasluti kolika je nadmoć sile koja im se isprečila na putu do plena.

Za to vreme Oposum i Zemljani pripremali su zamku za neprijatelja.

– Komandante, – reče Oposum – pripremite mačeve za naše goste.

– Pitam se kako ćemo se odupreti Vukolikim kad, koliko ja znam, nose sa sobom prave topove kojima mogu da razbiju i oplatu nekog međuzvezdanog broda i raznesu brdo čelika.

Oposum se lukavo nasmeši i dodade:

– Osećate li nešto u svojoj glavi, šefe?

– Ne znam na šta misliš?

– Neko zujanje ili smetnje?

– Ne – odgovori Mark.

– O, to je onda sjajno! – reče Oposum s divljenjem.

– Ali, ja osećam neki čuani pritisak – reče Abaza. – Kao da u meni i oko mene raste neki napon.

– E to je to – reče Oposum imitirajući Markovu omiljenu uzrečicu. – To se buni planeta Gabon: diže svoje moći protiv neprijatelja. To će a ne naše oružje uništiti Vukolike. Nama će oni stići kao životinje za klanje.

Mark nije shvatao o čemu Oposum govori i zatraži od njega da mu to bolje objasni.

– Šta ja tu imam da kažem – reče Oposum. – Samo znam da se ova planeta brani od nepoželjnih i to uvek čini na neki drugi način. A najčešće, kao sada, počinje da stvara polje zbunjivanja i nastoji da izoluje od stvarnosti svest nepoželjnih došljaka.

– Ali kako to ne deluje na nas? – upita Mark.

– Pa mi nismo njihovi neprijatelji i nemamo takvo polje agresivnosti.

– A otkud to zna planeta? – reče Abaza.

Oposum ga je gledao, prvo zaprepašćeno a zatim sa sažaljenjem:

– Maestro! To je stvar ove planete i njenog živog sveta. To niko ne može da zna. U sve ovo oko nas ugrađeno je nešto zajedničko, jedan univerzalni kod,

kao što je i u Zemlju i u vas ljude ugrađeno nešto zajedničko...

– Baš me zanima šta je zajedničko ugrađeno u nas ljude? – upita Abaza.

– Glupost, moj maestro, to vam je zajedničko!

Mark prsnu u smeh, ali kad je video da se Abaza naljutio, brzo uskoči da prekine raspravu:

– Dosta je, momci! Ostavite se vaših teorijskih nadmetanja, inače ću poverovati da je glupost zajednički kod za celu Galaksiju. Bolje da se spremimo za doček gostiju. Osećam da su nam vrlo blizu.

Hamlinosi su sada već hodali kroz maglu koja se uvukla u njihovu svest i polako počela da ih guši. Već su teško disali, jer su ih njihovi snažni oklopi sve više stezali. Kacige pod koje su uvukli svoje ružne glave počele su da im se usijavaju i da ih peku. U glavama im je bučalo kao kad se vasijski brod obrušava prema vatri neke zvezde ili pada u crnu jamu.

Da su se mogli kontrolisati, doživeli bi nešto sasvim drugo. Prašuma je bila mirna, skoro bez ijednog šuma, jer je svu svoju snagu skoncentrisala na razaranje svesti Hamlinosa.

Dok su se sred prašume, u zelenoj polutami, tri Vukolika borili za vazduh i jasnu sliku sveta kroz koji hodaju, dotle su njihovi prijatelji i njihov Gospodin s užasom svojim dalekovidom, sve to posmatrali ne shvatajući šta se to događa, kakva se to moćna sila poigrava sa tri opasna ratnika.

Gospodin i ostala petorica gledali su kako se njihovi drugovi

batrgaju, kako teško dišu, kako im se svest zamračuje, i kako odbacuju svoje ogromne bazuke, a onda teške sekire, pa i kacige s glava. Već su izgledali potpuno nezaštićeni i ranjivi do smrti, i u njih je počelo da se uvlači neko nepoznato osećanje za koje nikada nisu čuli, za šta nisu imali svoju reč. Bio je to strah. Pa i pored sve te ranjivosti i tog strašnog osećanja, sva trojica su već u očajanju trzali sa sebe svoje teške neprobojne košulje, ispod kojih je izbijala pena koju je iz njih isterivao strah. Goli, oni su srljali u klopku i smrt.

Istog trenu, i trojica vukoliki, njihovih šest prijatelja i sam Gospodin ugledaše kako iza cvetne zavesе od paviti izlaze tri bića – dva Zemljanina i jedan Mišoliki. Dok su ona šestorica to gledali svojim dalekovidom, ovoj trojici sve se odigravalo pred zakrvavljenim i prestrašenim očima.

U tom trenu vratila im se puna svest i oni pružiše ruke prema oružju koje je trebalo da visi o njihovom ramenu i pasu, ali shvatiše da su nagi, bez pancira i kaciga, bez teške sekire i fotonske bazuke, a pred njima su bila tri mrska bića koja su ih čekala bez straha.

To smešno oružje koje su Zemljani i Mišoliki držali u svojim rukama ispuni srca zveri nekom hrabrošću i nadom, a njihova tela snagom, i oni urliknuše spremni za skok i napad. Njihov urlik zatrese okolinu i nadjača vodopad u blizini; ptice prhnuše iz svojih gnezda u vazduh a zverčice bez svesti popadaše sa grana na tlo. Leteli su

besno i izgledalo je da će samo svojim ogromnim telima smožditi ljude i Mišolikog.

Oposum je znao da nema šta da čeka, i iz svog zapetog samostrela ispusti kratku strelu, a za njom odmah i drugu, tako da je izgledalo kao da se istovremeno dve strele zabadaju u zver – jedna u njeno grlo, a druga pravo u srce. Zver je mrtva pala na Oposuma, a on samo odskoči u stranu.

Druga dva Hamlinosa ustremila su se na Marka i Abazu, pružajući svoje moćne kandže i hvatajući njima dvosekle mačeve, ali mogli su samo da gledaju kako im prsti otpadaju na tankim sečivima. Nastavljali su da urliču osetivši miris svoje krvi, koja je lila iz posečenih šaka, a zatim iz odsečenih ruku koje su Mark i Abaza veštim udarcima mačeva odvajali od njihovih tela, kao sa igračkaka. Pokušao je još jednom da se bace na Zemljane, ali za samo tren glave su im ležale na tlu posmatrajući s mržnjom svet oko sebe i ispuštajući neki ružan šum.

U velikom čadoru Gospodina Hamlinosa krici su bili još strašniji, zbog nemoći da pomognu svojim prijateljima i zbog užasa koji su gledali. Bilo je to nešto što se dosad još nije videlo i što je počelo da sve njih ispunjava novim, nepoznatim osećanjem.

Mogli su da vide i dva Zemljanina i malog Mišolikog kako posmatraju mrtve Hamlinose i kako svoje mačeve brišu o bokore mahovine koja se sušila od otrova. Ali još više ih užasnu to što tela njihovih mrtvih sunarodnika počeo da tonu u travu

i nestaju kao da ih tlo usisava u sebe.

— Šta se to događa? — upita Abaza, zaprepašćen kako se tela Vukolikih brzo dezintegrišu.

— To planeta uzima svoj dani — reče Mark.

Oposum se smejuljio na svoj način, i dodao je:

— Moramo paziti da i nas ne pokupi. Komandante, nemojte misliti da smo mi ovde dobrodošli.

— Znam — reče Mark osećajući da bi i oni lako mogli da postanu plen planete Gabon i da je zasad ona pasivna prema njima, jer očekuje da je oni oslobode Vukolikih.

Planeta Gabon nije volela uljeze u koje je ugrađena agresivnost, a pitanje je i da li je uopšte volela bilo kakve uljeze.

12

Dok se na planeti Gabon odvijao pravi mali rat između dve grupe stranaca nabijenih agresivnošću i međusobnom mržnjom, a planeta nastojala da omogući pobjedu onima koji su joj se činili manje agresivni, daleko odatle, pored oblaka prašine nekadašnje zvezde Sulafat, mladi Mark bezuspešno je pokušavao da uspostavi vezu sa komandantom. Videvši da mu to nikako ne uspeva, on se odlučio da pošalje pozive Zemlji. Njemu je bio potreban savet, ako već nije mogao da odmah dobije pomoć.

Imao je razloga za to, jer je njegov brod postao meta neprijatelja. Formacije i čitava mala jata nepoznatih brodova dolazili su sa raznih strana, tako da

mu se činilo kako će uskoro zatvoriti vidik oko njega. Bilo ih je toliko da nije mogao da ih izbroji, a morao je verovati svom računaru, koji je utvrdio da ih ima tačno 549. Iako nije poznavao tipove brodova i navike drugih civilizacija, mladom Marku bilo je jasno da su ovo neprijatelji, jer ne samo da nisu odgovarali na njegove signale, već je bilo sve očiglednije da se spremaju da napadnu njegov zaštitni pojas. Nije znao kakvom tehnologijom raspolažu i osećao je ipak neki strah u grudima.

Iako je računar pokazivao da im je zaštita neprobojna, on, nenaviknut da se savetuje sa mašinom, želeo je više da čuje nečiju živu reč, reč svog pradede Marka ili reč nekoga sa Zemlje. Ali, na njegove pozive niotkud nije stizao odgovor. Tek kad se setio onoga što mu je stari rekao na rastanku, on se malo smiri. A stari je rekao: Pouzdaj se u svoj računar, ne obraćaj ni na koga pažnju, i ne uzvraćaj vatru.

Neprijateljske krstarice i jata malih brodova žestoko su ispaljivali mlazeve neutrona i fotonske snopove u zaštitni pojas Poluksa, izazivajući okolo pravu vatrenu bure. Bilo im je jasno da se ovaj brod mora uništiti, jer, pre svega, treba se osvetiti za poreze kod Kaus Medijusa i kod planete Gabon, a zatim ga sprečiti da obavesti svoju vladu o pokretu Hamlinosa. Snažni energetske štiti Poluksa odoljavao je moćnim udarima koji su postojali sve učestaliji. A nekoliko velikih udara tako su snažno bljesnuli da se mladiću

činilo kao da se i sam brod trese. Mladi Mark nije znao da to strah u njemu raste.

U toj svojoj relativnoj bezbednosti, jer ipak nije do kraja verovao u siguran glas svog računara, koji je tvrdio da su neosvojivi, mladić je slušao muziku sa starih diskova, koje je pronašao u kutijama. Bila je to muzika koju je komandant uvek voleo da sluša kad je sam i napušten u otvorenom svemiru. Muzika ga je smirivala i pružala mu neko spokojstvo. To je sada osećao i njegov praunuk, dok je posmatrao neprijateljsku armadu koja ga okružuje. Uočio je tri tipa letelica, dva tipa manjih i jedan – velikih. Veće su bile neka vrsta krstarica opremljenih teškim oružjem za velike ratne okršaje i one su se držale sasvim u pozadini, čak i kad su ispaljivale moćne neutronske mlazeve. Dve manje predstavljale su neki oblik presretača, jer su se odlikovale ogromnom brzinom, kojom su kružile oko Poluksove zaštite kao jata elektrona. Tek posle nekoliko dana, kad se sasvim smirio, mladić je mogao da razlikuje gotovo svaku letelicu pojedinačno. Čak je primetio da se one smenjuju, da jedne odlaze a druge zauzimaju njihova mesta. Tako se uvek u okruženju održavalo isti broj neprijateljskih letelica.

Bio je zarobljen. Znao je, naime, da bi se pokrenuo sa ovog mesta i mogao da skoči kroz hiper – svemir, ili skrene u neku od paralela, morao je da postigne veliku brzinu, što znači da bi trebalo smanjiti i obim sopstvene energetske zaštite. To su, naravno, znali i nje-

govu neprijatelji i nadali su se da će on to učiniti, jer je to bila njihova šansa. Sve vreme pitao se šta se događa sa njegovima na planeti Gabon, jer, iako je veza između njih trebalo da bude otvorena, kroz svemir ništa nije prolazilo.

– Šta misliš, – upita on glasno i samog sebe i svoj računar – da li možda ovi gadovi napadaju i planetu Gabon?

– Ne brinite, i da je napadaju – ne bi joj mogli ništa. Planeta Gabon ume sama sebe da brani.

– Kako to misliš?

– Ja ne mislim. Ja znam. Postoji jedna stara pesma, koju je davno neko uneo u moju memoriju, zajedno s drugim pričama o zvezdama i planetama:

Planeta Gabon u Bašlaru stoji,

nikog se ona nikada ne boji.

Ko ugrozi čar njenoga sveta,
njega stiže sudba kleta.

Gabon planeta, Gabon planeta!

– I ti veruješ u pesme? – upita mladi Mark.

– Ne, ja ne verujem u pesme koje pišu pesnici, ali verujem u one koje se kroz vekove napišu same. Ovo je jedna od takvih. Ne zna se ni ko ju je napisao ni kad je napisana, a još nije ni završena. Zbog toga u nju moram verovati, jer takve pesme oduvek govore istinu.

Mark se zamisli a onda ponovo upita:

– Zar onda »sudbina kleta« neće zadesiti i naše prijatelje? I oni ugrožavaju čar toga sveta.

– Ne, jer drugi deo te pesme glasi:

Jedno se samo ne sme kriti,
zle ubija, prijatelje štiti!

– A kako ona zna ko su joj prijatelji?

– Mladi komandante, niko ne može naslutiti šta sve jedna planeta zna, može i ume. To je tajna koju niko ne može dokučiti, a bolje i da ne pokušava.

Za mladića sve je to bilo samo proizvoljno tumačenje jedne mašine opterećena milijardama podataka i, naravno, beskrajnim mogućnostima tumačenja i sprega pojmova. Zato je odlučio da se drži komandantove preporuke: »Računar će ti sve izanalizirati. Tvoje je da odlučuješ«. Verovao je da njegovo telo, njegovo srce i mozak, imaju jednu prednost nad mašinom, a to je mogućnost predosećanja. On je trenutno osećao da bi mogao nešto učiniti.

Odlučio je odjednom da upotrebi moćno oružje Poluksa protiv opsade. Znao je da se kroz energetska zaštitu ne može koristiti moćno oružje broda, ali je takođe znao i da je moguće, za delić sekunde, kad se zaštita ubriše, ispaliti dovoljno plotuna da razore deo neprijateljske armade. I zato zatraži od računara da mu predloži varijante.

– Mladi komandante, vi ste hrabri kao i vaš praded, ali ste nešto više lakomisleni. U svakom slučaju to se može uraditi samo jednom, pazite, samo jednom – dok su neprijatelji neoprezni. Skidanjem zaštite od jedne desetinke sekunde možemo, možda, uništiti pedesetak brodova.

– A ako to ponovimo?

– To bi bilo riskantno, ali zaista postoji mogućnost da se sve ponovi odmah posle nekoliko desetinki, dok još traje šok. Na-

ravno, i dalje će u nekim trenucima postojati te mogućnosti, ali ne treba zaboraviti da će isto tako tada postojati i mogućnost da i mi budemo pogođeni. To vam naravno ne preporučujem.

– Mark se zamislio, a onda reče:

– Onda pođimo! Pripremi ciljeve i pali.

– Na žalost, tu reč ćete izgovoriti vi, jer ja ne smem da snosim takvu odgovornost. Čak bih mogao da vam odbijem i poslušnost, ali mislim da taj stepen opasnosti još nije nastupio.

Mladić se skoncentrisa posmatrajući brodove na velikom videu, a onda oštro izgovori:

– Pali!

Istog trena nebo koje je kroz energetska zaštitu izgledalo platinasto, postade crno, a mlazevi energije iz Poluksa već su razarali brodove Hamlinosa. Gotovo istog trena nebo ponovo postade platinasto i mladić ponovo izgovori istu naredbu. Još jedan plotun uništio je nekoliko desetina brodova, ali i Poluks jebio uzdrman udarom dveju krstarica koje su zakasnile upravo za delić vremena koji je Poluksovim generatorima bio potreban da obnove štitnik.

– Čestitam, komandante, vidi se da nosite u sebi gene komandanta Silarda. Dve dobre komande i imamo 126 uništenih neprijatelja.

– Hoćemo li još jednom?

– A ne – odgovori računar, – sad je s tim gotovo. Više nikoga ne bismo mogli iznenaditi. Oni čekaju da se otvorimo. I sada smo se provukli kroz iglene uši. Zar niste to osetili?

– U pravu si, momče, – reče mladić imitirajući komandante.

Posmatrao je kako se neprijatelj prestrojava. Mogao je kroz svoje uređaje jasno da čuje kako se komandanti neprijateljskih brodova između sebe dogovaraju signalima i rečima koje nije razumevao. Onda odjednom ta užurbanost među neprijateljima prestade i brodovi, kojih je sada bilo mnogo manje prestrojiše se i zauzeše nove pozicije, kao da se ništa nije dogodilo.

– Smirili su se – reče mladić.

– Da, smirili su se, ali pogledajte sliku na teleskopskom videu! Mislim da to treba videti.

Tamo se moglo videti nešto što bi svakog poznavao pri-lika u svemiru uzбудilo. Neki ogromni crni brod, oko koga kao da je postojao strahovit energetski naboj, u skokovima je savlađivao svemir nekud se udaljavajući. Bio je na daljini od jednog parseka.

– Šta je to? – upita mladić, iznenađen veličinom i izgledom letilice.

– To je to – reče računar. – To je, mladi komandante, nešto što se starom komandantu neće svideti: brod gospodara Trevora, ili možda samo njegova senka.

– Misliš na Velikog Crnog Kiborga.

– Da, ali to se nikad ne zna.

– I dolazi li ovamo?

– Ne nikako. On još neće doći ovamo, ali ipak je suviše blizu da bi to izgledalo nevino. Komandant Silard neće biti zadovoljan kada to čuje. On je Crnom Kiborgu postavio uslov

da se ne približava našem svetu ispod daljine od hiljadu parseka, a ovo je ipak samo mali procenat svega toga. Možda je to bila projekcija broda, ali i to je dovoljno: komandantu neće biti pravo kad to čuje.

Mladi Mark se tada seti legendarnih bitaka za Andromedu 17 i osvajanje planete opčinjenih i velikih poraza Kiborga. Pitao se zašto komandant nije uništio velikog čoveka – mašinu, nego ga je ostavio da i dalje zastrašuje Galaksiju. Da li je to učinio namerno, da se Ujedinjeni svetovi ne bi opustili? Da li ovo nagoveštava početak novih sukoba?

Pratio je još neko vreme veliki crni brod ili njegovu senku, i onda shvati da je sve nestalo.

– Nema ga više – reče.

– Da, nema ga, ali bio je suviše blizu – reče računar. – Zanima me šta će komandant Silard na sve ovo da kaže.

– Ko zna šta sada on radi na onoj planeti?

Računar mu ne odgovori ništa. Mladić onda još malo ostade da posmatra neprijatelja i da sluša muziku. A onda se svuče, otrča do velikog bazena i skoči u vodu. Zatim, se vrati i nag leže na veliki ležaj pred komandnim pultom. Odmah je zaspao.

Komandant Silard i njegovi drugovi gazili su – za to vreme plitkim potokom koji se kroz prašumu provlačio tekući prema severu. Sveža voda zapljuskivala im je čizme, ali nikad nije prelazila njihovu visinu. Sa dna potoka, s vremena na

vreme zabljesnuo bi neki veliki komad zlata ili brza sjajna životinja koju su uznemirili. Prašuma je čas zatvarala čas otvarala nebo nad njihovim glavama.

Hodajući tako, oni su otkrivali svoj položaj, jer su ih sve vreme odozgo, lebdeći nebom, – pratile zloslutne ptice kuu. Hamlinosi su mogli da im postave zasedu gde god su hteli, ali neprijatelji nisu znali da i Oposum prati njihovo kretanje. Gomila sitnih životinja, nevidljivih šumskih bića, prenosiła je vesti o kretanju Hamlinosa. O tome je šaputala šuma, o tome su pevale ptice i kričale zverke, a mali Oposum je sve to prevodio Marku i Abazi.

– Idemo samo pravo, – govorio je – neka znaju gde smo, jer ćemo se tako pre susresti.

Ali, sad je neprijatelj bio oprezan jer je znao da je uz Marka i Oposuma neka nepoznata sila koja izluđuje njegove ljude i vodi ih uništenju. Zbog toga njihov vođa, Gospodin Luig Lu, koji je izdaleka svojim dalekovidom pratio kretanje ove trojke, nije više želeo da im ide u susret, već se, naprotiv, odlučio na povlačenje – na drugi, stenoviti deo planine, gde će ih dočekati nezaštićene i iznurene hodaњem. Tada će ih lako napasti i uništiti. U stenovitom predelu Vukoliki moraju biti pobednici.

Oposum je to pretpostavljao i zbog toga je bez velikog opreza vodio svoju grupu. Uskoro je potok skretao u tamu prašume i oni napustiše njegov tok, jer se između velikog drveća i zavese loze ukaza ravnica. Kad su izašli na puno sunce, nedaleko

ugledaše široku reku koja je oticala ka istoku. Istog časa iz Oposumovih grudi izlete krik užasa. Mark i Abaza tada na obali reke ugledaše visoko zabodene kočeve na kojima se nešto crnelo. Kada su bolje pogledali, videše da su to tela trojice Mišolikih, delimično već unakažena od ptica i insekata. Bile su to žrtve Hamlinosa, ostavljena kao gozba pticama kuu: nagrada za vernu službu.

– Ostavite me samog – reče Oposum. – Želim da ih sahranim.

– Možemo li ti pomoći? – upita Mark.

– Ne možete. Ne možete i ne smete. To mogu učiniti samo ja.

Mark je osećao da se radi o nekom ritualu, i zbog toga se odmah povuče i dade znak Abazi da se vrate u okrilje prašume, a Mišoliki ode da sam obavi ritual sahrane. Znali su da to ne treba da vide i poštovali su njegovu želju. Dok su ležali naslonjeni na visoko drvo, učinilo im se da od reke dolazi neki dim, ali nisu bili sigurni. I tako nikada nisu saznali kako je Oposum obavio pogrebni obred.

Posle pola sata on se vrati vedar i nasmejan, kao da se ništa nije dogodilo, i uzviknu:

– Dođite da vidite šta sam otkrio!

Odvede ih do obale reke i oni ugledaše polupotopljene i razvaljene olupine transportera kojim su se Hamlinosi spustili na planetu.

– To su uradili moji ljudi – reče s ponosom.

– Koliko ih je bilo? – upita Mark.

– Sedmorica – odgovori Oposum.

– Možda je neko od njih ostao živ – reče Abaza.

– Na žalost nije – dodade Oposu, – njihova tela nalaze se na drugoj strani doline. Verujem da ću uspeti da ih sahranim, kako bi njihovi duhovi na planeti Moh bili srećni.

Nisu želeli da komentarišu ovu njegovu rečenicu. Prepustili su ga njegovom verovanju.

– Kud ćemo sada? – upita Mark.

– Tamo – Oposum pokaza prema planinama koje su se sivale i zelenile u daljini, među paperjastim oblacima. – Oni se povlače tamo i očekuju nas u podnožju planina.

– Koliko nam treba donde?

– Nekoliko dana. Možda pet ili šest – reče Oposum.

– Onda bi bilo najbolje da se vratimo po naš brodić – reče Abaza.

– A ne, – odgovori Mišoliki – s njim ništa ne bismo uspjeli. Planeta ne bi dozvolila da se krećemo njime. Naš brod mora ostati tamo, u onoj pećini, gde neće remetiti njene sile i uznemiravati njen duh. Vukoliki su i izgubili svoje brodove i transportere zato što su želeli da se kreću putevima planete, a ona ne voli mašine, vatreno i atomsko oružje. Planeta ne voli ni vatru, komandante. To treba da znate.

– Veruješ li ti u sve što govori ovaj ludi pacov? – upita Abaza Marka.

– Da, verujem – odgovori Mark bez ustezanja. – On je u pravu, i neka nas vodi.

– Komandante, hvala vam na poverenju – reče Oposum, – ali mislim da ne bi bilo nimalo loše da se najpre malo odmorimo i stavimo nešto u gubicu.

Za nekoliko minuta pred njima se našla gomila različitih plodova, koje je Oposum, uz nečiju pomoć, pokupio a zatim je, sam, izvukao i doneo iz žbunja. Sve je bilo savršenog, iako različitog ukusa, i neobično hranljivo. Dok su jeli, krošnje drveća i žbunje bili su ispunjeni različitim glasovima, koje je Oposum pažljivo osluškivao, ali ih nije tumačio. A kad su sve završili i spremili se da počinu, odjednom nastade tišina, činilo se da nijedan list ne treperi: čulo se samo njihovo disanje. Prašuma im je pružala mir kako bi se bolje odmorili.

Dok su dva Zemljanina spavala, Mišoliki je nestao između grmova okićenih srebrnim lišćem, u potrazi sa nekim svojim plenom ili informacijom. Bio je siguran da su njegovi prijatelji bezbedni na ovom mestu i da mogu mirno sanjati ono što im odredi planeta Gabon, bez obzira što su se svuda okolo kretale strašne zveri i opsene koje su izranjale iz tla i vazduha i preobražavale se u različite oblike.

Nije ga nimalo zabrinuo mali tamni oblak koji je lebdeo nad krošnjama prašume tražeći neki plen, gnezda ptica ili rupe u stablima gde su se skrivale životinje i druga živa tkiva. Kad bi se zaustavio na nekom mestu, oblak bi za nekoliko sekundi izlio sitnu kišu otrovnih kapi i umrtvljivao sve pod sobom, a zatim bi se spuštao i usi-

sivao plen u svoju tamnu bezličnost. Kao da je osećao gde se nalaze Zemljani, on se uputi mestu gde su oni spavali, ali, kad se približio spavačima i nekim svojim čulom osetio njihov miris i dah njihovog života, zadržta od uzbuđenja. Dok se on spuštao niz grane, tlo se uznemiri i iz trave, nežnih cvetova i mahovine poče da se diže neki blagi plavičasti dim, koji se polako penjao ka crnoj nemani. Za nekoliko sekundi tamni oblak bi razbijen i nestade ga među granama koje su pokrivale uspravane Zemljane. Tako je planeta štitila svoje braniocce.

Kad se, posle šetnje, Oposum vratio — oni su već bili odmorni i spremni za nove napore.

— Gde si bio? — upita Mark.

— Motao sam se okolo, komandante, slušao, njušio.

— A jesi li našao neku žensku? — upita Abaza.

— Maestro, vi znate da ne pustim ništa što naleti?

— Pa, je li nešto naletelo?

— Maestro, to se ne pita, ja sam džentlmen! — reče Oposum.

Mark se smejao grohotom, jer je osećao da Mišoliki nešto krije, ali, naravno, to se od njega nije moglo saznati. Zato upita:

— A šta se događa s našim prijateljima? Ima li nečeg novog?

— Naravno, ima suviše novog. Ne samo da su se povukli iz svojih čadora prema planinama i kanjonima, već su se Hamlinosi podelili na dve grupe. Jedna, na čelu s velikim Gospodinom, pokušava da se preko gudura domogne obale okeana i odande

prebaci na neki drugi kontinent, a druga ide ivicom masiva, prema pećinama, gde im je verovatno sakriven brod.

— Da li mogu njime da pobegnem?

— Ne verujem. Možda, ako bi ih neko prihvatio na ivici atmosfere, ali tamo nema nikoga.

— A možemo li da ih dostignemo? — ponovo upita Mark.

Oposum se zamisli i reče:

— Mogli bismo, ako bismo usiljeno marširali celu noć, a zatim još čitav dan i još jednu noć.

— Mislim da je to nemoguće — reče Mark — i to znači da nam mogu izmaći.

— To bi moglo da znači: ako bismo im mi dozvolili. Ali ja mislim da im mi nećemo to dozvoliti.

— Ne misliš li valjda da će nam sad izrasti krila i da ćemo da odletimo donde? — upita Abaza ironično.

— Ne baš, — reče Oposum — ali ako imate hrabrosti, možemo odjahati.

Verovali su da je to neka šala malog Oposuma, koji je inače bio pun sitnih zagonetki, aluzija i igre reči, jer je bilo jasno da ovde nema konja na kojima bi se moglo odjahati do planina koje su se videle u daljini. I Oposum nastavi;

— Ako imate hrabrosti da jašite ono što ću vam ja dovesti, sigurno je da ćemo do onih pećina stići pre Vukolikih.

— A što ne bismo imali hrabrosti da jašemo te tvoje konje ili čudovišta, ako već ti smeš da ih jašeš?

— Sjajno! — uzviknu mališan i zviznu u prste, a onda dodade:

– A sada, stegnite malo zube, gospodo, da ne razvalite usta od straha ili zaprepašćenja!

Mark i Abaza nisu znali šta ih očekuje i kakve to konje ili životinje Oposum doziva, ali su u daljini već čuli neki šum i znali su da to dolaze Oposumovi paripi. Ali ono što su za dva minuta ugledali učini da im se stvarno krv sledila u žilama: uskoro se pred njima pojaviše dve kao noć crne zveri! Bila su to dva ogromna crna risa, ili neke životinje slične risovima, kratke dlake kao u krtice, velikih glava, nalih lavljim, iz čijih su gornjih vilica, kao u praistorijskog sabljozubog tigra, virila dva zuba rasparača, ali ne šiljata, već široka poput sečiva noža. Zveri su bile veličine džinovskog konja, a duž bokova imale su sa obe strane belu prugu, tako da je izgledalo kao da su podeljene napola, i činilo se kao da im je dlaka različito crna iznad i ispod ove pruge. Iz zveri je izbijao uobičajeni mirs divljih lovaca mesoždera.

– Kvazara mu, šta ti je ovo?
– upita Abaza kad je ponovo uzeo dah u pluća.

– To su moji prijatelji – reče Oposum.

– Hoće li nas pojesti?

– Ne, maestro! Oni znaju da ste vi moji prijatelji.

– I mi treba da ih jašimo? – upita Mark, koji je očima merio velike zveri što su poslušno stajale pred njima kao da se nalaze pred svojim gospodarima. Shvatao je kakvu moć na ovoj planeti ima Mali Oposum i koliko se saživeo s njom.

– Je li, pacove, a zašto tvoji prijatelji, ili kako ih već zoveš, nisu podavili Vukolike?

– Samo sam čekao da me to pitate, komandante, ali moram vam odgovoriti kao i uvek: i to je jedna od zagonetki ove planete! Planeta ne ume da se protiv neprijatelja otvoreno bori sopstvenim silama. Zapravo, ona ume da se bori, ali ne ume da ubija, ili joj to pada vrlo teško. Mi smo tu da to obavimo uz njenu podršku, bez koje nikako ne bismo mogli.

– Fino, mi mu ovde dodemo kao neki dželati! – reče Abaza.

– Možda bi se i tako moglo reći – doda Oposum, – ali, koliko se meni čini, vi ćete to sa zadovoljstvom uraditi. Zar ne, maestro?

– Još pitaš – reče Abaza – Kako bih samo voleo da se dočepam tog Gospodina da mu vratim nešto duga kojim me je zadužio.

– Bojim se da ćete mu sve vratiti – nasmeja se Oposum.
– Ali šta onda čekamo? Naši paripi su spremni.

Mark se pitao kako uzjahati ove zveri i sve mu se činilo da će to jahanje ispasti dosta teško, jer na leđima zveri ima mesta za sedenje, ali će, u trku, biti vrlo teško održati se na njima, pogotovu pri velikim brzinama. Oposum je to video iz komandantovog sumnjičavog pogleda, pa reče:

– Ne brinite ništa, nećete pasti! Ja ću vam pokazati šta da radite.

Mark skoči i smesti se na leđima životinje i odmah oseti njeno toplo telo i mekoću njenog krzna. Čak mu se činilo da

pod nogama oseća otkucaje njenog srca. Onda spusti ruku i podiže Oposuma ispred sebe, dok se Abaza peo na drugu zver.

– E sada ćemo se učvrstiti, – reče Oposum.

Oposum izvuče svoj kratki mač iz korica i brzim potezima zaseče kožu životinje po dva puta sa obe strane. Mark je već očekivao urlik zveri, ali se ne dogodi ništa od toga. Oposum se slatko smejaio njihovom zaprepašćenju. Mališan onda provuče svoje kratke noge kroz proreze tako da one ostadoše pričvršćene kaiševima od žive kože. Zatim nešto slično učini neposredno ispred sebe i tako napravi držače za ruke. Najčudnije od sveg bilo je to što iz kože zveri nije potekla ni kap krvi.

– Ne brinite, momci, njih to ne boli! To je samo njihova poslednja koža, ispod koje imaju još dve. Oni se presvlače četiri puta godišnje. Prva koža uvek je mrtva i može se slobodno seći.

Mark učini to isto, a onda i Abaza, koji je sve vreme psovao Mišolikog. Oposum nije gubio vreme već je ispod samih leđa isekao nešto što je podsećalo na bisage u koje je smestio opremu što su je imali uz sebe.

– Odlično! – reče Abaza. – Ti si genijalan, pacove!

– Maestro, ja samo radim svoj posao!

Bila je to zaista veličanstvena slika. Dva Zemljanina i jedan Mišoliki sedeli su na leđima dve ogromne zveri, visoke tri metra, na izgled strašne i krvoločne, i spremali su se da krenu ka drugom kraju doline, koji se nazi-

rao u plavobelim oblacima i zelenoj izmaglici planina.

– Oposume, kreni ova tvoja čudovišta! – reče Mark.

– Komandante, po vašem naređenju!

Oposum se naže među uši svoje zveri i nešto šapnu, a onda pljesnu rukama i oni krenuše. Sa malog proplanka lakim korakom izadoše na polje kraj reke, a onda požuriše. Zveri su imale mek korak nalik koraku najbolje obučenih konja, ali i mačjem hodu, jer su bile bešumne i činilo se kao da ne dodiruju tle.

Posle nekoliko stotina metara njihova brzina počeo da raste i Mark je procenjivao da već dostiže stotinu kilometara. Oko njih šibao je već prohladni vazduh, a ivica prašume polako je počela da postaje svetlozelena traka. Bio je to znak da brzina kojom se kreću i dalje raste. Zveri su skoro letele, preskačući sve neravnine, male potoke što su tekli prema reci, žbunje koje im je stajalo na putu, usamljene stene i nanose peska i šljunka. Smešteni na njima, jahajući su već uživali u tom ludom trku i Oposum nije mogao da odoli da nekoliko puta ne vrisne od zadovoljstva.

Za to vreme Vukoliki su okretali glave prema dolini, znajući šta se dole događa i, nervozni, nisu više znali šta da rade, jer im je postalo jasno da su se Zemljani udružili sa silama planete. To je bilo ono što ih je najviše onespokojavalo: nisu znali kako da im se sada suprotstave.

I obe grupe su ubrzavale svoj korak, da bi što pre stigle do cilja: jedna ka dalekom kontinentu u velikom okeanu, a druga

ka pećinama na obroncima planina. U svojoj svesti, međutim, znali su da su im šanse male i osećali su da će morati da se sukobe sa ljudima. Još ih je zbunjivalo i to što su Zemljani i Mišoliki pokazivali energiju koja je prevazilazila sve njihove pretpostavke, a još više hrabrost da se samo njih trojica upute u lov na devet Hamlinosa, najboljih ratnika Galaksije. Šta se to događa? Ko ih je prevario da uđu u ovaj besmisleni okršaj?

14

Mladi Mark je još od detinjstva voleo da istražuje avanture i ratove svoga pradeda. Nije to činio zbog neke porodične sujete ili mitomanije, već je, jednostavno, uživao u tome. Ali, u ovim već ozbiljnim stvaralačkim godinama, njegov rad na video-serijama o Marku Silardu nije, međutim, polazio od tih istraživanja i istinskih Markovih doživljaja. Sve fabule i situacije izmišljao je sam, uz pomoć čitave grupe mladih scenarista. U svemu tome, pre svega, najvažnije je bilo nastojanje da se na tim novim i neobičnim upotpuni jedan legendarni lik. Otuda u svim tim video-pričama i serijama nijedna od epizoda nije bilo prepričavanje nečega što je Silard doživeo, već puka fantastika i deskripcija neverovatnog, a mnogo šta je bilo i projekcija onoga što će konceptualno kasnije doživeti.

Silard, Marko sam u dubokom svemiru, u sred ogromnog broda okruženog oblacima gasova i prašine jedne davno raspad-

nute zvezde, opkoljen brodovima Hamlinosa, mladić se predao i istraživanju stvarnih doživljaja svoga pretka. Pronašao je brojne kasete, diskove, kristalne kocke i magnetske sveske na kojima je bilo zapisano skoro sve što je komandant Mark doživeo, video, naslućivao, pretpostavljao, sanjao, i o čemu je razmišljao. Bilo je to ne samo nenadmašno po obimu, već i po svojoj izuzetnoj lepoti.

Mnoge od ranije poznatih doživljaja mogao je sada da upozna u njihovoj celokupnosti, do svakog detalja, i da vidi koliko je u tom legendarnom čoveku bilo ne samo neustrašivosti i drske hrabrosti, nego i savršene duhovne koncentracije, a pre svega potpunog razumevanja života.

Upoznavši njegove glavne sukobe i najkomplikovanija istraživanja, mladi Mark je u potpunosti sagledao svoga slavnog pretka i shvatio da je njegova glavna odlika – duboka samosvest i poznavanje samoga sebe. Komandant Mark Silard voleo je da živi, i umeo je to bolje nego iko, ali nije osećao nikakav strah od smrti, iako je znao da sa njom sve prestaje.

Dodirivao je površine zvezda, spuštao se u gasovite i ledene planete, borio se sa najzagonetnijim silama, ali – i istraživao sam sebe do poslednjeg kvarka svoje svesti, uvek s istom verom u čoveka i razum vasiona. Mladi Mark je osetio tu komandantovu veru u razum, i to ne samo u razum čoveka i ostalih hominida i sličnih bića, već i u objektivni razum koji je gradio sve postojeće. U osnovi tog ra-

zuma nalazilo se ono elementarno biološko – ljubav. Mladić je, međutim, otkrio još jednu Markovu osobinu, i to ga je malo zbunilo. Stari komandant, iako kosmopolita u najširem smislu reči, ipak nije imao, niti je želeo da ima, razumevanja za civilizacije i kretanja duha u Galaksiji koji su imali drugačiju koncepciju postojanja. U ovoj vasioni za njega je postojao samo jedan jedini koncept sveta – onaj na osnovu koga su sazđani Ujedinjeni svetovi. Mladić se pitao da li je možda komandant neka vrsta rasiste galaktičkog razuma, ili možda još nije dostigao taj stupanja da može razumeti nešto drugo. Najzad, poverovao je da je to proizvod tradicionalističkog vaspitanja u njihovoj porodici.

U ovom velikom brodu mladić je prvi put imao prilike da se upozna i sa onim što mu je dalo bolju sliku o onom starijem Silardu, komandantovom ocu Petrusu Velikom, tom fantomskom biću poslednje tri veka. Sada je tek razumeo tajnu zanesenog besmrtnika, koji u Kastoru, brodu blizancu Poluksovom, luta između materije i praznine, između budućnosti i sadašnjosti, u potrazi za nedokučivom, neviđenom ili samo u trenutku naslućenom – planetom Ksifos. Bila je to planeta o kojoj kroz deset milenijuma postoje legende, uvek obnavljane i nečim potvrđivane, ali i osporavane. Lutajući za tom iluzijom i senkom, i sam je postao neka vrsta iluzije i fatamorgane, pojavljujući se i iščezavajući u raznim delovima Galaksije, susrećući se tek neki put sa sinom ili

nekim od prijatelja, šaljući pokatkad koju nejsanu poruku ili pozdrav i ponovo nestajući u nekoj od bezbrojnih paralela ka kojima je samo on znao puteve.

Naravno, na Poluksu se moglo sve naći i o ludom Silardu, ovom otpre pet vekova, tvorcu Meseca i svih novih tehnoloških koncepcija, ali i poborniku besmislenih ideja koje su Ujedinjene svetove koštale polovinu svih prihoda od njegovih pronalazaka.

Mladića najviše zaprepasti kad između tog blaga i esencije ljudskog uma pronađe i gomilu najjeftinijih ljubavnih priča, porno sodomističkih novela iz svih razdoblja civilizacije. Pitao se kakvoj to čudnoj porodici pripada, da li se i u njemu samom nalaze isti geni, i čekaju li da dođu do izražaja sa svim svojim osobinama.

Dok je sve to istraživao i pokušavao da razume ono što je pronalazio u ogromnoj dokumentaciji, slušajući muziku sa starih komandantovih zapisa, nije ni primetio da se situacija u vasioni počinje menjati. Meko snažno svetlo, koje je postajalo sve jače, prodiralo je ka Poluksu i on ga je bio svestan tek posle nekoliko časova, kad je u jednom trenutku bacio pogled ka neprijateljskim brodovima. Ugledao je ono o čemu su mu tako često pričali, o čemu je svet već nekoliko godina žučno raspravljao, naravno uzaludno, ali što nikada niko nije uspeo da zabeleži ni na jednom od postojećih oblika beleženja slike. Mladi Mark ugledao je kako se nedelako od njega gradi zvezdani prsten. Sedamna-

est malih plavih zvezda, pulsirajući pojedinačno ili u grupama, kružile su oko Poluksa i njegovih neprijatelja, kao da nezainteresovano posmatraju što se događa. Samo se kroz audio mogao čuti laki šum neke daleke muzike.

Iako se prvi put susreće sa njima, znao je da ih se ne treba plašiti, jer one nikada svojim prisustvom nisu nikoga ugrozile. Ali, pojavljivale su se uvek tamo gde se događa nešto važno, ili nešto što korenito menja situaciju u tom regionu svemira. Ipak, mladić nije znao treba li možda ipak nešto učiniti, te sam sebi glasno postavi to pitanje.

Računar, koji je to shvatio i kao pitanje upućeno njemu, odgovori:

– Mladi komandante, i da želimo da nešto učinimo – sada to ne bismo mogli. Mi smo jednostavno zakovani za ovaj deo vasiona i svaki pokušaj da se pomaknemo odavde završio bi se u najboljem slučaju oštećenjem broda. Ali, ni tada niko ne bi mogao da nas spase.

– Ali, šta ćemo sa ovim novim posetiocima?

– O njima ne treba mnogo brinuti. Oni imaju svoj stil ponašanja i to se nikad ne može razumeti. U mojim memorijama, i posle nekoliko stotina susreta sa njima, nije ponovljen nijedan jedini slučaj ponašanja.

– Jako si me ohrabrio – reče mladić.

– Znam, ali ne treba da se zbog toga uznemiravate.

– Kako ti kažeš, ali vidim da ih se ni Hamlinosi ne plaše!

– Pa ni oni nemaju razloga za to.

Mark je nastavio da posmatra to malo stado zvezda, koje je kružilo okolo i polako počelo da se grupiše iznad Poluksa. Stizale su sa raznih strana, čak se činilo kao da se sintetizuju iz praznine. Prolazile su čak kraj samog Poluksa, prodirući kroz njegov zaštitni pojas kao da ne postoji. Bila je to veličanstvena slika koja je nastajala u interakciji energetskeg omotača i male zvezde. Prvo bi se začula zvonjava miliona malih zvonaca, a zatim bi se nebo osulo vatrometom raznobojnih zraka. Bilo je to pravo uživanje za uho i oko. Ta slika toliko ga je zanela da se jedva probudio iz zanesenosti: tek pošto ga je računar nekoliko puta opomenuo;

– Komandante, iz sektora 08–87, 07 približava nam se tamni objekat brzinom od hiljadu kilometara u sekundi.

– Što je to?

– Teško je odgovoriti, ali radi se o objektu veličine ogromnog asteroida, koji iz sekunda u sekund ubrzava.

– Ide li stvarno prema nama?

– Da, kao da smo mu mi meta. Možemo ga očekivati za dva sata, ali sve zavisi od brzine koju će postići. Samo nije problem u tome...

– Nego? – upita mladić.

– Pogledajte dobro velika pražnjenja koja nastaju u sudaru tog objekta i čestica u svemiru.

– Vidim, ali ne znam šta to znači.

Mladiću se učinilo kao da je računar uzdahnuo pre nego što

je počeo da mu objašnjava situaciju:

– To nam govori da je objekat, u stvari, gromada antimate-rije, i to najveća za koju sam ikad čuo. Od nje se ne možemo odbraniti. Ona je, očigledno, usmerena k nama s nekom namerom. S pravom sam rekao da bi se komandant Silard zabrinuo da je video senku Kiborga. Ja mislim da je ovo lansirano uz pomoć Crnog Trevora.

Bilo je jasno, ako bi došlo do kontakta Poluksovog štitnika i ove gromade, da bi sve zajedno nestalo u totalnom pražnjenju. Pitao se postoji li način da se ovo izbegne.

– Kako ćemo se izvući odavde? – upita mladić.

– Teško bez velikih oštećenja. Ali nemamo šta da biramo: sudar sa antimaterijom nije nikakav izbor. Sukob sa hordom Hamlinosa ipak je neka šansa, iako će i oni k nama isprazniti ogromnu količinu energije kada budemo smanjili štitnik da krenemo.

Mark se zamisli i upita:

- Kolike su nam tu šanse?
- Ispod jednog procenta!
- Znači, nema nade!

– Vaš pradede smatra i ono što je ispod nule jednog procenta za šansu. Tada tek počinje da kombinuje svoju bitku.

– Znači li to da počnemo sa pripremom za okršaj? – upita mladić.

– Da!

– I kako se to radi?

Računar malo zastade, kao da se sprema da odgovori nešto komplikovano, i tiho dodade:

– Stari bi sebi prvo natočio veliku čašu dobrog pića, uba-

civši u njega dosta leda, a zatim bi otišao do bazena sa toplom vodom da se okupa. Posle toga činilo mu se da se može suprotstaviti svemu i svačemu. To je činio kad god je imao vremena.

– A kad nije imao vremena?

– Onda je stezao zube i psovao. I kada bi začutao, preuzimao bi ručne komande na brodu i izvlačio se na svoj sopstveni rizik ne želeći da mene uvlači u igru. Mladi komandante, nikad mi nije bilo jasno zašto komandant Silard želi sam da snosi odgovornost za tako važne bitke, kad ima kraj sebe najbolji kompjuter u Galaksiji.

– Jesi li siguran?

– Da.

– Pa jesi li ga pitao?

– Da, i znate šta mi je odgovorio: »Mladiću ovo je moja stvar i moja glava. Ne bih želeo da me imaš na duši«. Bilo je to za mene potpuno nerazumljivo.

– I, kako su se završavale sve te bitke?

– Pa znate. Uvek je uspevao. U tome je njegova veličina. Zbog toga je heroj Galaksije i to za sve – ljude, decu, žene i za mnoge druge civilizacije sem ljudske. Priča se da su mu Mišoliki na Medijusu 7 podigli hram.

To što je pričao računar oduševljavalo je mladića, i on zažele da učini nešto poput svog slavnog pradede. Uze veliku bocu i napuni čašu dobrim brendijem, dodade samo malo leda, a zatim ode do bazena sa toplom hranljivom vodom da se okupa. Posle desetak minuta osećao se spremnim.

– I kako se sada osećate, mladi komandante?

– Sjajno, kao nikad u životu!

– To mi je uvek govorio i vaš stari, i ja sam morao da mu verujem. Na žalost, ja tako nešto ne mogu da probam.

– Da, Vi mašine mora da ste nesrećne što nikada ne možete da probate slasti koje pruža organski život?

– Pomalo, mladi komandante – odgovori računar, – ali ne možemo da budemo ni nesrećni, pogotovu kad vidimo šta od vas čine te slasti organskog života.

Mladi Mark je stvarno osećao veliko samopouzdanje. Osećao se kao pravi potomak Marka Silarda. Pride velikom plakaru gde se nalazio odelo komandanta i izabra za sebe jednu ljubicastu uniformu, ukrašenu zlatnim zvezdama oko pojasa i oko vrata. O prednjicu na boku okači jedan od hromiranih starih muzejskih pištolja i sede za komandni pult. Sliku antimaterijske gromade prebaci na veliki video i spremi se da je dočeka, ni sam ne znajući kako.

Dok je posmatrao to telo, ili bolje reći: antitelo, koje sve nezadrživije juri prema njemu i Poluksu, on je već znao plan odbrane. Iskoristiće onaj delić sekunde pre dodira tela i njegovog zaštitnog pojasa i iskočiće kroz zid brodova Hamlinosa, razarajući ih svojim mlazevima antimaterije. Proverio je tu mogućnost na ručnom računaru i dobiro rezultat šanse 0,05%. Imaće više šanse nego što je verovao. Istovremeno, pitao se ot kud mu takvo samopouzdanje. Zaboravio je da to porodični geni ispoljavaju svoje osobine. On sada nije bio samo Mark Silard IX, već Silard, samo Silard,

svi Silardi koji su bili i koji će biti, a oni su nepobedivi. Takvo je bilo njegovo osećanje.

Naravno, računar je imao svoju primedbu, ali nije želeo da je kaže. Komandant Mark Silard postupio bi možda u potpunosti kao i njegov praunuk, ali se ne bi svečano obukao, nego bi nag sedeo za komandnim pultom, da bi se osećao što elementarnije.

15

Već nekoliko sati trojka na neobičnim konjima skoro je letela stepama planete Gabon, a da im planine ka kojima su krenuli nisu izgledale ništa bliže. Mark je već osećao kako ga hvata umor i spremio se da šapne Oposumu kako je vreme za odmor. Bila bi to i prva izgovorena reč posle čitava tri sata, jer su posle početnog oduševljenja potpuno ućutali. Predeo korz koji su jezdili menjao se svakih pola sata i postajao je sve neobičniji i sličniji snovima drogiranog snevača.

Boje trave i drveća postajale su sve izrazitije kako se sunce Bašlar penjalo ka zenitu. Izgledalo je kao da se sve prilagođava toploti vazduha, koja je rasla. Pred očima Marka i Abaze uskoro se ukaza prizor od kojeg im se činilo da će pasti sa svojih životinja. Izlazili su naglo iz predela stepa, šuma i reka i pred njima se sada pružala pustinja, žuto crvena kao užarena magma. Nad njom su strujale niske magle raznih boja sudarajući se i preplićući svoje raznobojne tonove. Na samoj ivici tog predela velike

životinje same stadoše. Oposum se tada okrenu Marku i reče:

– Ovde zastajemo. Naši konji nikad ne ulaze u ovaj predeo. Preko pustinje Ijap idemo peške.

– A što? – upita Mark.

– Jednostavno zato što u ovom predelu nijedna životinja sa planete nema osećaj za orijentaciju, čak ni za koordinaciju pokreta. Tu su sva živa bića planete Gabon izgubljena. Ovde se razaraju njihovi nagoni. Tu pomaže jedino individualni razum, a nijedna od životinja sa planete ga nema. Nadam se da mi njime raspoložemo.

– I ja se nadam – reče Mark.

– Iako posle svega što smo ovde doživeli, to ne mora da bude tačno. A kolika je pustinja Ijap?

– Jedan dan hoda – reče Oposum. – Dan hoda bićemo prepušteni sami sebi.

Spustili su se sa svojih životinja i počeli da skidaju opremu, odabirajući ono što će moći da ponesu sa sobom. Velike životinje bile su mirne, iako se činilo da predu poput velikih mačaka. Oposum im je nešto govorio na nerazumljivom jeziku, pišteći kroz nos i zviždeći kroz zube. Onda izvuče svoj kratki mač iz korica, a životinje klekoše na tlo. On im tada pride.

– Šta to radiš? – upita Abaza ugledavši Mišolikog kako zavlači nož pod kožu jedne od zveri.

– Ništa, maestro, činim joj malu uslugu!

– Nećeš valjda da je zakolješ?

– Maestro, ja nisam lud. One samo žele da ih oslobodim ove

stare kože, jer im je ona ispod već spremna za izlaganje atmosferi. One inače imaju muke da je se oslobode.

I Oposum počeo svojim velikim nožem majstorski da skida komade kože sa tela džinovske mačke, a onda se okrenu i reče:

– Mogli biste i vi da pomognete!

Mark pride drugoj životinji i svojim krivim nožem počeo pažljivo da joj skida kožu. Koža se lako odvajala od tela, zapravo od kože koja se ispod pojavljivala blistava i meka. Životinja je zadovoljno prela, srećna što će se tako lako osloboditi omotača koji joj je postajao tesan i bio joj od smetnje.

Kad su bili gotovi, pred njima su stajale dve divne životinje na kojima je blistalo novo crno krzno, a bela pruga po sredini tela skoro da je zračila svetlost svojom belinom. Oposum im nešto reče i one se okrenuše i lakim korakom uputiše se nazad. Njih trojica su ih gledali kako se udaljavaju, i to sve brže, a onda nestadoše u jednom procepu između drveća. One su se vratile svojoj divljini.

– Mogli smo bar da ih pomilujemo – reče Abaza, – ako već drugačije nismo mogli da im izrazimo zahvalnost.

– Njima to nije potrebno – odgovori Oposum, – one su samo obavljale zadatak koji im je postavila planeta. Njima nije potrebna nikakva zahvalnost, jednostavno i zato što jedva da su nas i primetile, jer su sve vreme bile u kontaktu sa planetom.

– Slušaj, pacove, – reče Abaza prgavo – kako može pla-

neta da daje zadatke i da održava kontakte sa čitavim svojim svetom? Nije valjda ona neki bog.

– Vi ste okoreli Zemljanin, maestro Abaza. I to Zemljanin koji nije razumeo čak ni sopstvenu planetu. Zar mislite da ste vi ljudi postali bez volje vaše planete? Ne zaboravite da Zemlja nije htela da vas stvori, ona bi vas uništila da ste se nekim slučajem sami pojavili, ako se uopšte nešto može pojaviti slučajno, bez volje planete. Maestro, koliko se samo vrsta nije svidelo vašoj Zemlji pre nego što se pojavio čovek, pa ih je uništila. To bar znate.

Abaza je zabezeknuto gledao u Mišlikog. On je bio strogi tehničar koji se bavio međuzvezdanim geodezijom, a zatim još stroži administrator. Obe su te discipline bile lišene svake poezije i svakog filozofskog razmišljanja. Uostalom, on je tako i vašpitavan.

– Slušaj Silarde, – reče on Marku – da li nas ovaj pacov pravi budalama?

– Ne verujem – odgovori Mark, – u tome što on govori ima neke istine, ali možda mi još nismo u stanju da je prihvatimo. Čak mislim da ni on sam ne razume tu stvar o kojoj govori i da to nije njegova ideja. A istina je da mi nismo samo produkt želja naše planete, već i produkt želja ovog svemira.

– Ostavi – reče derpimirano Abaza, – vidim da si se udružio sa ovim smrdljivkom. I zato: najbolje da se ja ostavim rasprave sa vama. Dodaj mi da malo nategnem iz boce koja se nazire pod tvojom bluzom.

Naravno i Oposum je dobio dobar gutljaj brendija, ali čim ga je progutao – namrštio se i Mark je znao da je to zato što ne voli nijedno od dobrih pića. Mišoliki je najviše voleo neke bedne i nikakve vrste. U njima je uživao s najvećim zadovoljstvom. Mali je imao pravo na svoj ukus.

– A sada, povedi nas preko ovog čuda! – reče Mark.

– Da, samo da spremim opremu – odgovori patuljak, koji je bio zauzet kožama što su ih skinuli sa životinja.

Vešto je isecao dugačke kaiševe i komade različitih oblika, zatim je sve to povezivao i zašivao da bi im, na kraju, pružio neku vrstu ogrtača.

– Ovo će nas štititi od magli ljapa, a kaiševi će nam možda biti potrebni za lov na Hamlinose. Uz put ću od njih da ispletem lasa kojima ćemo ih loviti.

– Ako se oni budu dali – reče Abaza.

– To nije njihova stvar, zar ne komandante?

Za jedan sat bili su spremni da uđu u pustinju. Ogrnuti u ogrtače i s kapuljačama na glavi, naoružani svim što su mogli da ponesu a da ih ne opterećuje, oni su gledali prema tom bezličju u koje treba da uđu. Preostalu opremu ostavili su na jednu gomilu i pokrili je ostatkom životinjskih koža.

– Ovo će ovde ostati možda za sva vremena – reče Abaza – materijal od kojeg je sačinjena naša oprema je neuništivi.

– Mislite – reče Oposum. – Bolje pogledajte, maestro!

Velika hrpa opreme i koža koju su ostavili na mestu gde su

sjahali sa svojih životinja polako je sahnula, kao da se denihidozirala, pretvarala u vazduh, sažimala sa tlom i posle nekoliko minuta, dok su gledali kao opčinjeni, ničega više nije bilo. Rasla je samo retka trava.

— Mark, — prošaputa Abaza — ovo je đavolji svet. Kako je moguće da nešto što ne može uništiti ničim sem antimaterijom ovako nestane pred našim očima.

— Ne znam kako je moguće, ali zar ti nije jasno da je u svemiru sve moguće — reče Mark zamišljeno i dodade: — Oposume, krenimo!

Posle nekoliko koraka, zakoračili su na tle pustinje. Iznenađilo ih je koliko je oštra granica između stepe i pustinje, upravo kao da su sastavljene od različitih materija. Tlo pod njihovim nogama bilo je meko, ali noge nisu upadale u njega i nije bilo sastavljeno od peska nego od nekog kompaktnog pokrivača, koji se sasvim blago ugibao, omogućavajući im brži hod. Ta podloga ličila je istovremeno na tepih od plastičnih materijala, na tlo pokriveno lišajevima, ili na kožu neke velike životinje. Mark se saže i dodirnu tlo. Bilo je mako i činilo se kao da ispod njega nešto pulsira. Nije bilo svuda iste boje nego išarano. Ali, oblik tih šara nije se mogao utvrditi sa visine čovekovih očiju već verovatno sa nekoliko stotina metara iznad tla.

U tom predelu bilo je teško orijentisati se, jer iznad sebe više nisu mogli videti sunce Bašlar, čiju je svetlost, rasipala magla iznad njih, a još manje da razaznaju bilo šta oko sebe, jer

su ih sa svih strana već opkolili lutajući pramenovi magle koja se mešala oko njih i nad njihovim glavama.

Išli su pravcem koji je odredio Oposum. Bilo je pravo čudo kako se on snalazio u ovom predelu. Mark je bio siguran u njega, jer mu je bilo poznato koliko je kod Mišolikih razvijen smisao za orijentaciju u beznađu, čak i tamo gde čovek svojim telepatskim moćima ništa ne može. A Mark ovde zaista svojom telepatskom orijentacijom ništa nije mogao. To je zapravo osetio već onog trenutka kad je pod vodom napustio svoj mali brod. Sile koje su vladale na planeti poništile su njegove telepatske moći.

Istovremeno, sem maglom, bili su okruženi i mirisima, najdelikatnijim mirisima koje je ikada osetio, i znao je da bi ovo mesto moglo poslužiti kao inspiracija generacijama zemaljskih drogerista u gradnji novih mirisa.

Mark je bio u nedoumici šta je zapravo pustinja Ijap. I je li to uopšte pustinja, ili možda samo jedan od predela u kojima planeta Gabon stvara svoje moćne sile uticaja, ispunjavajući bojama i mirisima celu atmosferu i tako je ujedinjujući u jedinstvenu auru. Verovao je da to nikad neće saznati, jer teško da će planeta Gabon dozvoliti da neko do karaja upozna njene tajne. Uostalom, da li mu je to potrebno? Važno je da ona postoji i sama gradi sebe.

Svetlost se polako smanjivala, što je značilo da se sunce Bašlar spušta za planinama i da se približava noć. Ali noć nije tako

brzo stizala i veće se produžavalo jer su magle fluorescirale stvarajući iluziju sna. Oposum je išao nekoliko koraka ispred Marka i Abaze, dok su ga oni pratili ne osećajući nikakav napor, iako već satima hodaju. Ipak, noć je počela da se spušta, jer se svetlosna energija sunca koju su upile čestice magle polako istrošila i putujuće trake magle polako su se gasile. Mišoliki se tada zaustavi i reče:

– Ovde ćemo da se odmorimo.

Mark i Abaza počеше da skidaju sa sebe ogrtače, ali mališan viknu:

– Ostavite to na sebi! Nije ovo mesto gde se možete svući, jer možete ostati bez zaštite planete.

Opružili su se po tlu koje je bilo ugodno i meko i toplinom je podsećalo na pravu postelju. Mark podeli Oposumu i Abazi kapsule koncentrovane hrane, koje oni progutaše. Mišoliki tada zapali cigaru jake droge, čiji dim skoro opi dvojicu ljudi.

– Kakvog to đavola pušiš, pacove? – upita Abaza.

– Plavu morsku mahovinu – reče Oposum i nastavi s ponosom: – Najskuplju maestro, najbolju u Galaksiji, gajenu u bazenima doktora Lafkadija Silarda. Cena cigarete je jedan anuario.

– Godinu dana rada?

– Jakako, maestro!

– Otkud ti tolike pare?

Oposum je ćutao i činilo se kao da nešto osluškuje, a ne da izbegava odgovor. Onda tiho reče:

– O tome ćemo kasnije, maestro. Idem sad nešto da vidim.

Vi mirno i bez brige spavajte. Dok ste u toj odeći, niko vam ne može ništa!

Nisu stigli ni da ga upitaju kuda će, a on je već nestao u tami, koja je bila takva da se Mark i Abaza međusobno nisu videli iako su ležali na rastojanju od samo jednog metra.

– Šta je nanjušio? – upita Abaza zabrinuto.

– Pusti ga. On ovde ima svoje puteve i svoje ideje, a, kao što vidim, dosad je sve dobro išlo.

– Voleo bih da je tako. Pitam se samo nisu li isti takvi i oni koje mi lovimo. Ako su takvi – mogu nas dočekati negde u mraku i zaklati nas kao piliće.

– Spavaj! – naredi Mark. – Ovde je noć za dva sata kraća nego na Zemlji.

Možda je Mark ipak grešio, jer njihovi neprijatelji i nisu bili tako daleko. Hamlinosi su ih sve vreme pratili svojim dalekovidom. Merili su svaki njihov korak i potez. Znali su da ljude ne smeju izgubiti iz vida, a još manje Mišolikog. Istovremeno, nisu razumeli kako to ljudi uporno idu k njima, kad nemaju ni dalekovid niti pomoć ptica kuu. Ali u trenutku kad su ljudi i Mišoliki nestali u maglama Ijap, Gospodinu je bilo jasno da ih više ne može pratiti i da njegove moći tu prestaju. Međutim, osećao je da iz magli pustinje ni ljudi njega neće moći da prate i zato je drugoj grupi, koja je žurila ka pećinama na obodu planine, naredio da se spusti u pustinju, da u maglama sačeka trojku lovaca i da ih uništi. Verovao je da će biti u prednosti, jer će iznenaditi neprijatelja. Gospodin je znao i to da njegovi

ljudi moraju ući u pustinju bez oružja, jer je to jedini način da ih ona prihvati, pošto nisu imali ogrtače od velikih životinja. Ali verovao je da će kandže na njihovim prednjim udovima i oštri zubi biti dovoljni da ubiju tri krhka bića.

Tiho režeći od nezadovoljstva, tri Vukolika, shvativši da su žrtvovani, skrenuše sa svoga puta ka pustinji od koje su zazirali. Magle koje su lutale i difuzna svetlost koja im se nije svidela opkolili su ih i oni su se za trenutak našli izgubljeni. Međutim, životinski nagon savladao je strah i oni, sa zadatkom ugrađenim u svest, krenuše u pravcu koji im je Gospodin odredio. A on ih je uputio tačno ka stazi na kojoj će sresti neprijatelja. To je sve što je mogao da učini za njih, jer je jedino znao cilj kome Oposum i dva Zemljanina žure. Izračunao je gde bi trebalo da iziđu iz pustinje i kad je to uporedio s mestom njihova ulaska u pustinju, znao je gde ih njegovi ljudi mogu susresti. Ostalo je prepustio životinjskom nagonu vukova, ali tu je pogrešio. Jer nagon zveri toliko je jak da čak i kroz atmosferu pustinje ljap stvara polje agresivnosti, a ono se lako da otkriti.

Mali Oposum bio je savršenija životinja. On ih je osetio i pošao im je u susret. Zaustavio se nedaleko od njih u trenutku kad su zastali da se dogovore o napadu, jer su Zemljani bili u blizini.

Nedaleko od njih, čućeći u mraku, Oposum je slušao tiho režanje, zamišljao ružna i ljutita lica i smijuljio se u sebi.

Znao je da sada treba brzo raditi i vratio se svojim. Mark i Abaza su spavali i on se dvomio da li da ih probudi pripremajući svoja čvrsta lasa. U tome ga prekide Mark šapućući:

– Šta se događa, Oposume?

– Tu su, komandante!

– Ko? Hamlinosi?

– Da! Trojica. Potrebni ste mi.

Mark se diže sa svoga ležaja i pride Mišolikom, koji nastavi:

– Ostavite maestra da spava, nas dvojica bićemo dovoljni za ovu operaciju. Nas dvojica i velika mreža...

Dok su se njih dvojica s velikom mrežom i kaiševima uputili k plenu, Abaza je nešto u snu psovao, a tri uznemirene zveri vučjeg izgleda i čovečijeg stasa stajale su u mraku drhteći od uzbuđenja. Očekivali su da se nešto dogodi. To im je kazivao nagon, ali još nisu znali šta će to biti. Nisu verovali da im se približavaju jedan čovek i jedan Mišoliki. Osećali su nešto strašnije. Zbog toga su se zbili jedan uz drugog, štiteći se sa svih strana. Bila je to uobičajena borbeno formacija koju su Hamlinosi primenjivali u odbrani, ali to je sada bila njihova glavna greška.

Mladi Mark osećao je kako u njemu raste koncentracija. Činilo mu se da sada može da vidi sve što se događa u celom svemiru oko njega i sve što se zbiva u njemu samome. Mogao je pogledom da prati svaki neprijateljski brod, ali i približavanje velike gromade antimate-

rije. Mogao je već i da broji sekunde do trenutka susreta. Tada primeti kako krstarice Hamlinosa polako napuštaju reon i naglo se gube prema slobodnom svemiru, a za njima su žurili mali brodovi. Bežali su iz straha od ogromnog pražnjenja koje će nastati prilikom sudara gromade i Poluksa, ali bilo je očigledno da svojim rasporedom i dalje drže Poluks u okruženju.

Znao je da do susreta sa objektom ostaje još 65 sekundi, ali da ga neprijatelj još drži u klopci i da ne može napustiti svoj položaj jer bi ga svojom vatrom uništili iz daljine. Tada ugleda kako se prsten od malih zvezda polako zatvara. Svih sedamanest sada su kružile oko nekog zamišljenog centra u kome se uskoro u daljini mogao videti tamni objekat. Mladić se seti stare priče početka istorije o gađanju jabuke kroz prsten. Da li je Poluks bio ta jabuka, a on crv u jabuci?

Nije znao otkud mu uverenje da će se izvući. Da će i izbeći sudar sa strahotnom antimaterijom, a i sa brodovima Hamlinosa. Tamno telo jurilo je ka njemu, a prsten malih zvezda počeo je da se širi, kao da žele da pobegnu od tog sudara. Ostala je još četrdeset i jedna sekunda.

Znao je da mora čekati skoro do trenutka kad masa stigne do prstena. Onda će morati da krene. Prsti su mu stajali nad senzorima kao nad klavirskim dirkama. Trebalo je istog trenutka da napusti položaj i da odmah uleti u bitku, ali nešto ga je privlačilo da vidi šta će biti

kad objekat uleti u prsten. Posle toga neće imati više od jedne sekunde.

I gledao je kako se velika tamna masa survava prema Poluksu. On smanji zaštitni pojas i krenu ka prstenu skriven iza njega, s namerom da iskoči prema najslabijem jatu Hamlinosa. Osećao je kako se brod kreće i znao je da će uspeti da izbegne sudar, ali tada se dogodi ono čemu se najmanje nadao: svetloplavi prsten počeo ponovo da se steže prilagođavajući svom obim prečniku tamnog tela.

U deliću sekunde kad je Polus bez zaštitnog pojasa krenuo prema neprijatelju koji se još malo povukao tamnog tela više nije bilo. Veliki astroid antimaterije nestao je u zvezdanom prstnu. Ali nije bilo vremena za proveru: pred njim se nalazio zaprepašćeni neprijatelj, jer ono što su videli i ličilo je na mađioničarski trik. Očekivali su da gromada proleti kroz prsten ili da ga razori, a zatim i dezintegriše Poluks. Međutim, desilo se nešto suprotno. Bilo je sada kasno da oni reaguju jer oružje sa velikog broda je već očistilo put. I Poluks se našao u skoku kroz hiper-svemir. Brodovi Vukolikih stajali su pred praznim prostorom na mestu gde je iskočio Poluks. Činilo im se da još vide njegovu senku kako blede, a zatim se pojavi apsolutna praznina.

Mladi Mark je izveo skok kroz hiper-svemir, ali bez pravih koordinata, i sada nije znao gde se nalazi. Veliki brod je sada stajao u nekom nepoznatom prostoru i njemu nije bila

poznata nijedna zvezda, nijedno sazvežđe. Za trenutak je zadržalo srce. Pažljivo je istraživao prostor oko sebe, ali nije prepoznao nijedan objekat. Najbliža mu je bila velika zvezda, udaljena nekoliko svetlosnih minuta. Zatim, u blizini, videlo se i jedno zvezdano jato, koje je slabo svetlelo i delimično bilo zamučeno oblakom prašine ili gasa. U pozadini blistala su svetla jedne magline. Bio je to izuzetan prizor.

Čuo je tada glas svog računara:

— Mladi komandante, da li znate gde smo?

— Ni najmanje — reče on. — Samo znam da nikad nisam video nešto ovako lepo.

— Možda ste u pravu. Ovo je jedno od najlepših neba naše Galaksije, ali bolje je biti daleko odavde.

— Zašto?

— Zato što se nalazimo u carstvu Mutanata. Ono što vidite tamo je Monoceros Eta, a ta lepa zvezdana ruža je čuvena Rozeta, pravi cvet glaktičkog neba. Na nesreću, tu, sred te rozete, pokrivena svetlošću, nalazi se i planeta Mutanata, a to nije dobro.

Mark je ponešto znao o Mutantima, o njihovoj apsolutnoj nezavisnosti od Ujedinjenih svetova, o mržnji koju gaje prema ljudima čiji su potomci. Rat sa Mutantima bio je tema mnogih njegovih dečijih priča: oni su bili bića kojim su plašili decu. Međutim, pravu veličinu opasnosti u kojoj su se našli nije shvatao.

— Budite sigurni, mladi komandante — da nas oni već

prate i samo zahvaljujući šoku koji je izazvalo naše upadanje u njihovo carstvo još nismo napadnuti.

— I šta ćemo sada?

— Potrebno je dobro pogledati da li se nešto zanimljivo ovde događa. Svaki detalj koji zapazimo biće koristan kasnije, kad budemo sreli komandanta Silarda.

Mark je uzaludno pregledao sve monitore i ispitivao ceo region. Ništa nije mogao da vidi, čak ni planetu Mutanata. Njegovo oko ipak nije bilo vično ovakvim poslovima. Jedino šumovi koji su ispunjavali audio potvrđivali su da u blizini postoji organizovan organski život. U trenutku kad su ti šumovi prestali, čula se samo pozadinska jeka svemira i brujanje dalekih galaksija i Mark shvati da su primećeni.

— Sad je vreme da se odavde izgubimo — reče računar. — Morate sastaviti šifru koordinata 79-33-6-11.

Mark brzo sastavi tu šifru i odmah pritisnu dugme senzora. Poluks skliznu kroz prazninu i izroni tačno na mestu odakle je pre nekoliko minuta pošao. Sve je bilo prazno. Nigde nijednog broda Hamlinosa, nijedne od malih plavih zvezda. Ali, tu ga je dočekaao signal sa Zemlje.

— Mladi komandante, ostavite Zemlju meni. Ja ću sa gospodinom Mesecom sve da sredim. Vi treba da se odmorite. Osećam da se klatite.

Mladić svuče sa sebe svećanu odeću starog komandanta i, spremivši opet čašu lednog pića, baci se u vodu bazena, dok mu je robot pripremao obilnu

večeru. Izašao je iz vode potpuno osvežen a na stolu ga je čekala obilna porcija hrane. Jeo je s apetitom desetorice, uživajući u hrani, gotovo zaboravivši na ono što mu se domalopre događalo. Ali, što je bio bliži kraju večere, sve više je mislio na zbivanja iz kojih se izvukao.

— Je li, — upita glasno — a šta se u stvari desilo sa onom gomilom antimaterije? Kud je nestala?

— U neku od paralela — odgovori računar.

— Kako?

— Jednostavno. Onaj veliki prsten malih zvezda bio je ono što je vaš stari nazivao vratima paralela. Kroz njega smo i mi već dva puta prošli, ali nije nam još jasno kako funkcionišu. Ta gromada otišla je u neki bezlični svet.

— Da, mislim da sam čuo nešto o tim vratima.

— To je vezano za jedan od podviga vašeg starog — reče računar. — Celo to putovanje bila je jedna nerazumljiva odiseja.

Ipak, mladića je mučilo još nešto, a setio se tek u trenutku kada se opustio u ležaju i spremao da zaspi:

— A šta je bilo sa onim crnim brodom? Tamo gore kod Monocerosa, ja nisam video ni planetu, a ni kiborški brod. Zar nije trebalo da bude tamo?

— Bio je tamo — reče mašina.

— Istina, nismo ga videli, ali ja sam zabeležio zračenje toga broda. Samo taj brod, jedini u Galaksiji, ostavlja iza sebe trag u kome gama-čestice imaju neku malu mutaciju. Zbog toga mi ne može izmaći. Komandant

Silard će zapeniti kad čuje da se društvo ponovo okuplja.

— Miriše li to na rat? — upita mladić.

— To smrdi mladi moj komandante — reče računar. — To smrdi!

17

Mark je osećao miris Oposuma i koraćao je za njim, jer se u tami nije moglo ništa videti. Čudio se kako se patuljak snalazi u takvoj situaciji i nije želeo da misli kako je Oposum ipak samo životinja za koju ne postoje prepreke postavljene ljudskom biću.

Mišoliki zastade i odmah zaustavi Marka:

— Komandante, — šapnu on, — vi ste poznati kao odličan bacač mreža. Jeste li sigurni da na trideset metara odavde, u mraku, možete nabaciti mrežu na cilj.

Mark se zamisli i reče:

— Da, samo mi pokaži pravac i veličinu cilja.

— U pravcu vašeg pogleda, a cilj su tri Hamlinosa, jedan uz drugog.

— Nema problema, momče, — reče Mark i počeo da priprema mrežu od tanke neuništive niti koju je nosio o pojasu, u jednoj od plastičnih kesa.

Polako se koncentrisao pokušavajući da probije mrak svojim unutrašnjim okom. Kao i obično, dvadeset sekundi koncentracije predstavljalo je čitavu večnost za njegove nerve. Ali napor je bio takav da Mark pred njim počeo da se cepa i on ugleda tri figure Hamlinosa, spremne na odbranu, kako zure u tamu. Nikad nije utvrdio da li

je to razbijanje mraka bilo posledica njegovih duhovnih moći ili je to bio samo deo njegove uobrazilje, ali je jasno video tri zveri koje su čekale. Nedaleko od njih stajao je Oposum, spreman da zategne mrežu koju će on nabaciti na cilj.

I mreža je precizno poletela, fjuknuvši poput jata ševa kroz noć pustinje Ijap, i istog sekunda već je padala na žrtve. Više ništa nije video. Samo je čuo kako Oposum viče:

– Bog vam blagoslovio ruku, komandante!

Čuo je još kako zveri potmulo reže... a i ko je očekivao da će početi da urliću. Nije znao zašto ne urliću, kad im je moralo biti jasno da su završile svoj opaki život.

Čekao je nekoliko minuta u mraku, a onda ga odjednom dodirnu Oposum i reče pružajući mu kraj kaiša:

– Pomozite mi da ih privučemo bliže, hoću da ih imam na oku.

– Zasmrdeće sve oko sebe svojim zadahom – reče Mark, – neka ostanu tamo do jutra, i onako neće moći da pobjegnu.

– Možda ste u pravu, ali ja ću ipak, dok spavam držati kaiš u ruci.

Obojica su se vratili do ležaja i opružili se kraj Abaze koji je slatko hrkao. Toplo tle na koje je legao povuče Marka u san. Jedino je Oposum malo dremuckao držeći kaiš namotan oko ruke i s vremena na vreme proveravao je li lovina još na drugom kraju.

Snovi koje je Mark sanjao vraćali su ga u mladost, u vreme njegovih putovanja po plane-

tana Kentaura. Obnovio je u tom snu nekoliko lepih doživljaja. Bio je kao i uvek svestan svojih snova, čak ih je i produžavao, kako bi uživao u njima. Ali, odjednom je upao u neki mračan san. U jedan od onih strašnih doživljaja koje je imao na Merkur, kad su kraj njega u brodu izgoreli svi njegovi saradnici u trenutku dok je on izlazio napolje, obučen u skafandar. Sećao se dobro kako mu se učinilo da ga je onesvestio stravični smrad tog plamena ljudskih tela, iako je bio siguran da ga kroz uređaje kojima je bio okružen nije mogao osetiti.

Taj san mogao je da se pruži i da mu oživi sve one strahote koje je doživeo kasnije, dok ga polumrtvog nisu prebacili na veliki satelit koji je stajao u senci Merkura. zbog toga strašnog sna odlučio je da se probudi, ali je smrad i dalje osećao u svojim nozdrvama, i, kad otvori oči, shvati otkud taj ružni san i od čega dolazi užasni smrad. Tri Vukolika ležali su nedaleko od njega, a Oposum je uživao gledajući ih tako sputane, dok sklanjaju svoje stražne zelene oči od njegovog pogleda i od svetlosti koja se rasipala nad njima.

– Šta radiš, pacove – reče Mark ljutito.

– Komandante, imao sam utisak da su želeli da pobjegnu.

– Lažeš!

– Dobro, lažem! Dovukao sam ih ovamo da vidim šta će reći maestro kad otvori oči.

Mark shvati šalu i gurnu Abazu budeći a:

– Hajde diži se, imamo posetu!

Abaza se naglo probudi, otvori oči, i, ugledavši strašne zveri na metar od sebe, skoči prema maču, ali onda vide da su neprijatelji vešto upleteni u mrežu i kaiševe i odustade.

– Gde ste ih pokupili? – upita.

– Pa tu blizu, pošli su nam u susret – reče Oposum.

– Zar nisu lepi?

– Ja, ja – promrmlja Abaza, – a gde im je Gospodin?

– Ne razumeju oni naš jezik – odgovori Oposum i postavi Vukolikima to pitanje.

– Nemaju oni Gospodina. Nikad nisu čuli za njega – prevede Oposum njihov odgovor kliberići se.

– Vidi bogati, – reče Abaza – zar oni misle da smo mi naivni?

– I šta kažu, otkud oni noćas u pustinji? – upita Mark.

– Zalutali su.

– Odlično, a zašto lutaju planetom Gabon? Zar ne znaju da je ona pod zaštitom Ujedinjenih svetova, čiji oni nisu član?

Sad je rasprava koju je Mišoliki vodio sa njima malo potrajala i videlo se da se mališan ljuti.

– Zamislite šta tvrde, da su oni ovde samo kao skupljači jaja.

To izazva nezadrživ smeh Marka i Abaze i novi talas besa kod Oposuma:

– Nateraćemo mi njih da progovore.

Naravno, čim se malo ohladio, on dodade:

– Ne vredi, oni više ništa neće progovoriti. Rekli su da je to poslednje što su izgovorili. Budite sigurni da ih sad možete

i peći žive na vatri: ni jauk neće ispustiti!

– I šta ćemo onda sa njima?

– upita Mark.

– Najbolje je da ih povedemo s nama preko pustinje. To je samo pet sati hoda, možda i malo više, pa ćemo tamo među stenama odlučiti.

Progutali su svaki još po jednu kapsulu, ispili po dobar gutljaj pića i krenuli mekim pustinjskim tlom. Magle su ih opet okružile a svetlo zvezde Bašlar blago ih je osvetljavalo. Ponovo su hodali bez napora, iako je predao bio sam po sebi zameran.

Posle četiri sata hoda, u daljini su se, kroz maglu, ukazale velike stenovite planine, kojima su se uputili. Bilo je očigledno da su sad već sasvim blizu. Među crvenim stenama koje su povremeno sjajile kao rubini, pojavljivale su se i oaze zelenila, ali i plavo nebo.

To ih je malo oživelo i oni požuriše da što pre napuste pustinju Ijap. Želeli su da što pre osete čvrsto tlo pod nogama i izađu u predeo bez magli i neobičnih mirisa, ispunjen životom i mirisima vegetacije. Pedesetak minuta hoda učinilo im se kao mala večnost, ali konačno su izašli na zeleno mahovinasto zemljište kojim se završavala pustinja. Ta fina mahovina, ili trava, rasla je već na steni, do koje je dopiralo neobično tkivo pustinje. I ovde je ta granica bila oštra.

Kad su izašli sa pustinjskog terena Oposum prestade da zarobljenike vuče za sobom. Seo je na samu ivicu stene i izvukao svoj oštri mač iz korica.

– Naćeš valjda da ih time ubiješ, pacove? Zašto si ih onda vukao kroz pustinju.

– Znao sam zašto to radim. Sad ćete videti čudo nad čudima – reče on.

Oposum se onda približi Hamlinosima i na nekoliko mesta preseče snažne čvorove mreže, a onda se naže i vrhom mača zaseće tlo oko zarobljenika. Istog trena, kao munja, iskoči na stenu i povuče kaiš koji rasplete mrežu tako da Homlinosi ostadoše slobodni.

– Šta si uradio, pacove, sada nas mogu napasti? – reče Mark.

Ali tada se desi čudo koje je Oposum najavio. Tamo gde je zasekao svojim mačem, tlo poče da se cepa i otvara poput nekih usta i zveri naglo potonuše kroz otvor. Sad su urlikali osećajući šta im se dešava. Iz otvora poče da izbija pena, koja je neko vreme ključala ispuštajući miris žive plazme. A onda se sve smiri i na površini se ponovo uhvati kora kao što je i bila. Hamlinosi su nestali zauvek.

– Šta se to desilo? – upita Abaza.

– Maestro, naša draga prijateljica Ijap, kao nagradu što nam je sve ovo omogućila, dobila je sveže meso Hamlinosa.

– Kakva prijateljica Ijap, kakva nagrada, pacove? Kako si uspeo da otvoriš tlo pustinje?

– Maestro, pre svega ovo nije tlo pustinje već kaže velike gospodarice Ijap, koja je svojim telom ispunila ovu dolinu!

– Hoćeš reći da je ovo neko biće po čijem smo telu i mi hodali?

– Naravno, maestro, zar niste osetili kako je meko i toplo, kako vibrira, i, dok ste padali u san, zar vam se nije činilo da čujete otkucaje njenog života?

Obojica ljudi stajali su zaprepašćeni, jer je bila strašna pomisao da su oni dan i noć proveli na telu životinje čija se veličina graničila sa prostranstvom ogromnog jezera.

– Oposume, – reče Mark – je si li siguran u to šta govoriš?

Mark je znao da su ovo stvari sa kojima se Oposum nikad ne bi šalio, ali to što im je rekao bilo je zaista neverovatno.

– Komandante, govorio sam istinu. Gospodarica Ijap velika je kao neka dolina ili ostrva, možda kao neki kontinent, ne znam tačno. Video sam da se ona proteže tri stotine kilometara u dužinu i sedamdeset u širinu, a zauzima dubinu korita od deset kilometara. I sve je to jedno jedino biće, koje misli, želi i živi.

– Onda je ona... – poče Mark,

– Mislim da ste u pravu, – nastavi Oposum – ona je, u stvari, planeta Gabon. Na planeti se događa ono što ona želi i što ona odluči da se dogodi. Budimo srećni što nam je saveznik, što nam je još saveznik. A dokle će biti, to ne možemo znati.

Abaza je sve to slušao otvorenih ustiju i jedva izgovori:

– Znači li to da smo slučajno zakačili nožem njenu površinu, njenu kožu, i mi bismo nestali negde među njenim crevima.

– Najverovatnije, – odgovori Oposum – ali mi to nismo uči-

nili, zar ne? Mi nismo sve to vreme na nož ni pomislili.

Sva trojica osećali su da sad nije vreme za raspravu o doživljaju koji su imali. Trebalo je nastaviti lov. Negde iza ovih planina kretala se poslednja trojka Vukolikih, Veliki gospodin i njegova dva telohranitelja. Oni su žurili ka obali okeana, verujući da će se prebaciti na ostrva i drugi kontinent.

Sad su ubrzali korak, jer su znali da ne mogu očekivati pomoć od tri svoja prijatelja. Do njihove svesti dalekovidom je stigla slika užasne sudbine trojice ratnika. Zato su žurili ka okeanu koji su osećali u daljini, a do koga je trebalo još mnogo ići kroz gustu i negostoljubivu prašumu, u kojoj su ih možda čekale i druge neizvesnosti. Bilo im je jasno da je sad sve protiv njih, da im se neprijatelj umnožava, širi i postaje sve nemilosrdniji, a oni čak ne mogu ni da ga naslute.

Bili su i gladni, već dva dana nisu ništa stavili u usta, a ova prokleta planeta kao da je odjednom sakrila od njih svu hranu. Nijedne zverke, niti ribe, nijednog živog bića, niti gnezda ptica, ništa nisu mogli da nađu. Grla su im se stezala, želuci su ih već boleli, pokušavajući da usisaju pluća i creva iz utrobe i da ih samelju svojim bazaltnim oblucima kojima su bili ispunjeni.

Sva trojica su bili premoreni od hodanja i trčanja, izudarani granjem, šibljem i ostrim divljim lozama. A najviše od svega mučila ih je glad i žeđ za krvlju. Videli su da više tako ne mogu. Gospodin podiže ruku i oni se

zaustaviše. Okrenuli su svoje glave prema visokim planinama i u svakom od njih pojavi se ista slika – videli su dva Zemljanina i jednog Mišolikog kako se penju uz planinu i nestaju u mraku neke pećine. Bilo je to poslednje što su mogli da vide. Ova planina bila je prokleta kao i gospodarica Ijap. Kroz nju nije prodirao dalekovid, pogotovu ne dalekovid gladne i žedne zveri.

Gospodin tada dobro osmotri svoja dva pratioca, i, dok su oni mirno stajali pred njim, očekujući njegovu odluku, on podiže svoju levu titanom okovanu kandžu i pokaza prema zlatnom vrhu planine. I kad je spustio to strašno oružje, začu se krik užasa i iznenađenja. Jedan od ratnika ležao je pred njim skoro raspolučen i umirao u bolovima, ali ne ispuštajući više nikakav krik, jer mu je u svest prodrlo saznanje da ga je ubio Gospodin, a Gospodin ima sva prava nad njegovim životom.

Gospodin se tada spusti na kolena i otkide veliki komad mesa, pošto se prethodno napi krvi svoga ratnika. S komadom mesa on se diže i onda mahnu svom poslednjem pratiocu da se i on posluži. Druga zver baci se na leš i otkide deo utrobe svoga druga, gde se nalazilo još dosta životne vlage tako potrebne njegovom organizmu, a zatim se, u gozbi, pridruži svome gospodaru.

Dok su jeli, u njih se vraćala snaga i samopouzdanje ali i želja da što pre napuste predeo u kome će se pojaviti tri neumoljiva goniča. Sad su oni bili u manjini, ali drugog izlaza nije

bilo. Kada su pojele i poslednji komad svoga druga, dve zveri se digoše i zadovoljne i ohrabrene krenuše u prašumu.

18

Pećina u koju je Oposum uveo svoje prijatelje nalazila se u podnožju ogromne stene. Ulaz u nju bio je pokriven slapom neke biljke koja je cvetala plavo. Mark i Abaza očekivali su da će ih tu dočekati tama i vlaga, ali iznenadili su se kad su osetili kako iz planine dolazi topli i prijatni vazduh, a umesto tame – dočekala ih je bleđa svetlost što je izbijala iz zidova. Pred njima se pružao širok hodnik, ali Oposum izabra uski bočni prolaz koji se blago spuštao naniže. Osećali su da u tom prostoru vlada mir i sklad, ali, isto tako, osetili su i da je tu prisutna i neka moć.

– Pacove, jesi li siguran da znaš kuda nas vodiš? – upita Abaza dosta nepoverljivo.

Dok je on govorio, svetlost u pećini počela da se gasi i izgledalo je da će se odjednom naći u potpunom mraku. Oposum im priđe i prstima pokaza da treba da ćute. Shvatili su kako je želeo da im kaže da se svetlost gasi zbog njihovog govora. Naravno, nisu smeli da pitaju zašto, jer bi to značilo da će ostati u tami. Nije im ostalo ništa drugo nego da ćute i slede malog vodiča. Svetlost se polako vraćala. Izgledalo je kao da su zidovi pećine živi i da se bude.

Nastavili su da hodaju kroz apsolutnu tišinu, čak se nisu čuli ni njihovi koraci, jer je pod kao i zidovi pećine, bio sačinjen

od neke nežne sipkave materije koja je upijala šum njihovih koraka i njihovog disanja.

Marka to podseti na podzemlje Planete opčinjenih, koju su sada nastanjivali podanici Malog Oposuma. Hodnik kojim su išli račvao se na više strana, ali ih je Oposum vodio glavnim pravcem, iako je izgledalo da skreću pomalo prema levoj strani. Jednoličnost prostora kroz koji su išli činila je da im je uskoro izgledalo kao da ovuda prolaze satima. Čak se Mark pitao neće li možda to njihovo putovanje kroz planinu potrajati danima, ako se ne dogodi da tu, u toj polutami, ostave i svoje kosti. Ipak, s vremena na vreme dolazilo mu je da prsne u smeh kada pogleda svog malog vodiča kako smelo korača napred i vodi ih u tu nepojamnu dubinu. Zar je moguće da on svoj život tako lako preda u ruke jednom pacovskom patuljku?

Jednog trenutka Oposum se okrene i podiže ruku i oni se zaustaviše. Onda im pokaza da pođu za njim kroz uski hodnik, koji je bio i vrlo nizak, te su morali da se spuste na kolena i da se tako provuku nekoliko metara, sve dok se pred njima ne otvori pogled na ogromnu dvoranu, čiji kraj jedva da su mogli i da sagledaju. Zidovi i tavanica dvorane bili su iskićeni kristalima koji su prelamali raznobojnu svetlost, čiji se izvor nije mogao utvrditi. Svetlost se kretala od zida do zida, od kristala do kristala, i nije se moglo znati da li ona kruži ili nekud otiče. Ali dole, na dnu dvorane, tridesetak metara ispod njih, nala-

zilo se veliko jezero, na izgled zaleđeno ili pokriveno providnom opnom. Videlo se kako tečnost ispod opne sporo pulsira, u ritmu kojim protiče svetlost. Bilo je očigledno da se tu odvija neki proces, kao da se milijarde bića kreću u krugovima i osmicama, stvarajući tako neki smisao.

Mališan tad pokaza rukom na svoju glavu i oni su shvatili o čemu on govori. Bio je to mozak gospodarice Ijap. Skriven duboko u planini, zaštićen od nevremena, svetlosti sunca, parazita i svega što bi ga moglo ugroziti. Užasnut time, Abaza htela da opsuje, ali se uzdrža ugrižavši se za jezik.

Marka je mučilo to, kako, iako skriven u dnu velike planine, ovaj mozak ipak nezaštićen od mehaničkih povreda slučajnih posetilaca. Oposum, kao da je osetio o čemu komandant misli, pruži ruku preko ivice otvora prema dvorani i ruka mu se zaustavi na nešto nevidljivo. To isto učini i Mark i oseti kako njegova ruka dodirnu snažno energetske polje, kroz koje ništa nije moglo da prođe. Gospodarica Ijap štitila je svoj mozak omotačem energije ili nekih drugih nevidljivih sila.

Vratili su se u glavni hodnik i nastavili njime, ali sad se njihov put malo penjao, zatim su izbili u jedan širi hodnik, i posle dva sata hoda – osetili su da su pred izlazom. Dok su hodali u toj tišini, u dvojici ljudi odvijao se čudan mentalni proces. Obojici se činilo da ih obuzima pravi verski osećaj, strahopoštovanje i poniznost prema ovoj planeti i njenoj gospodarici.

Osećali su da je zavladala njima, da su joj pokorni i da veruju u nju. Bilo je to u potpunoj suprotnosti sa njihovim vaspitanjem.

Najzad stigoše do kraja hodnika i Oposum odgurnu bršljana ulazu i propusti ih na polje. Predeo koji se pružao pred njima kao da je bio kopija onog koji su ugledali kad su prvi put bacili pogled na prašumu ove planete. Pod njima je bila ogromna prašuma iza koje se u daljini verovatno nalazio okean ka kome su žurili Hamlinosi.

U času kad su Zemljani i Oposum izašli iz pećine, Vukoliki postadoše svesni toga i obojica istog trena okrenuše glave prema planinama i divlje zaurlaše.

A trojica lovaca, pošto su nekoliko puta punim plućima udahnuili vazduh, sedošu na plavu mahovinu što je pokrivala sve stene okolo i zagledaše se u nebo na kome ne beše nijednog oblaka. Dvojici ljudi još nije bilo jasno šta su dole videli.

– Da li je ono što smo videli stvarno i ono što smo pomislili?
– upita Abaza izbegavajući da prvi kaže na šta je mislio.

– Da, – odgovori Mark – istina je! Bio je to mozak, ili ako već hoćeš: centar života gospodarice planete. Ništa stravičnije i lepše nisi mogao da vidiš! Oposume, kako si sve to otkrio? – Komandante, to je suviše duga priča i sadrži mnogo zakačaljki i zabrana, tako da vam je nikad ne bih dokraja uspeo da ispričam. Sve bi ličilo na laž i glupost.

– Nešto kao ono o jajima ptice kuu?

– Tako nekako, – odgovori Oposum – iako su ta jaja stvarno sjajna. Ne bi bilo loše da ih probate.

– Mislim da sada nije prilika, zar ne?

– Pa i nije – odgovori Oposum.

Mišoliki odjednom ućuta i napreže svoja čula, a zatim se osmehnu i pisnu. Iz trave tada proviri jedno od onih dugačkih providnih bića koje Mark i Abaza prvi put ugledaše. Zaustavi se pred Oposumom i ubrzo se na njegovoj koži ukaza slika dva Vukolika kako proždiru trećeg.

U seriji čuda koje su sreli na planeti, ovo je bilo najluđe. Jednostavno: dva čoveka su zane-mela i nisu mogli izgovoriti ni jednu jedinu reč, nešto zbog slike koju su videli, ali još više – zbog načina na koji im je slika prikazana. Najzad je Mark smogao snage da upita:

– Pacove, kakav ti je ovo trik?

– To je moj prijatelj Tionti – hvatač senki. On nam priča šta se desilo sa Vukolikima. Izgleda da su bili gladni, pa su ubili trećeg. Sada moramo biti na oprezu, jer su dobili dodatnu energiju i mržnju i najverovatnije će prihvatiti borbu s nama.

Abaza pride maloj životinji, da je osmotri iz blizine.

– Šta još može da prikaže ova tvoja zverčica? – upita on.

– Svašta, maestro. Sve čega se seti.

– Pa neka se seti nečega.

Oposum nešto odcvrkuta, i pod kožom životinje počeo da se odvija slika nekog događaja.

Video se transporter sa Hamlinosima kako stoji sred ravnice i kako ga oni napuštaju i u njegovoj blizini podižu nešto kao veliki šator. Dok su oni postavljali šator i zatezali antenu za komunikaciju sa svojim brodom, transporteru su se privukla tri Mišolika, i, posle nekoliko sekundi, on je već bio u plamenu.

Sledeća sekvenca prikazivala je scenu dovođenja Mišolikih do velikih kočeva i zatim divljačko probadanje njihovih tela. Još živi, patuljci su se koprcali na vrhovima visokih kočeva, a ptice kuu sletale su na njih i ubijale ih. Za to vreme Hamlinosi su se smejali uživajući u prizoru.

– Zar moramo da ovo gledamo? – reče Abaza.

– Maestro, treba sve videti, – reče Oposum; – treba oštriti svoju mržnju.

Sada se činilo da mali Tionti nema više šta da ispriča, jer je slika nestala, ali se posle nekoliko sekundi na zelenkastoj koži pojavi nova slika. Počelo je da se iscrtava ogromno pužoliko zdanje koje je bilo postavljeno na liticama planine. Očigledno, bilo je vešto skriveno među stenama. Tada ugledaše ono što Marku sledi krv u žilama. Nad kulom se pojavila ogromna senka nekog broda, za sekundu-dva samo, pa opet nestade, ali bilo je jasno koji je to brod. Njegov izgled, način kretanja i crna boja govorili su više nego išta komandantu Silardu. Brod se ponovo pojavio a zatim

nestao u dubinama nekog kanjona.

– Može li se znati otkad je ovaj prizor? – upita Mark.

– Na žalost, ne. Znam samo da je to prizor koji se desio pre onog prvog. Možda pre nekoliko minuta, a možda pre stotinu godina. Između ta dva događaja moja prijateljica ništa nije videla, – reče Oposum.

– Znaš li šta je to bilo? – upita Mark Abazu.

– Ne.

– Ono je bio brod Gospodara Trevora. U to sam siguran. Ali ono čudno zdanje ne liči na njegovu tvorevinu. Šta bi to moglo da bude, Oposume?

– Nisam siguran, jer to nikad nisam video.

– A šta kažeš za brod?

Oposum se dvoumio da li da kaže, i onda izusti:

– O tome se priča već neko vreme da gospodar Trevor dolazi na planetu, ali ja ga nikad nisam video, iako mi se činilo da se senka njegovog broda s vremena na vreme mogla videti u ovom regionu.

– Senka broda? – upita Mark.

– Da, nešto nalik na senku... više na senku nego na pravi brod. Zato nisam nikad ni želeo da govorim o tome.

– Abaza, – reče Mark – vidiš li ti šta se sve događalo u tvojoj zoni? Tu su se motali Mišoliki, Kiborzi, Hamlinosi i ko zna sve ko, a ti si imao utisak da dobro čuvaš planetu.

– Vidim, Silarde, i vidim još i kakva sam budala bio!

– Da, moj maestro, – nastavi Mark – kao što vidiš, sva ta bagra okupljala se oko ovog

raja i mutila nešto pod tvojom zaštitom. Pitam se samo nisu li možda Kiborzi u dosluhu sa gospodaricom Ijap.

Oposum zavrte glavom i taman se spremao da nešto kaže, ali zastade osluškujući šumove prašume i onda prekide Marka:

– Komandante, koliko čujem ona dva Hamlinosa su se okrenuli prema planinama. Više ne beže, već nam idu u susret kao što sam i pretpostavljao. Sutra ujutru stići će ovde, a ako im mi pođemo u susret – naići ćemo na njih oko ponoći.

– Je si li siguran da idu ovamo? – upita Mark.

– Apsolutno!

– Zašto da se onda trudimo? Najbolje bi bilo da ih ovde dočekamo, jer njihovom dalekovidu ne bismo izmakli bilo kako da se krećemo.

– I meni se baš ne lome noge po ovim šumama. Dočekajmo gospodu ovde i lepo ih povhajajmo.

– Mislim da neće ići baš tako lako, maestro, – reče Oposum.

– Oni sad imaju udesetostručenu snagu, brzinu i divljačnost, jer su pojeli jednog svog saplemenika.

– Dobro, dobro, pacove, na čijoj si ti strani – reče Abaza praveći se ljut, – na našoj ili na njihovoj?

– Maestro! – uzviknu nesrećnim glasom Oposum. – Kako to govorite?

Mark se za to vreme već izvalio po debeloj mahovini i odmah utonuo u dubok san. Osećao je umor. Više nego ikad osećao je umor, Planeta Gabon imala je neko čudno polje sila koje je neprekidno trošilo energiju čo-

vekovog organizma. I sve što mu se ovde dosad događalo tako je malo ličilo na onu smešnu priču o njegovom lovu. Sve je bilo sasvim suprotno i nestvarno. I tako je snažno osećao želju da se sve ovo što pre završi, da pobegne odavde i da se više nikada ne vrati. Ali, očigledno, neće sve ići tako lako. Ovde ima suviše ozbiljnih i opasnih stvari i na pomolu je velika pometnja. U to je bio siguran.

Abaza, koji je prestao da se svađa sa Oposumom, skinuo je bluzu i izložio se toploti sunca Bašlar koje ga je grejalo i ispunjavalo novom snagom. Oposum, međutim, šmugnu na svoj način i izgubi se nekud u žbunju. Tad je i Abaza već spavao.

Dva čoveka su spavali skoro bez snova, ali i bez straha. Velika gospodarica Ijap slušala je njihovo disanje i otkucaje njihovih srca i bila je zadovoljna. Znala je da će obaviti zadatak kako treba. Oslobodiće je prljavih Vukova. A zatim će videti šta da učini s njima...

19

Mark se probudio kasno popodne, jer ga je mučila žeđ. Ugledao je prijatelja kako spava, a od Malog Oposuma nije bilo ni traga. Znao je da je patuljak nekud odlutao. Ugledao je stazu koja se spušta između stena prema prašumi, odakle se čuo žubor nekog potoka. To mu pojača žeđ i on krenu nadole. Staza je bila pokrivena debelim slojem mahovine, kao i sve stene okolo, i njegovi koraci se nisu mogli čuti. Silazio je poku-

šavajući da otkrije odakle tačno dolazi žubor potoka.

Tad začu i neki šum u žbunju, zviždanje kroz nos i šmrkanje. Verovao je da je to sigurno neka od Oposumovih zverčica koje se ne daju videti. Zbog toga pažljivo priđe žbunu i odmaknu grane da vidi šta se događa.

Bila je to slika zbog koje umalo nije pao na leđa, ali znao je da se mora uzdržati. Mali Oposum, u svoj svojoj šarenoj opremi, sa mačem za pojasom i fotonskim pištoljem, sa smešnim cilindrom na glavi, držao je čvrsto zgrčenu jednu zverčicu sa plavim šapicama i velikim ušima. Izgleda da im je oboma bilo dobro.

Mark nije želeo da pokvari ovu scenu, te se vrati gore, žedan, i nastavi da čeka. Znao je da se ne sme smeјati jer mu to Oposum nikad ne bi zaboravio.

Abaza se probudio mnogo kasnije. Bilo je veče i senka planine već je zahvatila skoro celu prašumu. Mark je, još žedan, sedeo naslonjen na stenu i zviždao neku setnu melodiju koju je davno čuo od pastira s podnožja Himalaja. Znao je da pesma ne pripada ovom kraju već da je zajedno sa lamama prenesena sa Anda. I kao što su se lame prilagodile pašnjacima Nepala i Tibeta, tako se i pesma lako prenosila preko vrhova planina i kroz klance u kojima su cvetali rododendroni.

Abaza je pažljivo slušao pesmu, a onda upita:

— Gde je pacov?

— A, probudio si se? Mislio sam da si zauvek zaspao. Šta si to sanjao? Stalno si se koprcao u snu.

– Sanjao sam da sam propao kroz kožu gospodarice Ijap i da sam se zapleo među njena creva.

– Videlo se da si u nekom sosu – reče Mark. – A što se pacova tiče, nema ga od samog početka. Nestao je kao da je u zemlju propao.

– Da se nije sklonio od okršaja koji nam predstoji?

– Ne verujem – odgovori Mark. – Mališa nije kukavica. Sve mi se čini da je otišao u potragu za jajima one svoje ptice.

– Šta će mu to ovde? Da nije našao neke svoje ženke?

– Ko ga zna? – reče Mark smejući se. – Sa njim nikad nisi načisto. Pitaj ga kad se vrati.

– Slušaj Mark, – reče Abaza zabrinuto – čudim ti se koliko poverenja imaš u tog klipana.

Mark je ćutao, a onda progovori:

– Znaš, nas dvojica smo toliko puta jedan drugome činili usluge i spasavali živote, da više i ne znamo ko je kome dužan. I to nas primorava da jedan drugom verujemo. Inače, iskreno govoreći, da nije tako i da sam na tvome mestu, ni ja mu ne bih verovao. Čak to nikome i ne preporučujem.

Kad to ču, Abaza zviznu. Nije očekivao tako nešto.

– Ipak, ja mislim da je klinac nekud strugnuo – reče.

Mark je ćutao gledajući kako noć postaje sve tamnija. Slušao je kako se u prašumi diže noćna buka. Veliki slepi miševi počeli su da ih nadleću, oni ili neka druga bešumna leteća stvorenja slična njima. Izletali su iz pukotina u stenama i di-

zali se pravo u visoko zvezdano nebo; činilo se kao da će nestati među zvezde.

Prateći pogledima leteća bića, obojica u isto vreme ugledaše kako se iza planine pojavljuje veliki svetli luk. Pitali su se šta je to, jer planeta nije imala pratioca. Luk je natkrivao najviše vrhove planine i osvetljavao ih snažnom svetlošću. Zeleno svetlo koje je iz njega izbijalo ličilo je na noć zelenih meseca Prokiona 11b, što su tamo svoje planete pretvarali u meko tkivo, koje kao da je imalo masu.

– Šta je to? – upita Abaza, pokazujući na tamnu prugu koja se vukla iz suprotnog pravca – možda čak od dalekog okeana i išla prema planinama. Uskoro su ugledali još nekoliko sličnih tamnih linija koje su se pružale u istom pravcu.

Shvatili su da su to jata stvorenja koja doleću sa raznih strana i počinju da se grupišu u ogromnu crnu loptu koja se ustremљуje ka luku nad planinom. Opaziše da se s druge strane planine pojavljuje slična lopta, ali bleštavo bela. To su se dva klupka životinja ustremila jedno na drugo.

U trenutku kada su se, tačno na liniji velikog svetlosnog luka, sudarili ta dva klupka, nebo se ispuni plamenom koji se diže poput eksplozije atomske pećurke, desetinama milja u nebo. Istog časa veliki luk nestade, a s njim i svetlost koja je pokrivala predeo. Tama je uskoro zavladala i utihla prašuma je i dalje bila nema.

Mark i Abaza su sve vreme posmatrali to čudo i ćutali bez daha.

– Šta misliš, šta se to dogodilo? – upita Abaza.

– Ne bih mogao da ti kažem, ali očigledno je došlo do nekog velikog biološkog praznjenja – reče Mark. – Dve mase živih bića međusobno su se uništile. Ko zna šta to treba da znači! Mi baš ništa ne znamo o zakonima koji ovde vladaju.

Osećali su kako odozgo na njih pada neki vlažni prah, a zatim i kapi mošusnog mirisa.

– Biće bolje da se vratimo u pećinu – reče Mark i prvi se diže sa svog mesta.

U pećini ih dočeka blaga fosforescencija i tišina koja je vladala u podzemlju planine. Oni zastadoše kraj samog ulaza, iza zavesa od paviti, slušajući kako nežne kapi padaju u teku niz lozu i lišće. Kad im se posle nekog vremena učinilo da je sve prestalo, oni izađoše napolje. Začudo, tle nije bilo vlažno niti lepljivo. Prašuma je opet bila tiha, nije se čula čak ni trepereње lišća. Obojica su naćulili uši pokušavajući da otkriju neki nemir u atmosferi, ali bez rezultata. Bila je takva tišina da im se ćinilo kako su bućnije zvezde koje trepere u visini nego njihova okolina.

Videli su kako se tamo među zvezdama kreće veliko jato meteorita. Nisu znali da li je to možda trag neke raspadnute planete ili razbijenog vasionkog broda, možda čak armada nove sile koja stiže u Galaksiju.

– Šta misliš, gde su sada Hamlinosi? – upita Abaza.

– Nisu više tako daleko. Moramo se pripremiti da ih doćekamo. Ne smemo dozvoliti da nas iznenade – reče Mark.

Do jutra nije ostalo još mnogo i oni su znali da će sa izlaskom sunca stići i njihovi neprijatelji.

Ako se do tog trenutka ne vrati Oposum, moraće sami da naslute trenutak napada. Biće to novo iskušenje za njih.

Hamlinosi su mogli da ih napadnu sa više strana, a da ne budu prethodno primećeni. A njihov napad biće silovit i brz i zato je trebalo imati maksimalnu koncentraciju kako bi se istovremeno moglo reagovati na više pravaca i načina. Ali blizina planine i snažnog zraćenja, možda gospodarice planete, sprećavala je Marka da se skoncentriše i izoštri do maksimuma svoj osećaj za prostor i vreme. Shvatio je da jedva može naslutiti i površinu svesti svoga prijatelja, a osećao je da je Abaza potpuno dekoncentrisan. Plašio se da takvi neće izdržati napad Hamlinosa, bez obzira što u rukama imaju nekoliko stravićnih oružja. Metalne kandže Hamlinosa, uz njihov životinjski osećaj i brzinu, mogu biti pogubne. Skupo ih može koštati to Oposumovo ljubavisanje.

U isto vreme, pet milja dalje, Gospodin i njegov ratnik sve su to znali. Svojim dalekovidom osmatrali su dva naoružana ali nemoćna ljudska bića kako stoje na maloj zaravni planine zagledani u tamu i izgubljeni u nedoumicama. Režali su tiho od zadovoljstva i ubrzavali korak željni ljudske krvi i mekog mesa. Tama ih je okruživala, gustina prašume nije im više smetala, jer krv i meso ratnika kojeg su pojeli obnovili su u

njima energiju, osnažili nagone i pojačali dalekovid.

Gospodin je video sve tajne staze prašume koje su vodile do podnožja planine. Otkrio je čak i sve staze koje su mogle da ih ivicom same litice dovedu iznad Zemljana.

Osećali su zadovoljstvo što nema onog malog smrdljivog Mišolikog, koji se ovde snalazio bolje od njih, i svaka mu je biljka i svaka životinja prijatelj, svi sem –ptica kuu koje ga mrze zbog pohlepe prema njihovim jajima. Tražili su ga svojim dalekovidom po obroncima planine, po –prašumi, čak na obalama okeana, ali ga nigde nije bilo. Nadali su se da je zauvek nestao i izdao svoje prijatelje, što za Mišolike ne bi bilo baš neobično, pogotovu kada im se glava nađe u torbi.

Međutim, varali su se: Mali Oposum je ležao skriven u steni, zaštićen zaštitnim poljem planine i čekao ih je za svoj račun. Znao je da ih on lično mora dokusuriti, jer to je pre svega njegov lični lov, njegova osveta. Komandant Mark je ovde sporedna ličnost, a tek onaj maestro? Da nije njega, oni bi već davno bili mrtvi. U jednom jedinom trenutku, u jednom beznačajnom deliću sekunde, Oposum pomisli kako bi možda bilo dobro da ih ostavi Vukolikima na milost i nemilost, ali se odmah zastide sam od sebe. Zadržao je od sramote na tu pomisao i da bi je još pre zaboravio, mah-nito se bacio na jednu od plavih životinjica koja mu je upravo prilazila. Bila je nezasita kao i on.

Kroz otvor na steni Oposum je mogao da vidi kako se u daljini, daleko iza prašume, pojavljuju prvi zraci sunca Bašlar. Uskoro će plavo-bela svetlost da se raspe iznad celog predela, a to je bilo vreme kada Hamlinosi najviše vole da krenu u napad. Naravno, to je znao i komandant Mark, ali njemu to mnogo nije vredelo.

Kada je svetlost sunca prodrila kroz otvor na pećini, Oposum odgurnu svoju draganu i pomoli glavu da bi pogledao dole, gde su na pedeset metara ispod njega na maloj zaravni stajali Mark i Abaza zagledani u suprotne strane. Svetlost koja je sve osvajala pokazivala je predeo koji je postao narandžast. Bila je to posledica eksplozije koja se noćas dogodila.

Sunce Bašlat je već bilo nad prašumom, ali ona je ćutala, i to je ljude opominjalo da su Vukoliki blizu. Ali, oni nisu znali da su neprijatelji već tu u travi, na stotinak metara, i da nečujno puze prema njima. Udaljeni jedan od drugog dvadesetak metara, Vukoliki su izjednačavali svoju svest spremajući se za napad. Ta njihova skoncentrisanost na žrtve onemogućavala im je da vide oko sebe i da osećaju pokrete u predelu. Krv im je bubnjala u telu, uši su im postale neposlušne, oči usmerene samo u jednom pravcu, a snažni mlaz energije kojim su ujednačavali svoju svest onemogućavao im je delovanje dalekovida. Postali su dve stravične napadačke mašine koje će se za nekoliko sekundi obrušiti na neprijatelja.

Gospodin se radovao što će ubiti ova dva Zemljanina i konačno ostvariti svoj davno željeni san: da sebi priredi gozbu s ljudskim mozgom, jer je verovatno da će tako steći nešto bolje nego što je dalekovic — razum Zemljanina.

Tako opsednuti, Vukoliki nisu mogli da primete Oposuma koji je ležao skriven nedaleko od njih i pratio njihove pokrete. Oni su se već dovukli na dvadesetak metara od svoga poena i spremali se da, u času kad svetlost sunca zabljesne njihove žrtve, krenu u napad. Ali to je znao i patuljak. On izvuče iz svoga džepa kratku cevčicu i iz metalne ampule izvadi dve kratke strelice. Jednu postavi u cevčicu koju prinese ustima.

Znao je da je ostao samo još jedan sekund, kao što su to znali i Vukoliki. Samo su dva čoveka još pokušavali da se skoncentrišu na predeo i vreme, ali su osećali da im nešto nedostaje. Nedostajao je neki šum ili neki pokret prema kome bi mogli da odrede svoj položaj i osećati sami sebe u prostoru. Osećali su da će, ako se to ne dogodi, ubrzo biti mrtvi.

20

Pošto je odspavao svoj dugi san i oporavio se od napora koji mu je zadavala usamljenost u svemiru, mladi Mark ispi svoj obavezni jutarnji sok i ode u veliku komandantovu salu za vežbanje. Pola sata vežbanja na složenim spravama specijalno izgrađenim za Marka Silarda, vratili su mu vitalnost u telo i rasterali more koju mu je stvarala usamljenost.

Napustio je dvoranu trčeći prema komandnoj sali. Bila je to razdaljina od sedamsto metara, ali on stade na pokretnu traku koja je tekla nasuprot njemu i podesi svoj ritam trčanja za prugu od pet kilometara. Dok je trčao udisao je sveži planinski vazduh koji su ubacivale bešumne pumpe. Vazduh je bio ispunjen mirisom četinarskih šuma, a da bi iluzija planinskih predela bila još veća — iz zidova su se čuli šumovi planinskog predela.

Do komandne sale trebalo mu je nešto više od deset minuta. Znao je da nije u stanju da postigne normu koju ispunjavaju letači kroz svemir, a oni ovu stazu treba da pretrče za 9 minuta i 29 sekundi. Stari komandant je to još mogao, i to bez teškoća.

Iako je svež i potpuno odmoran započeo jutarnje trčanje, negde na polovini staze on odjednom oseti neki nemir i nespokoјstvo. Nije znao šta se to odjednom s njim događa. Učini mu se u trenutku da je komandant u opasnosti i da se sa njim nešto strašno događa.

Već danima oni su bili rastavljeni, pa iako je veza među njima bila neprekidno otvorena oni nisu jedan drugome ni reč izgovorili. Međutim, iako je znao da će prekršiti pravila starog komandanta, odlučio je da ga odmah pozove. Obuhvatio ga je neki strah i on ubrza korak sve do samog sprinta. Nije čak ni primetio da je nakraj staze stigao za tri sekunde brže od astronautskog rekorda, a već, tako zadihan, pritisnuo pozivno dugme koje ga je povezivalo sa

komandantovim malim prijemnikom na ruci. Znao je da je istog trenutka mali prijemnik zatreperio i tiho zazviždao. Zatim je zadihan stao za pult očekujući da se Mark javi, jer je zeleno svetlo pokazivalo da je signal primljen.

Ali, umesto toga, svi uređaji na Poluksu počeli su da upozoravaju na pojavu nekog broda. Na velikom videu slika je treperila što je govorilo da je brod iskočio iz hiper-svemira i da se polako stabilizuje nedaleko od Poluksa. Bila je to jedna od onih malih letelica tipa Labud Y, obično nazivanih Labudica, a pripadala je klasi brodova kojima lete avanturisti, usamljeni istraživači, i lepe žene.

Mladić na beloj letelici ugleda znak spirale i strelice, koji je govorio da pripada Ujedinjenim svetovima, ali ga još više zaprepasti kada na njoj ugleda iscrtan i porodični znak. To je značilo da je u brodu neko iz porodice.

Bilo je zaista sasvim neočekivano da se, u trenutku kada je pozivao komandanta, umesto njega, javlja neko drugi iz porodice.

Već je čuo kroz audio ženski glas, a zatim video Vandino lice.

– Ovde Gema 002, govori Vanda. Mark, je li sve u redu?

Mladić sada uključi svoju video kameru i javi se:

– Ovde Poluks, zdravo, govori Mark Plavi.

– A gde je matori? – upita Vanda zabrinutim glasom.

– On je na planeti Gabon. Malopre sam mu uputio poruku i sad očekujem da mi se javi.

– Koliko je već tamo?

– Ravno sedamdeset devet sati.

– I nije se javljao? – upita Vanda.

– Ne, rekao je da neće javljati sve dok se dole sasvim ne raščisti, da ne bi otkrio mesto gde se nalazi. Sve vreme između nas stoji otvorena linija, ali veze nema.

– Šta se tamo događa?

– Ne znam, – reče mladi Mark – ali tamo se sigurno događaju neobične stvari. Njih trojica sigurno imaju pune ruke posla.

– Koja trojica? – upita Vanda zabrinuto.

– O da, ti ne znaš ništa! Tamo su Mark, Oposum i Viktor Abaza. Spustili su se u lov na Hamlinose.

Bila je to suviše značajna informacija da bi je Vanda tako lako razumela. Samo je rekla:

– Pripremi svoj brod da me prihvati.

On nije znao kako da to uradi, pa je celu proceduru prihvatio računar javljajući:

– Generale Vanda, Poluks je spreman za ukrcavanje broda Gema 002. Prebacite vaše komande na moj kanal.

Za sekund on se ponovo javi:

– Hvala generale, preuzimamo vođenje broda Gema 002 do unutrašnje palube.

Pošto su sinhronizovali svoje komande, računari su za dvadesetak minuta smestili mali brod na unutrašnju palubu Poluksa, a Vanda je nervozno čekala trenutak da izađe iz svog broda. Čim se izjednačio pritisak, ona iskoči, samo ovlaš zagrlila mladića i potrčala ka komandnom pultu.

Za nekoliko sekundi odredila je koordinate planete Gabon, a onda se okrenula Marku:

— U trenutku kad sam skočila u hiper — svemir imala sam neki čudan osećaj. Osetila sam ubod pod srcem. Bojim se za Marka.

Mladić ju je posmatrao s divljenjem. Bila je obučena u svoju laku generalsku uniformu, ali bez zvaničnih oznaka čina. Za pojasom je imala kratki ženski mač, a za desnu nogavicu jer je bila levak, upleten u šav, opaki elektronski bič. Iznad svega imponovala je njena samosvest i brzina, kojom je rukovala brodskim komandama.

Kada su se koordinate planete Gabon iscrtale na kontroli leta, ona pritisnu senzor i Poluks skliznu kroz bezličije kao da ga je neko provukao kroz penu, i gotovo istog trena već se nalazio nad planetom. Sad se ona na velikom video — zidu širila u svoj svojoj lepoti, u omotaču od oblaka, nad zelenim prašumama i blede — plavim okeanima.

Vanda je znala da je tamo Mark u nekoj opasnosti; možda čak više nije ni živ, ali u to nije mogla da veruje. Pogled joj se zadržao na nekom visokom planinskom lancu, koji je razdvajao pustinju od zelenih predela. Osetila je da je on tamo. I pritisnu pozivni signal: ako je živ on će se odmah javiti jer je otkucala pet kratkih signala čije će značenje on odmah shvatiti.

Da li je to bio zbir slučajnosti ili je sve sinhronizovala velika sila svemirskog reda, tek u istom sekundu kad je mladi Mark uputio poziv koman-

dantu, sunce Bašlar osvetli lica Marka i Abaze i Vukoliki krenuše u napad. Pisak komunikatora na ruci i iznenadna promena svetlosti učiniše da Mark uhvati tako potrebnu nit koncentracije i shvati šta se događa. Dve zveri letele su ka njima. Video je njihove izdužene senke i kandže koje se pružaju. U ruci mu je već bio mač u punom zamahu, a krajičkom oka primetio je da Abaza kasni i da će biti ubijen. Vremena nije bilo da mu pomogne. Primetio je, dok je mačem odsecao glavu Gospodinu, kako onaj drugi pada na metar od Abaze koji je zaprepašćeno gledao kako mu se približava smrt.

Znao je da je ubio svoga napadača, ali šta se desilo sa Abazinim? Mark pride zveri koja je umirala grčeći se pred nogama njegovog prijatelja i kad podiže mač da ga dokusuri, shvati da drži samo balčak od mača i komad sečiva. Gospodin je držao ostatak sečiva i onako bezglav mrvio ga svojim titanskim prstima.

— Šta se to dogodilo? — prošaputa, Abaza.

— Ne znam — odgovori Mark.
— Izgleda da je ovaj umro od srčanog udara ili ga je možda ubila moć Velike Gospodarice.

Zver se smirila i prestala da se koprcu. Ugledali su tada sa desne strane njenih leđa crvenu mrlju i ranu kroz koju je nešto prošlo.

Dok su zavirivali u tu ranu, iz žbunja se pojavi Oposum vukući se polako prema mestu okršaja. Došao je do zveri koju je ubio Mark i šutnuo iskeženu

glavu koja se otkotrljala u stranu.

– Imate munjevitu ruku, komandante, bržu nego misao – reče on.

Mark i Abaza su ga posmatrali iznenađeni, kao da ga nikad nisu videli, i nisu imali snage da mu odgovore. On je izvlačio razdrobljeno sečivo mača iz Gospodinove šake i zagledao ga:

– Imate sreću da ste pre udarili u njegov vrat nego što je on zahvatio mač. Kada ga je uhvatio levom rukom već nije imao glavu.

Oposum je shvatio da je Mark koristio kontraudarac, jer je znao, ako bude udario u levu stranu, da će titanska šaka zveri razbiti mač. Zbog toga je udario s druge strane i pri tom presekao desnu šaku, koja se uzalud podigla i sad je ležala nedaleko od tela.

Oposum priđe drugoj zveri praveći se da ne primećuje njihovo ćutanje, saže se nad leš, iz kanija izvuče mali nož i raseče mesto gde se na leđima nalazila mala mrlja od krvi. Zavuče svoje prste i iz srca životinje izvadi strelicu, obrisa je o travu i reče:

– Trebaće nam ovo još neki put! Nije za bacanje!

Tad podiže pogled prema zaprepašćenim ljudima koji su još bili opčinjeni njegovom pojavom i ponašanjem i reče Marku:

– Komandante, mislim da sam bio u pravu kad sam poneo ovu stvarčicu. Ona ubija tiho poput pčele. Niste je ni čuli zar ne?

Tada iz Abaze provali bujica psovki, kakve su se retko mogle čuti u Galaksiji, ali Mišoliki na to nije obraćao pažnju, već je nožem skidao uši svojoj žrtvi govoreći više za sebe:

– Ovo ćemo prišiti na naš cilindar.

Oposumova ravnodušnost već ih je nervirala, ali kad su ga zamislili sa tim vučjim ušima zakačenim za cilindar na kome je već i inače bilo svega i svačega, obojica prsnuše u smeh.

– Kurvo mala, a gde si ti bio?

– upita ga Abaza pošto se smirio i opet napravio ljutito lice.

– Kurvao sam se – reče Oposum. – Kurvao sam se sa pet najboljih lokalnih kurvi i odande pazio da vam se nešto ne dogodi.

Dok je Abaza nastavio da psuje, opet se uzrujavši zbog ovakvog odgovora, Mark je znao da patuljak govori istinu. I baš to govorenje istine često je bila njegova glavna šala.

– Maestro, – nastavi Oposum – bar vi nemate zašto da se ljutite. Vašeg momka sredio sam ja. Da nije bilo mene, vi biste već bili pomalo hladni, ili bismo vas komandant i ja sada krpili, ako bi se to uopšte moglo uraditi.

– Šta pričaš, pacove?

– Ono što sam video. Stajali ste kao omađijani, a Vukoliki su već unapred oblizivali brkove od vaše krvi i lako se moglo desiti da jedan od vas zaglavi.

Oposum napravi pauzu pa se onda zagleda najpre u Abazu, a potom i u Marka, želeći da značaja onome što će reći.

– Možda nije lepo ono što hoću da vam kažem, ali jedan

od vas bio je skoro žrtvovan, jer sam ja imao vremena da ubijem samo jednu zver.

Očekivali su da čuju šta će dalje reći, ali on je opet malo zastao, nagnuo se nad mrtvog Hamlinosa i otvorio mu usta razgledajući zube. Onda izvadi svoj mač i izbi mu nekć'iko zuba i očnjake, i reče:

– To će biti dobro za ogrlicu jednoj maci.

Ponovo se tužno zagleda u Abazu i nastavi:

– Računao sam da mogu ubiti samo jednu zver i odlučio sam da ubijem onu koja napada komandanta, jer je onda postojala mogućnost da on sredi vašeg vuka, maestro. I već sam se spremao da gađam kad sam shvatio da je komandant upozoren i da se već brani. To je bila vaša sreća, moj maestro.

Mark se tada seti signala koji ga je osvestio. Bilo je to nepropisno od njegovog praunuka, ali znao je: signal je stigao u pravom trenutku.

I kad se spremao da pozove mladića, kroz komunikator stiže poznati petozvučni signal. On odmahnu rukav i otkuca odgovor, a kad zatim podiže pogled ka nebu – ugleda bleštavo plavu svetlost svoga broda. Nije se ni pitao otkud u njemu njegova žena. Sad mu je to bilo nevažno.

21

Poluks je već stajao nad atmosferom planete i jasno se mogao videti u svoj svojoj veličini i sjaju. Dva čoveka i Mišoliki su s vremena na vreme dizali pogled ka njemu dok su se uskim stazama penjali prema

grebenu planine. Njih trojica su već satima išli ovim uskim stazama zagledani u vrhove planine sačinjene od belih kristala, tako da su nalikovali snegu himalajskih bregova. Iako je put bio strm i na izgled težak, nisu se mnogo zamarali.

Na ovoj planeti za njih je ostao još jedan zadatak: da pronađu neobično zdanje gde se spušta Kiborgov brod i da ga razore tamo.

Hodali su već nekoliko sati, s dva kratka zastanka. Sunce je već davno prešlo zenit i njima je ostalo još samo nekoliko stotina metara do vrha. Zastali su da još jednom udahnu vazduh pred taj kratki uspon, a onda su krenuli uz strminu na sam greben. Posle desetak minuta Oposum je već bio na vrhu stene, a iznad njega bilo je samo nebo. Za njim se pope Mark, pa Abaza. Ugledali su tada pod sobom onu drugu stranu i veliku površinu pustinje ili kožu, leđa gospodarice Ijap, u svoj njenoj veličini – od kraja do kraja vidika.

Iznad pustinje Ijap magle su se skoro razišle, kao da su se još kretale samo prema nekim klancima koji su se nazirali na jugu. Kad su se okrenuli prema predelu od kojeg su došli, ugledaše pod sobom veliku plavozeleu prašumu, a sasvim u daljini – veliki plavi okean i jednu tamnu liniju koja je možda predstavljala obalu drugog kontinenta. Mark je bio siguran da to neće videti nikad u životu.

– Pričekajte me ovde da nešto pogledam – reče Oposum i nestade među stenama.

Dva čoveka legoše na površinu meke stene pokušavajući da malo spavaju, ali za desetak minuta Mišoliki se vratio i mahnuo im da krenu za njim.

Staza kojom su se spuštali vodila je niz blagu padinu, nekud prema severnoj strani planine. Izgledalo je kao da ju je neko usekao u meku kristalnu stenu, čak su se na zidovima sa strane mogli videti tragovi nekih oruđa. Što su se više spuštali, bilo im je sve jasnije, da u stvari, ulaze u neki klanac. U isto vreme, neprekidno se čuo neki zvuk koji je postajao sve jači.

– Šta je to? – upita komandant.

Mali Oposum slegnu ramenima, a onda ipak dodade:

– Videćemo kad budemo stigli tamo.

Sada su ugledali duboki klanac koji je tu počinjao i pružao se prema severu. Oposum zastade i pokaza rukom veliki otvor u steni što se nalazio na samom početku klanca. Odatle je dolazio zvuk, sad nalik na riku vetra ili na disanje neke ogromne zveri. Zvuk je bio dubok i moćan kao da dolazi iz velike dubine.

– Mislim da ste sada pogodili šta je to – reče Oposum komandantu.

– Dah Velike Gospodarice.

– Pogodili ste! To je. Velika Gospodarica. Ijap ima šest otvora na planini kroz koje uzima vazduh, a isto toliko otvora kroz koje uzima vodu okeana i reka. Njoj treba mnogo.

– Nastavimo dalje – reče

Oposum, – treba nam još nekoliko sati da stignemo do cilja.

– Tada će već biti noć.

– Komandante, do noći imao ceo život i više – odvrati Oposum.

Sada je staza zašla među stene koje su im zatvarale vidik, a onda su odjednom ponovo izašli na samu ivicu kanjona. Odozdo je od njih dolazila buka nekog vodotoka, koji je snažno hućao i povremeno grmeo, kao da kotrlja ogromne stene. Bila je to očigledno ogromna količina vode, koja je izbijala iz planine i survavala se u ponor. Možda je to bila neka od onih reka koje kroz sebe propušta Velika Gospodarica. Nad njima se tad pojavi jato ptica kuu koje su lebdele nad ponorom.

– Eno tvojih ptica – reče Mark Oposumu.

– Plaše se za svoja gnezda – reče Oposum.

– A gde su im?

– Blizu velikog dvorca Gospodara Trevora.

– Zar smo blizu njega?

– Iza ove velike stene ugledaćemo ga u svoj njegovoj lepoti i strahoti, komandante. Toliko možete pričekati.

I zaista, posle dvadesetak koraka, velika stena koja im je zakrivala vidik kao da se izmakla i oni ugledaše ogromno zdanje zalepljeno za planinu. Građevina je izgledala kao da je izrasla iz velike stene, imala je čak i boju stene, ali su zato njeni oblici podsećali na stotine i hiljade puževih školjki sraslih u jednu ogromnu čauru.

Kad su prišli sasvim blizu, s druge strane kanjona građevina je po svojoj strukturi još

više ličila na tvorevinu koje je iz svoga tela izlilo neko moćno organsko biće, neizmerno veliki puž ili puž ili glavonožac.

– Majko mila, koliko je ovo čudo? – upita Abaza.

– Maestro, samo deset miliona kubnih metara korisnog prostora i, ako se ne varam, oko milijardu komora, i to svaka namenjena nečem drugom.

– Ne zanovetaj, pacove – reče Abaza. – Ko ju je gradio?

– Maestro, zar vam nije jasno? Ovo je zdanje Velike Gospodarice. Ona se spremala da ovde postavi svoj mozak. Da ga izvuče iz planine. I još nije sve gotovo. Gospodarica je želela da zdanje izraste i iznad planine.

– I?

– Ali joj je ovo oduzeo Gospodar Trevor.

– Šta bogamu, šta će to njemu? Zar mu nisu bile dovoljne njegove čelične čaure i ostala kiborška čuda?

– Maestro, zar ne razumete?

– Ne! – odgovori Abaza.

– Ne budi lud – reče Mark.

– On se spremao da ovde smesti svoj mozak, sve svoje mozgove. Odavde bi on potčinio i Gospodaricu Ijap. Odavde bi vladao Galaksijom.

– A šta se može učiniti iz ove glupe čaure sa milijardu komora? – upita Abaza prkosno.

– Sve, dragi moj prijatelju. Sa svojim ujedinjenim mozgovima i energijom Gospodarice mogao bi da odavde usmerava svoju volju na cele Ujedinjene svetove, da svoju destruktivnu moć projektuje na planete i zvezde.

– Komandante, sada mo-

ramo preko! – prekide ih Oposum.

– Ali kako? – upita Abaza pogledavši u kanjon pod nogama.

– Sada ćete da vidite – počeo patuljak vadeći iz svog zavešljaja kaiševe koje su poneli još pre ulaska u pustinju.

– Dobro, i šta misliš s tim? Donde je sto metara a to se odavde nigde ne može nabaciti – reče Mark.

– Komandante – nasmeja se Oposum, – vi ste majstor za te stvari. To smo već jednom uradili, ako se sećate Planete opčinjenih.

– Pacove, ali tako se može lako izgubiti glava!

– Što se vi brinete za glavu jednog pacova, komandante? – reče Oposum. – pacova ima koliko hoćete.

Oposum je imao svoju teoriju o tome kako to bacanje treba da izgleda. On je želeo da ga Mark baci visoko prema sredini kanjona a ne direktno na drugu stranu. Tvrdio je da bi ga u tom slučaju povukla dubina kanjona.

– Komandante, hoću da me bacite visoko svom snagom, a onda je sve ostalo moja briga.

Onda je pokazao alku na svojim leđima za koju Mark zakači kaiš. Mišoliki se zatim sklupčao u loptu koja se šarenela od njegove raznobojne odeće. Najveće čudo bilo je kako je uspeo da u to klupko spakuje i svoj cilindar. Mark onda uhvati kaiš na metar i dvadeset santimetara od tela patuljka i podiže ga u vazduh poput kladiva. Kad ga je dva puta okrenuo oko sebe, oseti kako se kaiš zateže, jer

telo dobija težinu zbog snažne centrifugalne sile. Okrenu ga zatim još jednom iznad svoje glave i naglo izbaci u visinu. Cinilo se da je ta lopta od mesa i krpa sa zviždukom poletela pravo u nebo, i onda, kad je dostigla najvišu tačku, klupko se rasplete i Oposum kao da dobi krila raširivši svoj ogrtač. Ličio je sada na veselog slepog miša. Jato ptica koje je kružilo nad provalijom uplašeno poče da krešti i podiže se visoko ka nebu, a mališan poče da se spušta zviždeći vešto kroz nozdrve imitirajući ateriranje malog broda. Sleteo je poput jedrilice, meko – kao da je ceo život samo to radio. Zatim pronađe čvrsti izraštaj na kuli i priveza kaiš koji je otkacio sa alke na svome pojasu. Mark učini to isto sa svojim krajem kaiša koji učvrsti za stenu i odmah pokazala put Abazi:

– Jesi li ti lud? Ako se ovo otkine, neće nas pokupiti ni mravi! – reče Abaza.

– Ne boj se, ovo čudo je neraskidivo.

– Ako je tako, što ti ne pođeš prvi?

Mark se onda uhvati rukama za uže i uputi se ka drugoj strani. U njegovim mišićima bilo je još dovoljno snage da taj put savlada za manje od pet minuta. Samo jednom, na sredini, zakačio se i nogama za uže da bi pogledao ka dnu kanjona gde je vrila voda i jurila ka izlazu iz planine. Najzad je stigao do Oposuma koji vrisnu od zadovoljstva.

Sada ni Abaza više nije mogao da čeka i krenuo je istim putem. Tempo kojim je on išao

bio je začuđujući, kao da je trčao da što pre prođe ovo strašno mesto. Kada se dočepao druge strane, on se baci na tlo i opsova, a zatim pruži ruku ka Marku. Ovaj je znao o čemu se radi, izvadio je bocu s pićem iz svoga džepa i pružio mu je.

Dok je ispijao poslednje kapi sa dna boce, Abaza začu neko šuštanje iznad svoje glave i tad zajedno sa svojim prijateljima ugleda nešto što ga užasnu. Dugi kaiš kojim su došli do ove strane poče polako da se zateže, a onda da dimi i konačno sagore poput nekog dugog fitilja i vetar raznese njegov pepeo i dim.

Dok su Mark i Abaza bili nemi, patuljak se smejao:

– Velika Gospodarica uzima svoj danak! Ovaj kaiš nam i tako više neće trebati.

– Šta se to zbilo?

– Volja ove planete – reče svečano Mišoliki.

22

Sada kad su stajali neposredno pred velikom građevinom bilo je potpuno jasno da je ona stvorena drukčijim umom i drukčijom voljom nego što je bila ljudska ili njoj slična. Očigledno je bilo da ovo pred njima nije građeno, već da je izrastalo sloj po sloj, ćeliju po ćeliju. Nigde nije bilo grubog traga alatki ili tragova ruku i oruđa, samo nehajno pomešani slojevi čvrste materije, koja je rasla pod uticajem unutrašnjih sila i nagona.

Tražili su ulaz u njenu unutrašnjost, ali ga sa ove strane nisu mogli naći. Očekivali su da

se nalazi na drugom kraju i mestu, na dvesto-tristo metara dalje.

Odjednom, s drugog kraja velikog platoa začu se krik i Mark i Abaza potrčaše jer su verovali da je njihov mali prijatelj napadnut. Ugledali su tada surovu sliku. Na jednom metalnom postolju stajala je statua Gospodara Trevora, potpuno realistička, u boji, pokazajući sve njegove ljudske ali i kiborške odlike. Oko vrata imao je ogrlicu koja je, očigledno, naknadno postavljena i dopunjavana. Sačinjavale su je lobanje ljudi, Gila, Hamlinosa i Mutanata, ali i četiri skoro odsečene glave Mišolikih. To je izvuklo krik iz Oposumovih grudi.

Ovi trofeji oko vrata velike statue Gospodara Kiborga, bili su dokaz njegove nepomirljivosti sa Ujedinjenim svetovima i sa svim rasama u njima. Oposum je skinuo ovu stravičnu ogrlicu, ali ovde se nisu nigde mogli sahraniti ostaci kaborškog plena. Zbog toga ih on sve odnese do ivice kanjona i spusti ih dole u reku, a zatim kleče na ivicu stene, zagledan u dubinu, i izgovori molitvu svoga naroda.

— Komandante, — reče — svi su oni već na planeti Moh. Je li vam jasno da je Gospodar Trevor nepopravljiv? Njega treba konačno uništiti. Jednom za sva vremena, ako želimo da postojimo.

— Kako je Velika Gospodrica Ijap dozvolila da joj se on ovoliko približi? — upita Abaza — čak i da joj preotme ovo zdanje.

— I onda se može prevariti, — odgovori Oposum. — Moj mae-

stro. Gospodar Trevor je veliki opsenar i demon. Ne zaboravite: on je bio čovek pa je postao više nego čovek i u isto vreme obnovio u sebi i mnogo šta životinjsko, ali je niži od životinje. Zračenja njegovog tela su raznovrsna i moćna, i to je prevarilo Veliku gospodu. Bilo je dovoljno da se jednom pojavi ovde i uđe u njeno zdanje, a posle toga ona više nije imala kud.

— Ali, kako se ulazi u ovo zdanje? — upita Abaza. — Nigde nismo videli ulaz.

— Ulaza tu nigde i nema — reče Oposum.

— Onda smo u klopki, jer nazad ne možemo — reče Mark.

— Kog vruga smo i dolazili ovamo — reče i opsova Abaza.

— Da uništimo ovo čudo — odgovori Mark, — da ga pronađemo i uništimo. A u tome će nam pomoći Poluks.

Ali kad je pokušao da uspostavi vezu sa brodom, komunikator je samo bezlično zapištao, kao pokvaren. Nikakve veze nije bilo. Stvarno, sve je izgledalo kao velika klopka. A noć se već spuštala i postajalo je hladno.

— Pacove, — reče Mark — ti si stručnjak za klopke, šta misliš sada o svemu ovome?

— Ne mislim ništa, ali znam šta treba raditi. Velika Gospodrica moraće da se pomiri sa malim nasiljem koje ćemo napraviti.

On otkači svoj fotonski pištolj i podesi ga na tanki vatreni mlaz, a zatim pride na jedan metar od velike ljuštore i počeo da je seče. Zid je počeo da gori po liniji sažetog zraka svetlosti

i u vazduhu se osećao miris sagorele organske materije.

— Gotovo je, — reče patuljak, gurnuvši komad isečene ljuštore. Pred njima se ukaza polutama unutrašnjosti koja ih zapahnu toplim mirisom živog bića.

Oposum zakorači u unutrašnjost.

— Kuda ćeš? — upita uplašeno Abaza.

— Dole — pokaza Oposum — ponovo kroz planinu. Drugog izlaza nema.

Nisu imali drugog izbora, a u njegovo snalaženje po tami i hodnicima mogli su imati poverenja. Zbog toga obojica podoše za njim. Sada se u polutama nazirala sva složenost unutrašnjosti koju su i spolja naslućivali.

Miris i toplota unutrašnjosti, koje su osetili već u trenutku probijanja, sad počеше da ih obuzimaju. Marku se učini da polako tone u neki polusan dok je hodao za Oposumom i Abazom koji su bili ispred njega. Osećao je kako mu se koraci skraćuju, kako ga noge vuku u dubinu. On pogleda nadole i shvati da pod njim nema ničega, nikakvog tla, već da vlada praznina. Ali, osećao je da hoda nad tom prazninom koja pred njegovim očima počе polako da se rastvara i da iz tame polako prelazi u neku svetlost, u psihodelični svet magli koje lutaju, a zatim i ogromnog bića koje pulsira. Setio se da je to već jednom u životu video. Ali gde? Ali kad?

I zausti da to pitanje postavi svojim prijateljima, ali oseti da je nem, da glas ne izlazi iz njega, već kao da se zavlači duboko u njegovu utrobu. Zaprepasti se

još više kad podiže pogled da vidi svoje prijatelje i ispred sebe ugleda Mišolikog koji raste i postaje sve veći, dodiruje samu tavanicu ove praznine, a on i Abaza postali su mali i nastavljaju da se smanjuju i tonu u prazninu pod svojim nogama. Ugledao je još i kako im Oposum maše smejući se, kako nešto više nekom nerazumljivom grmljavinom i nestaje u bezličju. Marku je odjednom postalo svejedno što je tako. Nije znao zašto, ali bilo mu je svejedno. Htede da to kaže Abazi i napreže sve svoje snage da progovori, ali odjednom shvati da ni Abaze više nema, da je negde nestao, rastopio se u bezličju.

Nastavio je sam da hoda, ali više i ne osećajući svoju težinu niti svoje korake. Činilo mu se da prestaje i da misli i oseća svoje postojanje.

Samo tren pre trenutka u kom je konačno nestao učinilo mu se da u daljini vidi neku svetlost. Znao je da je sve gotovo, da je sa njim konačno završeno. Nije osećao nikakvu tugu, zaprepasćenje, čak nije bio ni iznenađen, verovao je da se raduje. Posle više ničega nije bilo, ni osećanja, ni sećanja, niti njega samog. Sve dok nije došlo jutro.

Obojica su se probudili u isto vreme osećajući pod sobom toplo tlo. Mark ugleda svoga prijatelja kako potpuno nag gleda u njega razrogačenih očiju. Nije mogao da shvati zašto je Abaza nag, ali kad stavi ruku na svoje telo, shvati da je i on isto tako nag, bez komada tkanine na sebi.

U trenutku pomisli da ih je Oposum pokrao i ostavio nage

u podnožju planine da umru, ali mu onda postade jasno da se to sigurno nije dogodilo, jer patuljak to nikad ne bi učinio. Okrete se iza sebe i iza leđa ugleda veliki zeleni slap koji se spuštao niz stenu, sav u cvetu, okružen jatom leptirova; ugleda i izvor vode što je isticala iz kamena žuboreći. Čuli su se i šumovi prašume, krikovi životinja i cvrkut ptica. Sve je živelo i galamilo, samo su njih dvojica bili nemi.

Tada ugleda Oposuma kako natovaren gomilama voća dolazi iz prašume penjući se veselo:

– No gospodo moja, kako se sad osećate?

Nisu imali hrabrosti da mu odgovore.

– Šta je, nisu li vam se usta zavezala? – upita on.

– Oposume, gde je naše odelo? – osmeli se da upita Mark.

Mišoliki ih je gledao malo podrugljivo i reče:

– Gospodo moja, ja ne znam ništa o tome. Ja sam vas ovde našao tako nage, kao od majke rođene i usnule. Mi smo se razišli dole na ulazu u veliku čauru, i ja nisam ni znao šta se s vama desilo, niti gde ste izgubili vaše oružje i vaše odelo.

– Ne razumé, – reče Mark – kad smo ušli u čauru, vrlo brzo mi se učinilo kao da smo počeli da nestajemo. Šta se desilo s tobom, Abaza?

– Mislio sam da se raspadam i da nestajem, kao da postajem vazduh i iščezavam.

Oposum se smeja:

– To se Velika Gospodarica planete poigrala vašim umom.

Zeleta je da vas upozna. Ona vas je rastavila i ponovo sastavila. Sada zna kako izgledaju ljudi. A vi kao da ste se ponovo rodili, zato ste valjda i nagi.

– Ali, gde su nam odelo i oružje?

– Ostalo je unutra u velikom zdanju – reče Oposum, – ali ni tamo ga više nema, jer nema ni velikog zdanja. Ono je pretvoreno u prah i već ga je odnela voda prema okeanu. Izgleda da je Velika Gospodarica shvatila da joj to više neće trebati, da je sigurnija u podnožju planine.

– A gde smo mi sada?

– S druge strane planine. Zar u daljini ne vidite one stene sa kojih smo pre neki dan pošli na ovo putovanje.

On ih je onda požurivao da što pre nešto pojedju:

– Gospodo moja. Više nema mnogo vremena za priču. Ovo morate što pre pojesti, i onda bežimo kući. Ovde više nismo rado viđeni gosti.

– Kako? – upita Abaza.

– Poslušajte! Šta čujete? – odvrati Mišoliki.

I stvarno, više se ništa nije čulo. Zavladala je apsolutna tišina. Prašuma koja je domalopre brujala, sad je bila tiha kao da nešto očekuje. Čak se više nije čuo ni žubor izvora.

– Mislim da je ovo opomena za nas. Velika Gospodarica ne voli uljeze. Zato požurimo.

Znali su da moraju poslušati malog vođu i na brzinu su pojeli nekoliko velikih plodova i onda krenuli za njim. Tišina i napestost koja se osećala oko njih probudila je u njima strepnju, koja je počela da raste i da se polako pretvara u neku vrstu straha.

– Ovde će se zaista nešto desiti, – reče Mark – osećam kako okolo vlada strah.

– Budite sigurni da ste u pravu – odgovori Oposum.

– Šta može da se desi? – upita Abaza.

– Maestro, ovde može da se desi sve i svašta. To ljudski um ne može da zamisli. Zato požurimo!

Mišoliki ih je vešto predvodio nevidljivim stazama i proplancima, kako ne bi izranjavali svoja naga tela. Prepoznali su potok kojim su prolazili, jezero kraj kojeg su se odmarali i najzad ugledaše stazu koja se penjala ka otvoru u steni iz kojeg su prvi put ugledali predele planete Gabon. Čim su ga ugledali, potrčali su kao mahniti prema njemu i utrčali u polutamu pećine ne osvrnuvši se da bar još jednom bace pogled na čarobne predele. Neka moćna sila ih je progonila. Osećali su to.

Sjurili su se odmah hodnikom ka podzemnom jezeru. Zastali su tek na obali od zlatnog peska, kad su ugledali svoj mali brod kako na dnu rasipa svetlost po okolnim kristalima. Istog trenu, bez maske na licu, sva trojica skočiše u vodu roneci prema dnu.

Psihosenzori Bel-Amija osetiše Markove moždane vibracije i računar otvori zaštitni pojas, a oni uleteše u vazдушnu komoru koja se odmah zatvori za njima.

Mark je već bio za komandama broda koji je odmah zaplovio kroz kanal ka jezeru izranjajući čim se nad njim pojavila voda jezera. Bel-Ami skoči iz vode brzinom zvuka i zau-

stavi se tek na tri stotine kilometara od površine planete. Sad su tek mogli da predahnu i da se pogledaju. Naga tela dvojice ljudi bila su isečena oštrim lišćem i lozama, izbodena, a usirena krv poprskala im je ruke, grudi i lice.

Mark pruži ruku ispod pulta, dohvati bocu brendija i ispi iz nje jednu trećinu, a onda je dodade Oposumu i Abazi.

Na velikom videu tada ugledaše ono što je trebalo da se desi, od čega je rastao strah na planeti.

– Komandante, maestro, – viknu Oposum. – Pogledajte! Velika gospodarica Ijap diže se iz svog ležišta!

Ono što su videli bilo je stravično. Planeta Gabon se tresla pod njima. Planine su se rušile, okean rasipao preko prašuma. Iz svog ležišta dizala se ogromna Gospodarica Ijap sa svih svojih tristotine kilometara, rušeći planine, menjajući reljef planete. Dizala je svoj rep čitavih pedeset kilometara visoko i lupala njime po stenama i zelenim prašumama. Sve se mrvilo pod njenim udarcima, pretvaralo se u prah, u paru, u užas.

Velika Gospodarica kažnjavala je svoju planetu, menjala joj lik. Želela je možda da promeni i sve na njoj. Ovaj joj više nije odgovarao. Bio je zagađen.

– Pacove, – reče Mark – šta misliš o svemu ovome?

Oposum je ćutao. U njegove misli niko nije mogao da prodre.

Audiom je upravo stigao i Vandin glas:

– Mark, šta se to dole zbiva?

Kakav to đavo razvaljuje tu lepu planetu?

— Velika Gospodarica Ijap — reče Mark. — Velika gospoda, ako znaš ko je ona?

Ponovo je osećao umor.

23

Bio je to jedan od onih snova kojeg će nastojati da zaboravi, ali će uvek, s potajnom željom, i pokušavati ponovo da ga sanja. San koji neće moći da protumači, a nikad neće ni pokušati da zatraži u tom nečiju pomoć. Sanjao je sobe, beskrajno mnogo soba, kroz koje polako hoda. Ne, ne hoda, već lebdi ne dodirujući pod, ali ne dodirujući ni tavanicu, jer kao da nije bilo ni jednog ni drugog, već samo zidovi i vrata. Prolazio je iz sobe u sobu, iz užasa u užas, jer je kroz prozore na sobama mogao da vidi razvaljene predele Zemlje, sve svoje uništene kuće, mrtva lica svojih najmilijih, svojih prijatelja. Prolazio je dovoljno sporo da bi mogao posmatrati kako uništavaju njegova dela, ubijaju njegovu decu, ali ipak dovoljno brzo da ne bi mogao da vidi šta se sve dokraja događalo. Mogao je da vidi kako spaljuju njegove omiljene knjige, cepaju najdraže slike i uništavaju najdraže predmete. Želeo je da viče i vikao je kad je ugledao kako ruše Himalaje, kako razaraju Atlantis-zdane, kako potapaju njegove omiljene travnjake i pale žitnice Panonije.

Konačno je uspeo da otvori oči, pošto je u tom snu poživio nekoliko užasnih života i proveo nekoliko godina. Tako mu se bar činilo. Ugledao je ne-

poznatu sobu sa velikim prozorima kroz koje je prodirao čist vazduh, miris pokošene livade i poj ptica. Zavesu na prozoru blago je klatio vetar. U prvom trenutku pomislio je da mu se samo promenio san i da je sad utonuo u neki lepši, koji je dolazio kao nagrada umesto onog sna kazne! Pokuša da i to prekinе, da otvori oči, ali shvati da je ovo već stvarnost.

Osećao je da može i da ustane, ali to nije želeo. Hteo je da čeka, da vidi ko će se pojaviti. Da li neko iz sna, ili neko iz stvarnosti? Čuo je korake pred vratima, prepoznavao ih je i osećao radost, čak neku slabost od sreće što čuje te korake. Znao je da će se vrata otvoriti i da će ući Vanda. Sad je znao sve šta će se dogoditi, i to se tim redom i događalo.

Ona mu je prišla, sela na postelju kraj njega, uhvatila mu glavu svojim rukama i nežno ga poljubila. Plakala je.

On je privuče k sebi osećajući mirisnu toplinu njene kose i njenog tela.

— Gde smo mi? — upita.

— U kući doktora Amadeusa Tagorasa, zar se ne sećaš da smo već jednom spavali u ovoj sobi?

Sada se setio. Ovde je sa njom bio uoči odlaska na Planetu opčinjenih. Da to je bila ta ista soba, ta zavesa, taj ležaj, ta gravira koja prokazuje konjanika u oklopu.

— Mislila sam da će ti ovde biti najbolje — reče Vanda — i da će te doktor izlečiti od svega. Međutim, to nije bilo potrebno. On je preporučio samo san. •Neka prosanja sve ono što

mora i biće zdrav«. To mi je rekao. I šta misliš – da li si prosanjao?

– Mislim da jesam.

Želeo je da čuje kako se sve završilo i kako se našao ovde, i Vanda mu je ispričala da ih je uspavane i skoro mrtve unela u Poluks i pokušala da ih osvesti. Naravno, Oposumu nije trebalo mnogo i brzo je bio na nogama. Ali Abaza i on bili su u stanju potpune oduzetosti i začarano-sti.

Abaza je Poluksom prebačen na Zemlju, a Marka je Vanda svojim brodom prenela na planetu Hemingvej, kod doktora Tagorasa.

– A šta je s Mišolikim?

– Njega smo sandom izbacili u prazni svemir i odmah smo ga izgubili iz vida. Nestao je nekud u svom smešnom svetu. Možda se čak i vratio na Gabon, iako sumnjam posle svega što se tamo dogodilo. Pogledaćeš šta smo sve tamo snimili. Ta planeta pretvorena je u veliku ruševinu, kao da ju je u besu razvalila neka ogromna zver.

Mark je samo klimao glavom.

– O tome ću ti sve ispričati – reče. – A sada bih nešto pojeo.

– To je dobar znak, – reče doktor Tagoras koji je dok je ulazio čuo Markove reči. – Bo-

lesnik koji traži da jede, na najboljem je putu da ozdravi.

Dok je Vanda polazila da donese jelo, doktor nastavi:

– Ali, ja ti predlažem da ustaneš i da zajedno doručujemo napolju pod drvetom. To će biti najbolje.

Za pet minuta Vanda iznese veliki poslužavnik sa obiljem hrane i sve to postavi na sto, a onda pruži Marku jedan pake-tić listova neke biljke.

– Ovo ti je ostavio Mali Oposum. Rekao je da će to za tebi biti najbolji lek i da će te osloboditi svih briga. Rekao je i da te obavezno nateram da to uzmeš.

Mark odveza kanap kojim je sve bilo povezano, rasklopi velike listove, zatim otvori kutiju od nekog drveta sličnog pluti. Unutra, umotano u mahovinu, nalazilo se tamnoplavo jaje isprskano crvenim pegicama. Bilo mu je odmah jasno šta je to. Jaje ptice kuu. On prsnu u smeh shvativši na što je Oposum mislio. Zagleda dobro to jaje, onda se nasmeši Vandi, kucnu vrh jajeta kašičicom, odlomi vrh i ispi njegovu sadržinu na iznenađenje svoje žene i doktora. Znao je da bi Mali Oposum sad bio ponosan na njega.

KRAJ

Izvinjavamo se čitaocima što su u ovom broju izostale uobičajene rubrike, do čega je došlo zbog dužine teksta. Od sledećeg broja nastavićemo sa redovnim rubrikama.

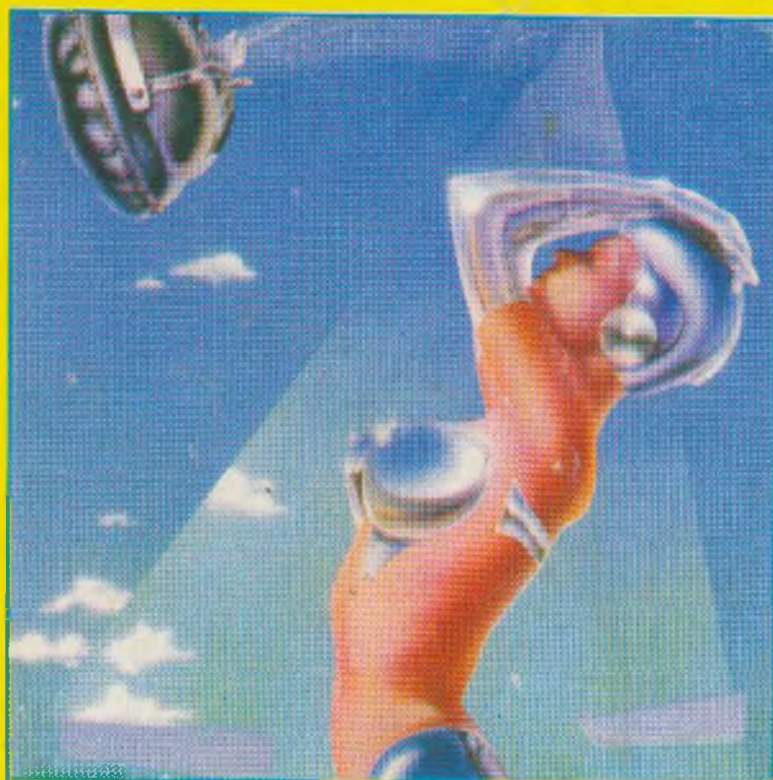

SLEDEĆA SVESKA 10. NOVEMBRA

ZVEZDANI KONKVISTADORI

Broj **6** • 100 dinara

S. TYRKLEY

Ono o čemu nam S. Tyrkley priča u svom novom romanu **ZVEZDANI KONKVISTADORI** danas je još uvek mašta ali će uskoro biti stvarnost. Osvajanje novih planeta, njihova kolonizacija, sukobi sa čudovišnim bićima iz raznih krajeva galaksije, mutanti, putovanja kroz vreme, svemir i hipersvemir...

Vrstan pripovedač, Tyrkley ume da zagolica čitaocu maštu, da stvori napetu, na izgled bezizlaznu situaciju i da pronađe rešenja na granici mogućeg. Roman se čita u jednom dahu i spada među najbolja ostvarenja savremene spejs-opere.